

МАЙКЪЛ ЛОСЪН

Вторият периметър

О Б С И Д И А Н

МАЙК ЛОСЪН

ВТОРИЯТ ПЕРИМЕТЪР

Превод: Веселин Лаптев

chitanka.info

Майкъл Лосън — авторът на „Вътрешният кръг“

Джо Демарко прилича на наемен убиец от италианската мафия, но всъщност е юрист и работи като „момче за всичко“ за председателя на Камарата на представителите Джон Махоуни.

Когато във висшите военни кръгове се появяват подозрения, че в една военноморска база се вършат измами, Джо е изпратен да провери дискретно как стоят нещата. Отегчена от спокойното си ежедневие, към неофициалното му разследване се присъединява старата му приятелка Ема, чието бурно минало включва работа в различни секретни агенции и служби. Привидно дребните измами се оказват параван за нещо много по-страшно — агенти на китайското разузнаване са проникнали в базата, заплашена е сигурността на атомните подводници на САЩ.

Ръководител на шпионския екип е жена, която Ема познава от времето на Студената война. Тогава срещата им се е оказала пагубна за Ли Мей — тя загубва кариерата си, любимия си, детето си. Днес живее само с амбицията да си отмъсти и да унищожи Ема.

Джо Демарко никога не е имал нищо общо със света на шпионажа, но ето че сега е изправен пред безмилостен противник.

Поредното приключение на неотразимия Джо Демарко с още по-запомнящи се герои, неочаквани обрати, страхотен съспенс и чувство за хумор — истинско забавление за почитателите на добрия трилъер.

Майкъл Лосън е голямото откритие на литературния агент на Джон Гришам.

На Трейси Хауъл

ПРОЛОГ

Изправен до прозореца на залата, Нортън беше насочил поглед към щурмовата подводница клас „Лос Анджелис“, закотвена край един от пристаните. Беше твърде далеч, за да разчете номера на корпуса, но знаеше, че е „Ашвил“, SSN 758 — беше прекарал доста време на борда ѝ миналата година и нерядко беше пиянствал с част от командния състав. Погледа я известно време, после си даде сметка, че си губи времето, и завъртя пръчката на щорите. През прозореца на четвъртия етаж едва ли някой можеше да види с какво се занимава, но просто нямаше право да рискува.

Обърна се и огледа разделените от ниски прегради работни места, които заобикаляха миниатюрния кабинет. Обедната почивка все още не беше свършила. През две кабинки от него четирима мъже играеха карти. Зад тях, близо до вратата, секретарката си пилеше ноктите, а Мълърин си бърбеше с нея. Беше там по негова заповед, а и много го биваше в бърбенето. Но истинската му задача беше да го охранява. Ако някой се насочваше по пътеката към остъкления офис, Мълърин винаги намираще начин да го забави и да подхвърли нещо, за да предупреди шефа си.

Лишен от всякакъв повод за протакане, Нортън извади шахматната дъска от раницата си. Тя представляваше квадратна кутия, дълга 30 и висока около 4 сантиметра — малко по-голяма от обикновените. Натисна страничната стена и капачето изщрака, разпилявайки десетина шахматни фигури върху бюрото. Леко навеждане на дъската беше достатъчно. От кухнята под нея се плъзна тънък лаптоп.

Идеята за кутията принадлежеше на Кармоди.

След използване Нортън вкарваше компютъра в тайното отделение и полагаше шаха върху шкафа за документи — така както си беше отворен с фигурите. Все едно че двамата с Мълърин имаха да довършват поредната партия. Мълърин и шах — какъв майтап!

Най-рисковано беше вкарването на компютъра в корабостроителницата. Самото му използване се ограничаваше в рамките на три-четири минути дневно. Това обикновено ставаше по обяд, докато Мълърин пазеше на вратата. Но вкарването му костваше доста нерви. В хода на този процес се потеше толкова обилно, че направо се чудеше как някой от охраната на портала още не го беше забелязал.

Използването на персонални компютри в обекта беше забранено. Работеше се само на служебните, доставени по специална заявка от правителството. Ако морските пехотинци на портала сутринта го бяха подложили на проверка и случайно бяха открили лаптопа в скривалището му, той щеше да бъде свършен. Окончателно и завинаги.

Но тази вероятност беше минимална. При повишена опасност от терористично нападение охраната проверяваше абсолютно всичко, което минаваше през портала — коли, раници, чанти, кутии за храна. Всичко! Но Нортън го вкара при минимално ниво на бдителност, изчаквайки на входа да се струпат опашка от закъсняващи за работа служители — факт, който принуждаваше охраната да премине към повърхностни проверки. И това беше идея на Кармоди, който си беше един умен мръсник.

В този миг Нортън разбра, че не го бяха притеснили проверките на портала, а именно Кармоди. Този човек изпълваше душата му с вледеняващ ужас.

1

Демарко вкара колата си в паркинга на голф клуба „Гус Крийк“ в Лийсбърг, Вирджиния. Излезе, затръшна вратата и измина двайсетина метра, преди да се сети, че не е заключил. Върна се, натисна със сила копчето за заключване и отново я затръшна, пак по-силно от необходимото. Тази сутрин му беше особено криво, че старото му волво не разполага дори с онези удобни малки пию-пию, с които автоматично се заключваха другите коли.

На път за работа се беше отбил в една автокъща в Арлингтън, която предлагаше коли втора употреба. Преди няколко дни се беше разходил из нея и вниманието му беше привлечено от сребристо беемве Z3, клекнало като хищна птица в края на паркинга. Истинско произведение на изкуството. На километража му бяха изписани сто и три хиляди километра, кожените седалки бяха леко избелели от слънцето, а самият Демарко не беше сигурен дали може да си го позволи. Но той отдавна мечтаеше за кабриолет и трудно понасяше стария си шведски сандък на колела. Секретарката на Махоуни позвъни точно когато започна пазарлъка с търговеца. Шефът ѝ го искал в „Гус Крийк“, преди да свърши сутрешната си игра, тоест някъде около девет.

Откри го на игрището точно когато се готвеше за вкарващ удар от около два метра и половина. Махоуни наведе едрото си тяло леко напред, напълни гърдите си с въздух и замахна със стика. Улучи топката добре, но с повече от необходимата сила. Тя достигна до дупката, удари се в ръба и отскочи в перпендикулярна посока.

— По дяволите! — изруга председателят. — Днес тревата е прекалено бърза!

Как ли пък не, помисли си Демарко, сигурно са я излъскали с восък точно преди да се появиш!

Махоуни беше някъде към метър и осемдесет, с широки гърди и дебел задник. Внушително шкембе поддържаше баланса на тялото му. Беше на шейсет и няколко години, с гъста бяла коса и с правилни

черти на едрото лице. Сините му очи бяха воднисти и зачервени като на заклет пияница. Дланта му се разтвори и пусна нова топка на тревата.

— След малко ще дойде един човек, с когото искам да те запозная — промърмори той, без да вдига глава. — Отскочи до барчето да вземе бира. — Този път ударът беше точно премерен и топката влезе в дупката. — Аха, така вече е по-добре...

Демарко знаеше, че човекът пред него е бил активен спортист в гимназията — футбол, баскетбол и бейзбол. Не се беше включил в колежански отбор, защото на седемнайсет бе постъпил в морската пехота, от която се беше завърнал с безвъзвратно увредено от шрапнел дясно коляно. По тази причина интересът му се беше насочил главно към бирените халби и състудентките. Но беше запазил добрата координация между ръцете и очите си, а едрото му тяло беше все така пъргаво и подвижно.

— Ето го, идва — рече Махоуни и пусна трета топка на тревата, този път на около три метра от дупката.

Към зелената площ крачеше мъж на годините на Махоуни, в ръката му се поклащаше малък охладител — от онези, които слагат в багажниците на количките за голф. Метър и седемдесет и шест-седем, набит, с валчеста глава, сплескан нос и късо подстригана сива коса. Когато наближи, Демарко видя и очите му — яркосини, присвити срещу слънцето, заобиколени от хиляди ситни бръчици. Очи на пилот изстребител, какъвто някога бе Франк Хатауей, главнокомандващ американските военноморски сили.

Хатауей внимателно огледа Демарко. Вероятно се питаше какво прави на игрището за голф този заплашително изглеждащ човек с лошо скроен костюм. Демарко беше над метър и осемдесет, с широки рамене, силни ръце и издути гърди. Беше привлекателен мъж с гъста тъмна коса, прав нос, трапчинка на масивната брадичка и яркосини очи. Но изглеждаше малко по-груб, отколкото беше всъщност. Един от приятелите му беше отбелязал, че прилича на герой от „Семейство Сопрано“ — от онези, които стоят зад Тони, докато той размахва бухалката. Сравнение, което изобщо не му хареса.

Главнокомандващият му кимна и подхвърли към Махоуни:

— Ал е на паркинга и говори по джиесема си. Ще ни чака на старта. Но Анди няма да дойде. Секретарката му се обади, възникнала

спешна ситуация. Хванали са двама саудитци в момента, в който пресичали канадската граница край Бъфало. — Остави охладителя до количката и добави: — За нищо на света не бих приел работата на Анди.

Демарко разбра, че става въпрос за генерал Андрю Банкс, министър на вътрешната сигурност.

Махоуни нанесе удар и топката покорно влезе в дупката.

— Йес! — доволно възкликна той и махна със стика си към Демарко. — Франк, това е Джо Демарко, за когото ти говорих.

Хатауей протегна малката си твърда длан.

— Джон ми каза, че изпълнявате специални задачи за Конгреса.

— Точно така, сър — отвърна Демарко.

Джон беше Джон Фицпатрик Махоуни, председател на Камарата на представителите в Конгреса на САЩ, към когото беше прикрепен Демарко, разбира се, без никакви документални доказателства за това сътрудничество. По-младият мъж разполагаше с малък кабинет в приземието на Капитолия и работата му беше да изпълнява онези задачи, които председателят предпочиташе да не възлага на официалните си сътрудници. Беше му приятно да се мисли за личен представител на Махоуни при изпълнението на деликатни операции, но „момче за специални поръчки“ беше по-близо до истината.

— Ето го и Ал — промърмори Махоуни и кимна към количката за голф, управлявана от дългуч, чиято глава почти опираше в брезентовия покрив. Демарко разпозна и него: Албърт Фарис — прочутия преди години нападател на „Портланд Трейл Блейзърс“, а днес старши сенатор от Орегон.

Четирима мъже, събрали се за игра на голф. Но фактът, че се провеждаше в средата на седмицата и въпросните четирима мъже заемаха високи постове в управлението на страната: сенатор, председател на Камарата, министър на вътрешната сигурност и главнокомандващ Военноморския флот, означаваше само едно — причината за тази сбирка едва ли бе голфът. Разбира се, обратното също беше възможно — просто да са луди по този спорт и да са решили да направят една игра. Знае ли човек?

— Играете ли голф, Джо? — попита Хатауей.

— Ами аз...

— Играе, играе — отвърна вместо него Махоуни и дръпна езичето на кутийка бира, която извади от охладителя.

— Анди не може да дойде, затова ви предлагам да го заместите на предните девет дупки — продължи Хатауей. — Ще се качите при мен и докато играем, аз ще ви разкажа за какво става въпрос.

Това означаваше, че главнокомандващият не иска да се лиши от удоволствието на играта независимо от специалната задача, която се готви да му възложи.

— Не съм в подходящо облекло — отбеляза Демарко и плъзна длан по току-що изгладения си костюм, бяла риза и една от любимите си вратовръзки. — А и нямам стикове — добави той, макар да си даваше сметка, че ще го освободят само ако представи документ за трайна инвалидност вследствие на детски паралич.

— Сваляш самото, и толкоз — изръмжа Махоуни. — Това не е футбол, а най-обикновен голф, по дяволите. Ще използваш стиковите на Франк. Хайде, тръгваме!

Лош късмет, въздъхна Демарко. На тези тук изобщо не им пукаше за чисто новите мокасини, които му струваха цели сто и петдесет долара, при това на разпродажба!

— Звучи ми добре — кимна той, свали вратовръзката и внимателно я пусна във вътрешния джоб на самото си. После съблече самото сако и го постави в малкия багажник на количката за голф. Миг по-късно Махоуни тръсна отгоре му охладителя с бирата.

На стартовата площадка го представиха на сенатор Фарис, почти двуметров гигант с жилаво тяло и здрави ръце, които все още бяха способни да изтръгнат топката от ръцете на противника. Навремето го бяха използвали именно като такъв — защитник, способен да обезвреди и най-голямата звезда на противника. Любимият му прием беше лакът в ребрата при борбата за топката. Косата му беше тъмна и късо подстригана, с малка кръгла плешивина на темето. Имаше големи уши и гърбав нос, а изражението на лицето му беше прекалено мрачно за една приятелска игра на голф.

Хатауей го уведоми, че Демарко ще заеме мястото на Банкс, който е служебно възпрепятстван.

— Хубаво — кимна Фарис. — И без това исках да съм в двойка с Махоуни, за да го държа под око.

— Кой е пръв? — попита председателят, без да обръща внимание на забележката му.

— Говоря сериозно, Махоуни — тежко го изгледа Фарис. — Днес ще играем по правилата. Без тарикатски номера и без никакви, повтарям, никакви удари под кръста!

— Аха, значи още не си забравил как ти сригах задника миналия път — отбеляза Махоуни.

— Никакъв задник не си ми сритал! — гневно изрева Фарис, след което инстинктивно се огледа и понижи глас: — Победи само с един нещастен удар, при това като премести топката на удобно за теб място пред десета дупка!

— Пълни глупости! — отсече Махоуни. — Я си стегни кльощавия задник и се подготви за първия удар!

Всемогъщи боже, ужаси се Демарко. Нима тези хора управляват страната?!

Началният удар на Фарис изпрати топката в лявата част на феъруея, на около двеста метра от старта. Този на Махоуни попадна също вляво, но малко по-далеч. Лишен от тяхната сила и маса, Хатауей изпрати топката значително по-точно — някъде на около сто и петдесет метра, и то в центъра на терена. Сякаш беше използвал управляем снаряд.

Това не беше хубаво.

Демарко избра един стик от торбата на Хатауей и направи два пробни замаха. Твърде малка за дланта му, дръжката не беше много удобна.

— Не съм играл поне от два месеца — извинително промърмори той.

— Давай, давай — нетърпеливо го пришпори Махоуни. — Удряй и не му мисли!

Демарко заподозря, че председателят нарочно насилва играта, за да победи Фарис. А по принцип той никога не бързаше. Никога. Вършеше си работата с темпото, което му беше най-удобно. Срещите за човек на неговото ниво започваха тогава, когато самият той реши да се появи.

Стикът изсвистя във въздуха. Получи се добър контакт. Почувства добре силата на удара. Звукът също беше добър. Но топката отиде толкова вдясно, че се прехвърли в съседния феъруей.

— За бога, Джо! — оплака се Махоуни. — Ако играеш по този начин, цял ден ще си останем тук!

Хатауей подкара количката в посоката, в която беше изчезнала топката на Демарко.

— Става въпрос за племенника ми — започна той. — Момчето на сестра ми. Той е инженер и работи във военна корабостроителница. Убеден е, че част от колегите му се занимават с измами.

— Какви измами?

— Не ми стана много ясно. Нещо свързано с фалшиви проучвания, за които екипът получава допълнителни държавни средства. Дейв, племенникът ми, направил опит да предупреди началството, но сестра ми твърди, че никой не му обърнал внимание. Обади ми се бясна, настояваше да направя нещо. Къде отиде проклетата ти топка, Джо? Май е някъде между онези дървета...

При следващия удар Демарко перна топката в горната част и тя прелетя само двайсетина метра. Проблемът беше в стиковите на Хатауей, които бяха прекалено малки. Едва при третия опит топката му попадна на правилния феървей.

— Както и да е — продължи Хатауей, когато отново седнаха в количката. — Искам да провериш за какво става въпрос и да ми съобщиш дали момчето наистина е надушило нещо. Джон ми каза, че много те бива в тая работа, а аз си мисля, че случаят не е нищо особено...

— Наистина съм имал работа с източване на средства, но...

— Какво, Джо?

— Защо просто не възложите проверката на някой от своите подчинени?

Преди Хатауей да отговори, настана някаква суматоха. Фарис крещеше нещо, насочил дълъг показалец в краката на Махоуни. По всяка вероятност председателят беше обявил, че топката му лежи на бетонната пътека за количките — факт, който му даваше право да я премести. А Фарис очевидно го оспорваше.

— Исусе! — поклати глава Хатауей. — Двамата са толкова разгорещени, че ми развалят удоволствието от играта. Но според мен Махоуни наистина нарушава правилата.

Не думай, помисли си Демарко.

— Попита ме защо не възложа задачата на някой от подчинените си — продължи партньорът му. — Проблемът е, че аз съм главнокомандващ Военноморския флот, Джо. Ако накарам хората си да направят дискретна проверка, само два часа по-късно в корабостроителницата ще се появят двайсетина агенти на Служба разследвания към Военноморския флот и ще започнат да разпитват къде когото сварят. Не искам да предизвиквам подобна суматоха на базата на едно телефонно обаждане от сестра ми. Но честно казано, има и нещо друго... — Хатауей извърна глава, сякаш изпитваше неудобство от истината. — Сестра ми, а също и момчето ѝ, има известна склонност към... хм... Драматизъм.

Е, сега вече нещата започваха да се изясняват. Хатауей не вярва на племенника си. В случай че заповяда официално разследване по сигнал на роднина и този сигнал излезе фалшив, той ще изпадне в много неудобно положение.

— Разбирам — промърмори Демарко.

— Провери нещата тихичко и нищо повече, окей? — погледна го с облекчение главнокомандващият. — Среци се с племенника ми, поговори с хората, които обвинява. Ако нещата се потвърдят, аз ще разполагам с информация от независим източник — в случая Конгреса, след което спокойно ще заповядам официално разследване.

— Добре — кимна Демарко, макар че едва ли имаше право на избор.

На шеста дупка топките на Махоуни и неговата се оказаха на приблизително еднакви позиции, на двайсетина метра една от друга. Фарис беше от другата страна и търсеше топката си, силно приведен напред. А Хатауей, както обикновено, беше заел позицията точно в средата.

Махоуни сведе поглед към топката си, скрита зад малко дръвче, после извъртя глава по посока на Фарис.

— Я ела за малко — подвикна на Демарко той.

— Хей, Махоуни! — изрева зад гърба му Фарис. — Какво, по дяволите, правиш там?

Демарко се обърна да го погледне, а когато отново застана с лице към Махоуни, топката му вече не беше зад дръвчето. Шефът му го беше използвал за параван.

— Какво направи тоя тип, Демарко? — изрева Фарис. — Изрита си топката, нали?

— Не, сър.

— Не смей да ме лъжеш, Демарко! Аз съм сенатор на Съединените щати, докато онзи дебел мръсник до теб е само конгресмен! Каж ми истината, синко. Той си премести топката, нали?

— Стига глупости! — намеси се Махоуни. — Ще играем ли или не? А ти, Фарис, пак си доста далеч от дупката!

На практика топката на Фарис се намираще на около два метра от дупката и той се обърна, за да подбере подходящия стик.

— Франк, залагам една бира, че Фарис ще я вкара с два удара — ухили се председателят. — И ще се схване точно както при онзи свободен удар на плейофите в Чикаго!

Лицето на сенатора почервения, но той не каза нищо. Зае позиция над топката, нагласи крака и си пое въздух. Ударът му беше добър, но малко по-силен от необходимото. Топката се плъзна по ръба на дупката, подскочи и спря на половин метър от нея. Фарис разкриви устни в беззвучно проклетие и хвърли сърдит поглед по посока на Махоуни, който бършеше главата на стика си с изцапана кърпа и мълчаливо се подсмиваше.

След деветата дупка прекратиха играта и се насочиха към ниската постройка на клуба. Демарко измъкна смачканото си сако от багажника на количката. Ризата му беше прогизнала от пот, по маншетите на панталоните му имаше зеленикави петна, а новите му мокасина бяха смачкани и пълни с пясък.

— Ще ви се обадя в момента, в който науча нещо, сър — каза той, докато се опитваше да приглади сакото си с длан.

— Да, добре — разсеяно отвърна Хатауей, който очевидно не го чу, зает да изчислява точките си. По всичко личеше, че не се интересува особено от измамите в някаква корабостроителница, а просто иска да се отърве от досадната си сестра. И благодарение на Махоуни беше получил това, което иска: Джо Демарко, наперения специален следовател от Конгреса.

Изплезил език, Махоуни старателно изписваше своите точки до тези на Фарис.

— Имаш четирийсет и една, приятел — обяви той, замълча за момент, после добави: — А аз имам четирийсет.

— Я ми подай проклетия картон, Махоуни! — изгледа го с недоверие Фарис и протегна ръка.

2

Ема и Кристин седяха на белите плетени столове на верандата, пиеха мимоза — коктейл от шампанско и портокалов сок — и преглеждаха сутрешните вестници. Образец на семейна идилия. Отвъд верандата се виждаше градината на Ема. Английска градина, научи Демарко от нея, защото, доколкото му беше известно, английските градини се поддържат от градинари, които имат грижата да садят стотици цветя с дълги стъбла, оставяйки ги да цъфтят на воля, без да ги подреждат в обособени лехи.

Ема носеше бял ленен панталон и мексиканска блуза на червени и оранжеви цветя, която разкриваше голите ѝ рамене. Кристин, трийсет и няколко годишна блондинка, която свиреше на чело в Държавната филхармония, беше с изрязана фланелка и шорти. Тя притежаваше най-хубавите крака, които Демарко беше виждал, но той избягваше да ги гледа, защото не искаше да предизвиква ревността на домакинята.

Ема беше висока и слаба, с царствена осанка и къса коса, която изглеждаше сива или руса — според светлината. Беше поне десет години по-възрастна от Демарко, но като че ли в далеч по-добра форма. Очите ѝ се вдигнаха над вестника и се насочиха към приближаващата се фигура. Имаха цвета на водата в норвежки фиорд и обикновено бяха точно толкова топли.

— Видът ти е ужасен, Джоузеф — промърмори тя, оглеждайки дрехите му. — Какво си правил, за бога?

— Играх голф с лидерите на свободния свят — отговори той.

— Това обяснява нещата — кимна тя. — Ще пиеш ли нещо? Имам мимоза.

— Предпочитам само портокалов сок. Негазиран.

Демарко избра стола до Ема, от който фигурата на домакинята блокираше гледката към прекрасните бедра на Кристин. Това беше благоразумният избор. Размениха си по едно „здрасти“ с младата жена, след което тя отново се задълбочи във вестника. Без съмнение, ако

свиреше на обой, тя със сигурност щеше да прояви много по-голям интерес към него.

— Какво знаеш за флота, Ема?

— Много неща, повечето от които предпочитам да забравя.

Демарко очакваше този отговор. Макар че никога не говореше по въпроса, Ема беше работила във Военното разузнавателно управление, и то на позиция, за която словосъчетанието „строго секретно“ беше твърде слабо, за да покрие степента на секретност, свързана с преките ѝ служебни задължения. Тя твърдеше, че е напуснала агенцията още преди няколко години, но Демарко имаше причини да се съмнява. Ема беше най-загадъчната личност, която беше срещал в живота си. И изпитваше задоволство от този факт.

— А за военните корабостроителници?

— Малко. Ще бъдеш ли така любезен да ми обясниш защо задаваш тъпи въпроси?

Демарко ѝ разказа за проблема на Хатауей и зададе няколко въпроса за корабостроителниците и хората, работещи в тях.

— Нямах представа, че флотът разполага със собствени корабостроителници — заключи той.

— Те са четири на брой, пръснати из цялата страна — отвърна с педантичния си глас Ема. — В тях работят предимно цивилни на договор с Министерството на отбраната, а задълженията им са свързани с ремонта и презареждането с гориво на бойни кораби, задвижвани от атомни реактори.

— Проклет да съм! — изпъшка Демарко.

— Ще бъдеш — хладно отвърна Ема и допълни чашите с мимоза.

Докато стане време за обяд, тези двечките май ще бъдат доста на градус, помисли си Демарко.

— Защо Махоуни те дава назаем на Хатауей по този въпрос? — попита Ема, докато подаваше чашата на Кристин.

— Не знам — унило отвърна Демарко. — Играе голф с него, сигурно са приятели. Но по-вероятно е да поиска нещо в замяна и е преценил, че няма нищо лошо да направи услуга на Хатауей. С Махоуни човек никога не може да бъде сигурен. Трудно е да предвидиш постъпките на човек, който още в девет сутринта започва да се налива с бира.

— Хм — изрази отношението си Ема. — Между другото, в коя корабостроителница работи въпросният инженер? Онази в Норфък ли?

— Не — поклати глава Демарко. — В някаква друга, намира се в Бремертън, малко градче близо до Сиатъл.

Красивата руса главица на Кристин надникна над вестника.

— Сиатъл! — многозначително повтори тя, а в очите ѝ се появи дяволит блясък. Сигурно така е изглеждала на дванайсет години, когато е тормозила малкото си братче, помисли си Демарко.

Ема дари любимата си с нежна усмивка и отново се обърна към него.

— Джо, вземайки предвид моите огромни познания в областта на военното дело и твоите ограничени такива въобще, стигам до заключението, че ще трябва да те придружа до Бремертън.

Демарко се бе запознал с нея няколко години по-рано, когато ѝ спаси живота. Този акт се дължеше повече на късмет и благоприятно стечение на обстоятелствата, отколкото на някакъв героизъм от негова страна, но оттогава до ден-днешен Ема му оказваше помощ за изпълнението на определени мисии. Даваше му полезни и навременни съвети, осигуряваше му връзка с най-различни експерти извън закона — хакери, майстори на електронното подслушване, а веднъж дори и един касоразбивач — все хора, които по един или друг начин бяха свързани със сенчестата дейност на ВРУ. В редки случаи му асистираше лично, но винаги след дълги увещания от негова страна. За пръв път се случваше тя сама да му предложи помощта си.

— Хей, какво става? — внимателно я изгледа той.

— По една случайност филхармонията ще изнесе два концерта в Сиатъл, като първият от тях е вдругиден — отвърна Ема и нежно потупа свършеното бедро на Кристин.

— Аха — кимна Демарко, моментално разбрал за какво става въпрос. Ако иска помощта на Ема, разходите за пътуването ѝ до Сиатъл трябва да бъдат поети от бюджета на председателя. Ема беше доста богата жена, но и малко стисната. Може би точно по тази причина беше и богата.

3

Кармоди се появи на срещата точно в осем вечерта. Този път жената беше избрала уединена полянка за пикник край езерото, на двайсетина километра от Бремертън. Тя посочваше ново място за всяка от техните срещи.

Знаеше, че ще трябва да чака двайсет минути, а може би и повече. Разбира се, тя вече беше някъде тук и внимателно проверяваше дали не е бил проследен. Зърна я точно половин час по-късно. Фигурата ѝ изскочи иззад дръвчетата вдясно от мястото му и бързо се насочи към него. Беше облечена изцяло в черно — черни джинси, черна тениска с дълъг ръкав, черни маратонки. На рамото ѝ се поклащаше черен сак. Беше висока и стройна, а походката ѝ се отличаваше с лекота и грациозност. Отвори вратата на колата и се тръшна на седалката, без да го поздрави. После дръпна ципа на сака си, извади лаптоп и го включи.

Тъмната ѝ коса беше подстригана късо и стърчеше на всички страни, непокорна и остра като характера ѝ. Без да претендира за точност, Кармоди ѝ даваше някъде около четирийсет години. По гладкото ѝ лице липсваха каквито и да било бръчки, което според Кармоди се дължеше на абсолютното отсъствие на емоционалност в поведението ѝ. Никога не беше срещал човек с по-безстрастно лице, никога не я беше виждал да се усмихва.

Програмата зареди и жената най-сетне проговори.

— Давай! — лаконично процеди тя.

Кармоди бръкна под шофьорската седалка и ѝ подаде плоска пластмасова кутийка, в която имаше диск без надписи.

— Само един?

— Да.

Жената понечи да каже нещо, но после се овладя и вкара диска в лаптопа. Изчака отварянето на документа, прехвърли няколко страници с помощта на курсора, после спря, за да прочете част от текста. В рамките на десетина минути повтори операцията още няколко пъти. В

колата цареше пълна тишина. Не изчете целия документ, защото това би отнело твърде много време. Но прегледа достатъчно, за да получи представа за съдържанието му. Най-последно затвори капака и прибра лаптопа в сака си.

— Очаквах повече, Кармоди! — хладно обяви тя. — За един месец си доставил едва седем материала.

— Трябва да бъдем внимателни — въздъхна той. — А понякога интересувашите ни материали просто не са налице, защото са в обръщение. Налага се да изчакваме.

Очите на жената се забиха в лицето му. Бяха черни и безжизнени, без следа от човешка топлина и сърдечност. Кармоди се съмняваше, че се е родила такава. Нещо в живота беше лишило от жизненост тези очи.

— Даваш ли си сметка какъв е залогът, Кармоди? — тихо попита тя.

Всъщност това беше по-скоро заплаха, отколкото въпрос.

— Да — кимна той. Пръстите му стискаха кормилото с такава сила, че кокалчетата побеляха — факт, който не убягна от вниманието ѝ.

Остана неподвижен, докато жената прекоси полянката и изчезна зад близките дървета. Обратно в мрака, от който беше дошла.

4

Ема взе самолета от международно летище „Дълес“. Избра го не само защото щеше да лети заедно с Кристин и оркестъра, но и защото оттам имаше директен полет до Сиатъл. За разлика от нея Демарко не искаше да лети от „Дълес“ просто защото разстоянието от дома му дотам беше почти петдесет километра. Докато национално летище „Рейгън“ отстоеше само на десет минути с такси. Щеше да му се наложи прекачване в Чикаго, което удължаваше полета с около час, но ако човек изчисли цялото време на пътуването — така нареченото време от врата до врата, бързо ставаше ясно, че изборът му е по-мъдър.

Оказа се обаче, че не е така.

Пътниците бяха по местата си точно в посочения час — 9:00, но самолетът клекна в началото на пистата за излитане и остана там в продължение на два часа, очаквайки подмяна на някаква дефектирала част. Демарко не разбираше от самолети и след обясненията на пилота реши, че става въпрос за някаква второстепенна дреболия — еквивалент на повредената лампичка за колана в обикновения автомобил.

Разбира се, след двучасово закъснение на полета от Вашингтон той изпусна връзката в Чикаго и пристигна в Сиатъл чак в три часа след полунощ вместо в пет следобед и шофира в продължение на час, за да стигне най-после в Бремертън. Като следствие от всичко това на другия ден беше уморен и далеч от доброто настроение, докато двамата с Ема чакаха Дейв Уитфийлд, племенника на Франк Хатауей.

Уитфийлд прие да се срещнат в бара на мотела, в който беше отседнал Демарко. Оттук се разкриваше хубава гледка към горист, дълбоко врязан в сушата залив, който носеше името Ойстър Бей. Разбира се, Ема беше отседнала в много по-скъп хотел в центъра на Сиатъл заедно с Кристин. Докато чакаха появата на племенника, тя му разказа колко приятен е бил полетът ѝ от Източното крайбрежие: първа класа, хубави филми и попътен вятър през целия полет. Естествено, с цел да го ядоса.

Дейв Уитфийлд влезе в бара малко преди края на разказа й. Франк Хатауей го беше нарекъл „момче“, но той се оказа мъж, приближаващ четирийсет. Явно беше момче единствено в представите на вуйчо си. Беше висок, с едър кокал и явно вече се прощаваше с пясъчно русата си коса. На носа му бяха окачени очила с телени рамки, зад които святкаха будни кафяви очи.

Остана силно впечатлен от позицията на Демарко в Конгреса — впечатлен, но не и щастлив.

— За бога, човече! — възкликна той. — Не мога да си представя, че разговарям с такъв като вас! Не исках да се стига чак дотам! Представях си, че вуйчо просто ще звънне един-два телефона и толкоз.

— Вашият вуйчо е главнокомандващ военноморските сили — сухо отбеляза Демарко.

— Знам, но аз може да си изпая. Би трябвало да разговаряте с ръководството на корабостроителницата, а не с мен!

— Спокойно, Дейв — обади се Ема. — От вас искаме само обща информация, която ще ни помогне при разговора с ръководството. Дори няма да споменаваме името ви. — Уитфийлд понечи да възрази, но тя го изпревари: — Ще пиете ли една бира?

— Ами да, защо не — кимна след известно забавяне той, очевидно изненадан, че служител на Конгреса проявява желание да го почерпи.

Изчакаха пристигането на бирата и Ема продължи все така успокоително:

— Разкажете ни с какво се занимавате. Нека започнем оттук...

— Аз съм инструктор — поде младият мъж. — Занимавам се с...

— Вуйчо ви каза, че сте инженер — прекъсна го Демарко.

— Да, аз съм ядрен инженер, но работя като инструктор. Най-общо казано, запознавам новопостъпилите инженери с принципното действие на реакторите, монтирани в корабите.

— Много добре — кимна Ема. — А сега ни разкажете какво ви тревожи. — Продължаваше да му говори с тих и успокоителен глас като на плашлив кон. Демарко изненадано я погледна, тъй като Ема рядко си даваше труд да успокоява когото и да било.

— Добре — съгласи се Уитфийлд. — Все някой трябва да обърне внимание на тези неща, защото никой в корабостроителницата не ми вярва.

— Кажете за какви неща става въпрос — нетърпеливо Демарко.

— За двама доскорошни колеги. И двамата се пенсионираха преждевременно, след двацет и пет години стаж в корабостроителницата. Единият на петдесет и две, а другият на петдесет и три, въпреки че пенсионната възраст е петдесет и пет. Никой не постъпва така, защото преждевременното пенсиониране означава загуба на голяма част от осигурителните вноски. Но както и да е. Малко след това някаква компания ги нае за специално проучване върху нашите методи на обучение. Тук трябва да поясня, че за някои длъжности то продължава до две години.

— Две години! — подсвирна Демарко.

— Става въпрос за атомни реактори! — намръщено го изглежда Уитфийлд. — Нима си въобразявате, че ще поверим управлението на атомна подводница в ръцете на току-що завършили университета хлапета? Но както и да е. Компанията, за която започнаха работа въпросните колеги, предложи на флота — не знам точно на кого — нова програма за обучение на ядрени инженери, която беше два пъти по-кратка като време и два пъти по-евтина. Лично на мен това ми прозвуча абсурдно, но някои хора очевидно се хванаха.

С други думи, въпросната фирма е била наета, за да открие подобър начин на обучение от този, който практикува Уитфийлд, помисли си Демарко. Коего означаваше, че човекът срещу него съвсем не е безпристрастен.

— Проблемът е там, че двамата ми бивши колеги са абсолютни загубеняци — добави Уитфийлд.

— Искате да кажете, че не са достатъчно квалифицирани за въпросното проучване и предлагат неподходящи идеи? — попита Ема.

— Не, сигурно не им липсва квалификация — въздъхна Уитфийлд. — И двамата са бивши подводничари, отговаряли са за действащи реактори. И имат над двацетгодишен стаж в корабостроителницата. Коего означава, че са квалифицирани, поне на хартия. Но как да ви кажа... На мен ми се струват някак... некомпетентни. Преди да се пенсионираат, постоянно имаха проблеми. Не обръщаха внимание на детайлите, работеха зле, закъсняваха за работа. Абе загубеняци, както вече ви споменах. Не мога да си представя, че някой изобщо ги е наел.

— Малко съм объркана, Дейв — промърмори Ема. — Какво точно в тяхната работа смятате за незаконно?

— Не съм сигурен.

— Ха! — недоволно извика Демарко и с това предизвика неодобрителния поглед на Ема.

— Продължавайте, Дейв — кротко рече тя.

— Какво да ви кажа... Тези хора изведнъж започнаха да демонстрират високо благосъстояние. Наскоро единият си купи чисто нова риболовна лодка, а според някои колеги другият се сдобил със система за домашно кино, която струва десет хиляди долара. В удобен момент попитах единия за какви пари са го наели от въпросната фирма. Той започна да шикалкави, но в крайна сметка отговори, че получава два пъти повече от заплатата, която е вземал като държавен служител.

— Нека обобщим — вдигна глава Демарко. — Вие сте на мнение, че тези двама души не са компетентни за изготвянето на въпросното проучване, но въпреки това получават два пъти повече от вас.

— Не, по дяволите! — сопна се Уитфийлд. — Нищо подобно! Искам да кажа, че става нещо странно! Тези хора просто не могат да получават такива пари за работата, която вършат! Нещо не е наред, разбирате ли? Но това не е всичко...

— Така ли? Какво още има?

— Те не се държат като хора, които ревизират нашата програма за обучение. Би трябвало да събират данни за числеността на групите, за разходите по обучението, за съдържанието на програмите — такива неща... Но не го правят. Просто се мотаят, дрънкат глупости и прелистват наръчниците за управление на реакторите.

— Какво представляват тези наръчници?

— Описание на принципното действие на ядрените реактори и начините за тяхното управление.

Демарко вече си състави мнение за човека срещу него. Уитфийлд беше от хората, които винаги са възмутени от нещо — вероятно звънеше на общинските служби при всяка нередност или пишеше гневни писма до редакцията на местния вестник.

— Нека видим дали съм ви разбрал правилно — въздъхна той. — Вие сте заподозрели двама души, които смятате за некадърници и

които напоследък разполагат с необяснимо много пари. Освен това сте убеден, че не правят никакво проучване. Така ли е?

— Да — неохотно отвърна Уитфийлд. — Нещо мирише.

— Вярваш ли му? — попита Демарко, след като младият инструктор си тръгна. — Нищо чудно, че Хатауей не е пожелал да го свърже с хората от Служба разследвания към ВМС. Да чу нещо, свързано с измами? Дори една дума?

— Спокойно, Джо — отвърна Ема. — Намираш се в една от най-красивите части на страната. Иди се поразходи или направи една обиколка с кола. Утре ще се срещнем с онези двамата, ще поговорим с фирмата, в която работят, и ще научим тяхното мнение по въпроса. А в корабостроителницата ще поговорим с някой от управата, който е по-обективен от Уитфийлд.

Оркестърът на Кристин щеше да остане още един ден в Сиатъл, а новата Ема — безгрижна и спокойна — очевидно беше решила, че вместо да си губят времето, могат да потормозят разни консултанти и пристанищни мениджъри.

— Трябва да тръгвам — стана от масата тя. — Искам да хвана следващия ферибот за Сиатъл, защото Кристин ще ме чака за обяд.

— А какво ще правим утре, след като разпитахме въпросните типове и установим, че не вършат нищо незаконно? — попита Демарко.

— О, в такъв случай ще кажеш на Хатауей да каже на сестра си да каже на синчето си да престане да бъде такъв ревльо.

* * *

Демарко остана на мястото си. Отпи глътка бира и се замисли за Уитфийлд. Смахнат, откъдето и да го погледнеш, но Ема беше права: утре ще мислят за него. Огледа се. Беше единственият посетител на бара. По телевизията течеше бейзболен мач между „Сиатъл Маринърс“ и „Торонто Блу Джейс“ — отбори в дъното на съответната регионална дивизия. Професионалният боулинг беше много по-интересен.

Разходи се пеша до супермаркета на две пресечки от мотела, купи си пет-шест списания за коли и се върна в бара, решил да направи задълбочено проучване на автомобилния пазар. Вероятно щяха да го

прецакат с онова беемве кабрио, но поне щеше да се утешава, че си е подготвил домашното. Поръча си четвърта бира и скоро се почувства подут като сумист. След което се задълбочи в списанията.

Не след дълго стигна до заключението — до разумното заключение, — че ще е най-добре да си купи хонда или тойота, максимум на една година. Тези марки бяха на върха на всички класации по отношение на качество, икономичност и цена на старо. Успее ли да намери някоя на около петдесет хиляди километра, ще стане собственик на една практически нова кола, която ще бъде с четири-пет хиляди долара по-евтина от чисто новата. Да, това звучеше разумно. Звучеше направо страхотно.

Проблемът беше там, че той не можеше да направи разлика между хонда и тойота. И двете приличаха на превозни средства, проектирани на компютър след поредица от тестове в аеродинамичен тунел. И излъчваха сексапил по-малко и от изпраните кюлоти на някоя бабичка. Друга работа си е едно беемве Z3 кабрио. Или ягуар, мерцедес купе, порше. Машины, заредени със силно сексуално привличане, защото са създадени от творци, а не от тъпи инженери, чиято единствена мечта е да изстискат километър повече на сто от жалките четирицилиндрови моторчета.

— Здравсти — пропя зноен глас над него.

Благодаря ти, Исусе, каза си Демарко и вдигна глава от списанието. Дамата, която го поздрави, беше действително яка. В съзнанието му моментално изплува фразата шейсет километра по черен път. Тяло с размери XXL беше натикано в рокля S, русата перука контрастираше на тъмните мустачки над горната устна, а гримът ѝ сякаш беше нанесен с груба хавлиена кърпа.

Демарко промърмори нещо нечленоразделно, събра списанията и тръгна към стаята си. Защо го преследваше такъв лош късмет с жените? Защо тази дърта проститутка не беше шведска стюардеса или млада бизнес дама, която си търси развлечения? Защо чисто мъжките му мечти никога не се превръщаха в действителност?

Защото кара волво, ето защо!

Кантората на „Кармоди и сие“ се намираше в Бремертън, на партерния етаж на ъглова сграда между улиците „Пасифик“ и „Бъруел“, в която се помещаваха още три малки фирми: независима застрахователна агенция, данъчен консултант и фризьорски салон без клиенти. Ема почука на вратата и веднага я отвори, без да чака покана. Двамата мъже пред масичката за карти с бутилки бира в ръце изненадано я погледнаха.

И двамата бяха прехвърлили петдесет, и двамата носеха джинси и ризи с къси ръкави. Доста небрежно облекло за консултанти, помисли си Демарко. Единият беше висок, с прошарена коса, която имаше нужда от подстригване, рунтави мустаци, кокалести крайници и малко шкембе. Другият беше нисък, почти плешив, с голямо шкембе. На дясната му ръка беше татуирана котва.

Вероятно заради татуировката Демарко си помисли, че ако тези типове се бяха родили двеста години по-рано, със сигурност щяха да са пирати.

— Какво обичате? — попита високият.

— Правим едно проучване за Конгреса — отвърна Ема. — Опитвахме се да си уредим среща по телефона, но никой не отвърна на обаждането ни. — Очите ѝ пробягаха по картите, пръснати на масичката. — Сега разбирам, че сте доста заети.

Високият погледна ниския, който нахално огледа Ема, после се обърна към откренатата врата към съседното помещение и изрева:

— Хей, шефе!

Мъжът, който се изправи на прага, беше едър хубавец, някъде към метър и деветдесет, с широки рамене и тегло поне сто и двайсет кила. Беше облечен със сиви панталони и синьо поло, ръкавите на които пращяха от внушителните му бицепси. Явно поддържаше формата си. Тъмната му коса беше късо подстригана, на брадичката му имаше малък белег. Изглеждаше твърд и самоуверен, но по-скоро като

полицай или офицер, отколкото като специалист, на когото е възложена оценката на военноморска образователна програма.

— Това трябва да е жената, която се обади сутринта — промърмори плешивият.

Едрият мълчаливо огледа посетителите, после на лицето му се появи усмивка. Една хубава и широка усмивка.

— Аз съм Фил Кармоди — представи се той и стисна ръцете им. — На мен се пада честта да управлявам тази малка зоологическа градина. Това е Бил Нортън — посочи плешивия той. — А това е Нед Мълърин.

Мълърин кимна като механизирани играчка, а Нортън облещи очи.

Шефът не ги покани в кабинета си, което беше странно. Вместо това накара Нортън да донесе два стола оттам, а на Мълърин заповяда да разчисти бутилките и картите от игралната масичка. Демарко отбеляза начина, по който разговаряше с подчинените си — без „моля“ и „благодаря“. Просто издаваше заповеди и очакваше незабавното им изпълнение. Остана с впечатлението, че ако беше заповядал на двамата да изядат картите, те моментално щяха да ги сдъвчат.

— Ако се чудите какво става, ще ви кажа — рече Кармоди, докато Мълърин разчистваше масата. — Таксуваме държавата само за часовете, в които работим, а заниманието на тези двамата не се заплаща.

— Да, бе! — тръсна глава Ема, без да крие недоверието си. Демарко очакваше протест от страна на шефа, но такъв не последва. Кармоди само сви рамене, очевидно безразличен за мнението ѝ относно начина, по който си изкарваше парите.

Изчака допълнителните столове и влезе в ролята на домакин.

— Нещо за пиене? Кока-кола, минерална вода, кафе?

— Не — отвърна Ема.

— Добре — кимна Кармоди. — Ще ми покажете ли някакъв документ?

Демарко му подаде служебната си карта от Конгреса. Ема закова поглед в лицето му, после въздъхна и извади от чантичката си абонаментна карта от библиотеката. Не му я подаде, а само му я показа и я скри обратно. Очевидно се заяждаше и Демарко зачака реакцията. Кармоди обаче развеселено се усмихна. За разлика от повечето хора

той изобщо не изглеждаше притеснен от нейното присъствие, а дори напротив — беше му забавно.

— И тъй, какво мога да направя за вас? — попита той.

Ема отговори още преди Демарко да отвори уста. Когато бяха заедно, тя неизменно поемаше нещата в свои ръце.

— Един от членовете на Конгреса е получил оплакване от избирателите си във връзка с прекомерно високата цена на услугата, която изпълнявате за флота — отсече тя.

— И вие долетяхте чак дотук заради подобно оплакване? — попита Кармоди. На лицето му се изписа нещо средно между учудване и насмешка.

Ема игнорира въпроса.

— Искаме да разберем в какво точно се състои вашата работа, какви са тарифите ви, колко ще продължи изпълнението на договора.

— Това е онзи гадняр Уитфийлд! — изсъска Мълърин.

— Какво каза? — остро попита Кармоди.

— Оня тип, с когото едно време бяхме колеги. Все ме подпитва колко получавам. Бас държа, че е той! Опитах се да му обясня...

— Достатъчно! — срязва го с леден глас Кармоди.

От тона му личи, че след като си тръгнем, ще си поприказва сериозно с мистър Мълърин, помисли си Демарко. Междувременно шефът се извърна към тях и добави:

— Както вероятно вече знаете, ние правим преглед на една текуща програма за обучение със задачата да я съкратим и рационализираме. В момента въпросната програма е много скъпа и аз, впрочем ние имаме определени идеи за нейното подобряване. Донеси папката, Нортън!

Дългият скочи и се втурна към кабинета. След миг се върна с дебела папка в ръце. През следващите петнайсет минути Кармоди направи задълбочен анализ на действащата програма за обучение: колко струва, какви въпроси разглежда, численост на групите, учебни часове. Демарко разбра малко от това, което чу, но съдейки по въпросите на партньорката си, Ема явно беше повече в час. Но това, което разбра, беше достатъчно — за разлика от Дейв Уитфийлд, човекът насреща разполагаше с цялата информация за реорганизацията, която му беше възложена, и очевидно знаеше какво говори.

— Чухме, че вашите хора тук печелят доста повече от заплатата, която са получавали в корабостроителницата — рече той и кимна по посока на Мълърин и Нортън.

— И какво от това? — сви рамене Кармоди, после, изпреварвайки следващия му въпрос, добави: — Вижте, аз участвах в конкурс за тази работа. Флотът прие офертата ми, а на хората си плащам както намеря за добре. Изобщо не ме интересува, че някой бюрократ в корабостроителницата им завижда на парите.

— С кого сключихте договор? — попита Ема.

Кармоди се поколеба само секунда.

— С Ге Ка Ве Се — отвърна той.

— С кого? — погледна го неразбиращо Демарко.

— Това е Главното командване на военноморските системи със седалище във Вашингтон — сухо поясни Ема.

— Точно така — кимна Кармоди. — Спокойно можехте да си спестите летенето дотук, защото някой от Ге Ка Ве Се можеше да ви даде същата информация, която току-що чухте от мен.

Трябваше да чуя това, преди да излети за Бремертън, унило поклати глава Демарко.

— Но с кого точно от Ге Ка Ве Се? — попита Ема. — Кой подписа договора?

— Не зная — отвърна Кармоди. — Предполагам, някой, който отговаря за тези неща.

Каза го небрежно, но погледът на Демарко попадна на ръцете му, които леко потрепнаха, стиснали чашата. Мускулите му заиграха като живи. Не ми се ще да ми е противник на канадска борба, помисли си Демарко.

Ема замислено замълча. Изпреварвайки следващия ѝ въпрос, Кармоди се изправи и рече:

— Много ми беше приятно да си поговоря с вас, но за съжаление имам насрочена среща. Всичко, което мога да ви кажа, е, че нашата реорганизация е необходима за флота, тарифите ни са нормални, а моята оферта беше сред най-ниските. Ако имате други въпроси, ще трябва да ги отнесете към хората във Вашингтон, които ми възложиха този договор.

Насочиха се обратно към взетата под наем кола.

— Какво ще кажеш? — попита Ема.

— Не знам — въздъхна Демарко. — Онези двамата, Нортън и Мълърин, не са никакви титани на мисълта, но проектът като че ли е напълно законен. А тоя Кармоди, изглежда, е умен тип.

— Такъв е — кимна Ема. Помълча малко и добави: — Напомня ми за едни наемници, които познавах преди време.

6

Изправен до прозореца, Кармоди гледаше как посетителите му крачат към колата си. После бавно се обърна и впери унищожителен поглед в Мълърин, който се сви като куче, очакващо ритник. Действително изпита желание да му забие един шут в задника, но реши по-късно да се занимава с него. Какъв кретен, господи!

Върна се в кабинета, затвори вратата и седна зад писалището. Дясната му ръка се протегна към телефона, но не го вдигна.

Не се безпокоеше от въпросите, които му зададоха. Договорът си беше съвсем редовен, също като тарифите за заплащане и всичко останало. Безпокояха го хората, които ги зададоха.

Първо, ако някой действително беше изпратил жалба до споменатия конгресмен, той би трябвало да я насочи към Инспектората на Министерството на отбраната или да я изпрати лично на главния инспектор на ВМС, а не да възлага проверка на място.

Второ, този Демарко. Нещо в него не пасваше на задачата, която му бяха възложили. Беше прекалено твърд и решителен, за да изпълнява толкова тривиални мисии. Кармоди добре познаваше служителите в Конгреса — обикновено жадни за изява младоци, които нямаха нищо общо с типове като този Демарко. Служебната му карта изглеждаше истинска, а това по всяка вероятност означаваше, че този човек се занимава с политически поръчки, а не с договори за дребни пари.

Но жената беше повод за истинска тревога. Беше се срещал с нея, но това бе отдавна — преди десет-дванайсет години. Такива като нея не се забравят. Не помнеше името ѝ, а номерът с абонаментната карта му попречи да го узнае. Но дори и без името той беше наясно какво представлява дамата. За щастие тя не го позна. Предвид обстоятелствата на срещата им това не беше кой знае каква изненада. Но самото ѝ присъствие тук беше достатъчен повод за тревога. Нямахме никакво значение дали го е познала или не.

Ръката му продължаваше да лежи върху слушалката. Знаеше, че трябва да се обади, но не беше сигурен за реакцията. В крайна сметка бавно отдръпна ръката си. Реши да изчака. Ще ѝ се обади, в случай че тези двамата се върнат и започнат да задават по-други въпроси.

По дяволите! Изведнъж му се прииска да убие онзи глупак Мълърин.

Демарко и Ема обядваха. Тя си поръча салата с риба тон, а той беше захапал чийзбургер с размерите на бейзболна ръкавица.

Присъствието на флота се усещаше навсякъде в Бремертън и околностите му. Освен корабостроителницата в града, която даваше препитание на около десет хиляди души, в границите на щата Вашингтон се намираха още базата на подводния флот в Бангор и Центърът за управление на бойни подводни операции в Кийпорт. Ресторантът, в който се хранеха, ясно демонстрираше зависимостта на местните от флота. Стените бяха украсени с увеличени фотографии на изскачащи от морските дълбини подводници и изстребители, излитащи от борда на самолетоносач. През две маси от тях се хранеше възрастен господин със синя бейзболна шапка, на която пишеше ВЕТЕРАН НА АМЕРИКАНСКИТЕ ВМС — едно напълно излишно изявление, защото притежателят ѝ изглеждаше достатъчно дън, за да е плавал на фрегата под командването на адмирал Джон Пол Джоунс.

— Защо Кармоди излъга, че не познава човека, подписал договора? — учуди се Демарко.

— Значи и на теб ти направи впечатление — отвърна Ема.

— Ами да. Защо?

— Не съм сигурна.

Замълчаха и продължиха да се хранят.

— Може би офертата му не е била най-ниската, а просто е бутнал нещо на онзи, от когото е зависела поръчката — предположи Демарко.

— Което би означавало, че Уитфийлд е прав.

— Възможно е — бавно отвърна Ема. — Но тези търгове обикновено са доста прозрачни.

— Или пък тоя Кармоди е обикновен гадняр. Нарочно не ни съобщи името, защото иска да ни губи времето да търсим човека, подписал договора. Вероятно е преценил, че иначе ще използваме същото това време, за да разследваме него.

— Може — кимна Ема. — Но би могъл да го направи и при напълно редовен договор просто за да ни разкара от главата си. — Отмести чинията, въпреки че беше изконсумирала не повече от половината салата. Нищо чудно, че няма грам излишни тлъстини по тялото си, въздъхна Демарко. — Във всеки случай ние — по-точно ти — трябва да открием кой е възложил поръчката на Кармоди. Предлагам да започнеш от...

Мобилният телефон на Демарко я накара да млъкне.

— Ало — натисна копчето той.

— Здравсти! — екна в мембраната необичайно жизнерадостният глас на Махоуни. — Идвам при вас! Всъщност обаждам ти се от самолета.

Благодарение на модерните технологии проклетникът бе получил възможността да му опъва каишката от десет хиляди метра височина.

— Защо идвате тук? — учуди се Демарко.

— О, трябва да се видя с един човек, който е противник на републиканския кандидат в Четвърти избирателен район. Те винаги са печелили там, но ние с Норм решихме да произнесем някоя и друга реч довечера, да отворим някой и друг портфейл — изобщо да ударим едно рамо на нашия човек. А след това...

— Норм? — попита Демарко.

— Норм Дикс, Джо. Конгресменът от Шести, в момента се намиращ в задния му двор...

Демарко познаваше и харесваше Норм Дикс. За разлика от Махоуни той беше откровен човек.

— Довечера ще произнеса своята реч, ама утре сутринта искам да хвана някоя и друга съомга — добави Махоуни.

— Какво?

— Един от тамошните ни спонсори — поясни шефът. — Поканил ме е на риболов. Е, ще свършим и малко работа...

Точно така, малко работа.

— ... А след това аз ще уловя едно-две наистина едри парчета. Той казва, че миналата седмица закачил дваисеткилограмово прасе...

— Сериозно? — възкликна Демарко.

— Аха. За целта утре сутринта ще дойдеш да ме вземеш от хотела. Мейвис ще ти даде подробностите. Дваисет кила, Джо! Представяш ли си?

Линията прекъсна.

— Страхотно! — промърмори Демарко и окачи телефона на колана си.

— Кой беше? — попита Ема.

— Махоуни. Идва на риба, а аз трябва да играя ролята на шофьор.

Ема сви рамене. Тоест какво друго очакваш, след като работиш за Махоуни?

— Искаш ли да потърсиш оня тип с договора, докато аз дундуркам Махоуни? — погледна я с надежда Демарко.

Офертата беше посрещната с вдигане на вежди, което означаваше, че дамата насреща му по-скоро би се омъжила за Бърт Рейнолдс.

— Докато ти возиш мистър Палавник, аз мисля да взема Кристин и да я заведа в спа центъра в Снокалми Фолс — отсече Ема. — Там предлагат маски с лечебни водорасли и масаж с нагорещени камъни. А тая работа с Дейв Уитфийлд може да почака още един ден...

Демарко нямаше представа какъв е тоя масаж с нагорещени камъни, но моментално си представи прекрасното голо дупе на Кристин на масата за масажи. И дългите ѝ бедра, блеснали от тънък слой бебешки лосион.

8

Демарко беше разнебитен, истински жив труп.

Секретарката на Махоуни го информира, че в шест нула нула сутринта шефът ще го чака във фойето на хотел „Шератон“ в центъра на Сиатъл. Това означаваше, че за да стигне навреме, трябва да тръгне от Бремертън най-късно в четири и половина. Подметна в слушалката, че не вярва председателят да стане толкова рано, на което Мейвис отвърна:

— Знам, че той работи прекалено много...

Проклетникът беше успял да заблуди всички около себе си.

За негова огромна изненада обаче Махоуни се появи във фойето точно в шест, а на ирландското му лице грееше широка усмивка. Приличаше на младо хъски, което излиза на първия си риболов. Беше се пременил в бермуди, които стигаха до кокалестите му колене, шкембето му опъваше избеляло поло, а на краката му имаше протрити обувки за тенис, от които стърчаха дебели бели чорапи. Голямата му глава беше украсена с бейзболна шапка с надпис „Бостън Ред Сокс“, а в ръката му се поклащаше найлонова торбичка, в която вероятно носеше останалите неща за излета: слънцезащитен лосион, яке и за всеки случай плоско шишенце бърбън, ако се окаже, че на борда не разполагат с любимата му марка.

„Лодката“ за риболова беше закотвена на пристанището на Шилшу Бей. Оказа се 20-метрова яхта, от мостика на която стърчаха повече антени, отколкото от разрушител на ВМС. Собственикът ѝ, Алекс Еди-кой си, беше много богат човек, натрупал състояние от клетъчни телефони, ретранслатори или кутии за клетъчни телефони — Демарко не разбра точно, защото не слушаше какво му обяснява Махоуни. Освен богаташа на борда присъстваха професионален скипер и стюард, чието единствено задължение беше да обслужва Махоуни.

Демарко му подаде торбичката на шефа и се обърна да си върви.

— Къде тръгна? — спря го Махоуни. — Идваш с мен! Искам да ми разкажеш докъде стигна оная работа с племенника на Хатауей.

Пак ли!? — безмълвно простена Демарко. Ситуацията с партията голф се повтаряше. Слава богу, днес не носеше костюм. Беше облякъл риза с къс ръкав, панталони в цвят каки и маратонки, които съвсем не искаше да изплеска с рибешки вътрешности. Нямаше шапка, която да пази главата му от слънцето, нито пък яке — ако евентуално излезе студен вятър в морето. Съобщи всичко това на Махоуни, но старецът изобщо не се впечатли.

— Нямаш грижа, Джо. Сигурен съм, че на яхтата има екипировка, която можеш да използваш. Нали така, Алекс?

— Има, разбира се — отвърна богаташът, но Демарко остана с впечатлението, че идея няма за какво става въпрос.

Пътуването от пристанището до мястото на предполагаемите рибни пасажи отне около час. Демарко се наслаждаваше на гледката, обърнал глава към планината Олимпик, чиито върхове очертаваха хоризонта на запад. От унеса го изтръгна жуженето на клетъчния телефон.

— Мистър Демарко, обажда се Дейв Уит...

Сигналът беше слаб и гласът на Уитфийлд постоянно заглъхваше.

— Какво? — изкрещя в мембраната той.

— Дейв Уит... двама мъже ме...

— Не ви чувам, Дейв! — извика Демарко.

— Мисля, че...

— Дейв, нищо не чувам!

Отсреща се възцари тишина и Демарко изключи телефона.

— Ако искате да говорите, използвайте някой от телефоните на Алекс на мостика — обади се стюардът. — Разполага с оборудване, което ще ви свърже дори с Луната.

— Няма смисъл — поклати глава Демарко. — Ще му се обадя, като се приберем в пристанището.

Съмняваше се, че Дейв Уитфийлд ще му каже нещо ново, освен това не можеше да му помогне оттук, насред залива Пюджит Саунд.

Решение, за което през следващите дни щеше горчиво да съжалява.

Стюардът бе подредил три въдици на три стойки за различна дълбочина. По този начин утрояваше шансовете на Махоуни да улови някоя съомга.

— Ако рибата клъвне, веднага трябва да засечете и да почнете да обирате — обърна се към председателя той. — Ние използваме куки без контра, тъй че ако не опънете кордата, рибата лесно ще се откачи.

После му показва как точно трябва да действа.

— Знам, знам — снизходително се усмихна Махоуни. — Не съм новак в риболова. Но защо все пак използвате куки без контра?

— Такъв е законът — отвърна стюардът.

— Че кой ще разбере, по дяволите? — промърмори председателят.

След половин час влачене търпението му се изчерпа.

— Къде, по дяволите, е проклетата съомга? Хей, Алекс, нали каза, че рибата е тук някъде?

Богаташът Алекс не го чу, защото говореше по телефона — вероятно отново зает да прави пари.

— Ще хванем някоя, сър, не се тревожете — успокои го стюардът. — Сонарът показва всички видове риба, които мърдат под кила. Само трябва да определим на какво кълват днес... — Усетил, че Махоуни се готви да протестира, човекът побърза да добави: — Искате ли още една бира, сър?

Докато обзетият от риболовна страст председател подскачаше от нетърпение в очакване на първата риба, Демарко му разказа всичко, което успяха да научат в Бремертън. На което Махоуни сви рамене и разсеяно отвърна:

— Тая работа ми звучи като пълна глупост.

Пет минути по-късно една съомга на лапа куката и между Махоуни и стюарда се поведе следният диалог:

Махоуни: Пресвети боже, пипнах я тая мръсница!

Стюардът: Дръжте върха нагоре! Нагоре!

Махоуни: Мръсницата му с мръсница! Май е доста едричка!

Стюардът: Отпуснете аванса! Не теглете, защото ще се откачи!

Махоуни: Мамицата ѝ! Дали не я изпуснах?

Стюардът: Не, сър. Върви към нас. Навивайте, навивайте! Побързо!

Борбата с рибата продължи двайсетина минути. Лицето на Махоуни придоби нездрав пурпурен цвят, а вените върху луничавите му ръце болезнено се издуха. В крайна сметка успя да издърпа рибата редом със страничния борд. Беше голяма и очевидно имаше още много сили за борба. Възбуден до крайност, Махоуни продължаваше да псува и проклина, а точно когато стюардът подложи кепчето, той рязко дръпна кордата и рибата се откачи от кукичката. За щастие стюардът беше опитен и успя да я затисне. В следващия миг куката изскочи от устата ѝ, но човекът светкавично вдигна кепчето и го покри с дебела найлонова мрежа. Съомгата тежко шльопна на палубата и започна да подскача. Стюардът ѝ нанесе няколко силни удара с чука за пържоли. От главата ѝ бликна кръв и ситни капчици пръснаха върху новите панталони на Демарко.

Какъв ужасен край за тази прекрасна риба, умърлушено си помисли той.

— Пипнах я! — изкрещя Махоуни и започна да подскача по палубата с вдигнати над главата ръце, сякаш беше отбелязал решителен тъчдаун.

Стюардът го изгледа така, сякаш искаше да го убие. За малко не падна зад борда, докато се опитваше да подложи кепчето под рибата, а от начина, по който опипваше гърба си, личеше, че е разтегнал някой мускул или сухожилие.

Някъде към десет часа Махоуни начена петата си бира в чест на победата, а стюардът метна рибата на кантара. Стрелката спря на 19 килограма.

— Двайсет и девет кила! — извика човекът и намигна на Демарко.

Алекс попита председателя иска ли да хване още някоя риба.

— Не — поклати глава Махоуни. — Една ми стига.

Демарко изненадано го погледна. Винаги беше смятал шефа си за представител на онази порода, която без малко не бе унищожила бизоните в Америка.

— А вие, Демарко? — попита богаташът. — Няма ли да се пробвате?

Не го каза от любезност, а просто за да убие времето. Защо не, по дяволите? И без това панталоните му отидоха на кино.

— С удоволствие — кимна Демарко в момента, в който Махоуни размаха ръце и отсече:

— Нямаме време! Трябва да хвана самолета, защото довечера имам среща с президента.

Дори богаташът изглеждаше впечатлен от тези думи.

По обратния път той и Махоуни се затвориха в кабината. Алекс говореше нещо със сериозно изражение на лицето, а председателят кимаше също така сериозно. Единствен Демарко си даваше сметка, че шефът му не чува нищо от това, което му говори собственикът на яхтата. Този номер Махоуни владееше до съвършенство — правеше се, че участва активно в разговора със събеседника си, най-често потенциален спонсор, докато умът му беше на съвсем друго място — уловената риба или жената, попаднала в мрежата му.

Разбра се със стюарда за транспортирането на трийсеткилограмовата съомга до Вашингтон. През последния час рибата тайнствено наддаде с цяло кило. Един господ знае с колко още щеше да напълнее, когато Махоуни се върне на Източното крайбрежие. Джиесемът на Демарко изцвърча, докато пътуваха към летището. Сигурно пак е онзи шантав Дейв Уитфийлд, направи гримаса той. Но насреща беше Ема.

— Дейв Уитфийлд е убит, Джо — съобщи му тя.

— О, боже!

— Какво? — извърна се да го погледне Махоуни.

— Имал е четиригодишно момченце — добави Ема.

Демарко каза „дочуване“ и понечи да съобщи новината на шефа си, но в този момент звънна и телефонът на Махоуни. Обаждаше се Франк Хатауей, главнокомандващ Военноморския флот на САЩ.

9

— Трябва да проверя торбата ви, сър — каза морският пехотинец.

Нортън не повярва на ушите си. Точно тази вечер ли, по дяволите? Обикновено не ги проверяваха на излизане, а това изобщо нямаше да се случи, ако си беше тръгнал с дневната смяна. Но той закъсня заради задачата, която му възложи Кармоди, а тя беше пряка последица от събитията през изминалия ден. И сега проклетият войник на портала — деветнайсетгодишен отегчен до смърт хлапак, бе решил да се заяде с него.

— Да, разбира се — каза той. Нямаше смисъл да спори. Никой не спори с морските пехотинци. Сложи сака на масичката до портала и неволно придърпа панталоните си. Спря в момента, в който осъзна какво прави. Трябваше да се овладее.

— Моля да го отворите, сър.

Нортън се подчини и морският пехотинец надникна вътре. Роман с меки корици, слънчеви очила, кафява книжна торбичка с остатъците от обяда на Нортън, кутия за шах. Младежът извади торбичката, надникна в нея и я остави настрана. Протегна ръце към шаха.

Моля те, Господи!

— Доста е тежичък — отбеляза морският пехотинец, поклащайки кутията в ръката си. — От какво е направен?

Преди Нортън да измисли някакъв отговор, зад гърба му се разнесе силен и самоуверен глас:

— Хубавичко го претърси това копеле, ефрейтор! Сега е моментът да разбере дали не ме краде!

Тежката лапа на Кармоди шеговито се стовари върху врата на Нортън. Но стискането на пръстите съвсем не беше приятелско.

— Най-добре ще е да си сложиш ръкавица и да му провериш всички дупки — продължи Кармоди. — Но проблемът е, че може да му хареса!

Младежът с мъка скри усмивката си и си наложи сериозна физиономия.

— Сър — обърна се към Кармоди той. — Ще ви помоля...

Кармоди непринудено се наведе към табелката на гърдите му.

— Хисакър — прочете той. — Случайно да имаш по-голям брат, който да е летял на хеликоптер в Ирак през деветдесет и втора?

— Не, сър — отвърна боецът.

— Странно. Много ми приличаш на един пилот със същото име, с когото летяхме там...

— Били сте в Корпуса, сър? — погледна го с уважение войничето.

Нортън отбеляза, че продължава да държи проклетия шах.

— Тц — поклати глава Кармоди. — Тюлените...

Младежът почти изкозирува. Тюлените бяха богове, голямата мечта на живота му.

Пъхна кутията обратно в сака, а след това прибра и торбичката с храна.

— Приятна вечер — пожела на Нортън той, после погледна Кармоди в очите и почтително добави: — На вас също, сър.

Извървяха една пресечка в пълно мълчание. Нортън се страхуваше да отвори уста, а Кармоди стискаше зъби. Разтвори ги едва когато спряха пред колата на паркинга.

— У теб ли са?

— Аха — кимна Нортън и измъкна два ненадписани диска от задния джоб на торбестите си панталони.

— Дай ми и лаптопа — сухо заповяда Кармоди.

Нортън дръпна ципа на сака и му подаде шаха.

Кармоди го фиксира известно време, после се наведе към ухото му и просъска:

— Заради твоята глупост днес умря един човек. Познай кой ще умре при следващата ти издънка!

Кармоди стоеше в средата на стария железен мост, който носеше името Манет Бридж. Оттук до корабостроителницата имаше около километър и половина. Над сухия док светеха ярки прожектори, монтирани на високи стоманени кули. Отдалеч приличаше на стадион,

на който се провежда поредният мач на електрическо осветление. С тази разлика, че тук се работеше двацет и четири часа в денонощието.

Огледа се за евентуално приближаващи се коли, после се наведе и пусна шаха във водата под краката си. След известен размисъл се отказа от идеята да скрие лаптопа, стигнал до разумното заключение, че ако му потрѣбва компютър, лесно ще се сдобие с нов.

Хвана с две ръце железния парапет и погледна надолу.

Операцията навлизаше в опасна фаза и май щеше да е най-добре да бъде прекратена. Но тя едва ли щеше да се съгласи. Погледна часовника си. Време е. До срещата оставаха по-малко от два часа.

Определеното от нея място беше далеч от Бремертън, отвъд Грийн Маунтън, нагоре по път с много завои, чиято асфалтова настилка преминаваше в макадам и свършваше на малко сечище сред гъста гора. Този път му се наложи да чака по-дълго от обикновено. Тя явно имаше основание да удължи проверката си.

Когато влезе в колата и седна до него, той остана изненадан от облеклото ѝ. Обикновено се появяваше пременена в черни джинси и черна тениска с дълъг ръкав. Но тази вечер се беше издокарала с вечерна рокля с голямо деколте, която разкриваше стройни, изящно оформени бедра. На краката ѝ имаше елегантни обувки с високи токчета, които бяха много секси и крайно неподходящи за околния терен. Дори си беше сложила парфюм. Явно тази среща беше прекъснала или отложила някакъв официален ангажимент, въпреки че Кармоди не можеше да си я представи в подобна роля. Нямахте идея как протича всекидневието на тази жена. Винаги си я беше представял като красив вампир, който лежи в ковчега си и чака спускането на мрака.

Както обикновено тя започна без всякакво предисловие:

— А сега какво ще правиш?

— Ще чакам. Покривам се и чакам.

Тя го погледа известно време, после бавно кимна.

— Говорил ли е с някого, преди да напусне корабостроителницата?

— Не знам.

— Трябва да държиш тези глупаци изкъсо!

— Не съм ги подбирал аз! — сопна се Кармоди.

— Но ти отговаряш за тях! — остро отвърна тя.

Което беше вярно.

— Колко време ще чакаме?

— Не мога да кажа — сви рамене той. — Може би месец...

Тя замълча за момент и само кимна. Това бе единствената й черта, която допадеше на Кармоди — не му губеше времето да изразява недоволство, не го ръчкаше да бърза.

Жената отвори вратата, очевидно приключила с въпросите. Този път инструкции липсваха.

— Има и още нещо, което трябва да знаеш — подхвърли след нея Кармоди.

10

Дейв Уитфийлд беше убит с нож.

Точно в 8:10 ч беше набрал мобилния телефон на Демарко, а дваайсет и осем минути по-късно беше напуснал корабостроителницата. Никой не знаеше защо го е направил и накъде е тръгнал, но Демарко имаше едно определено предположение. Лошата връзка по време на разговора вероятно се дължеше на факта, че Уитфийлд беше тръгнал да го търси в мотела, разчитайки да го хване на закуска в този все още ранен час.

Колата на инженера беше на малък паркинг на три пресечки от корабостроителницата. Той побираше шест-седем коли и до него се стигаше по тясна уличка. На практика представляваше заден двор на частен дом, чийто собственик отдавна беше стигнал до заключението, че вместо да стриже тревата, може да събира по осем долара на ден от работниците и служителите на корабостроителницата. Виждаше се само от пешеходната алея и от задните прозорци, разбира се, ако собственикът реши да надникне.

Именно на този паркинг бе убит Уитфийлд, а съдейки по температурата на черния дроб и някои други допълнителни фактори, часът на смъртта беше установен на около девет сутринта. Смъртоносният удар бе само един, нанесен с дълъг нож, проникнал между ребрата и прерязал аортата. Нападателят бе прибрал портфейла и часовника на жертвата и бе натикал тялото под колата — открито часове по-късно, когато работник от корабостроителницата отскочил до колата си по време на обедната почивка.

През първите два дни след убийството Франк Хатауей демонстрира на какво е способен един изключително разгневен главнокомандващ флота. Побеснял екип следователи от Служба разследвания към ВМС връхлетя корабостроителницата, а началникът на местната полиция получи такъв ритник в задника, че беше принуден да се раздвижи. В разследването се включиха и двама агенти на ФБР от Бюрото в Сиатъл, които бяха командировани в Бремертън. Тяхната

юрисдикция беше малко спорна, защото престъплението бе извършено в очертанятията на градчето, но в Сиатъл прецениха, че ще е по-добре да не занимават бесния Хатауей с такива подробности.

Демарко и Ема бяха разпитани няколко пъти. Те нямаха причини да не сътрудничат на ченгетата и съвместно им разказаха всичко, което знаеха. Разбираем интерес у тях предизвика последното телефонно обаждане на жертвата, но Демарко категорично изтъкна, че макар да имаше предвид Нортън и Мълърин, Уитфийлд не му беше казал нищо, което може да се тълкува като мотив за убийство. Освен това неколккратно повтори колко лоша била връзката.

— Вижте какво — каза на следователите той. — Цялата работа е там, че Уитфийлд не харесваше работата на тези двамата и смяташе, че вземат твърде много пари за нея. Не знам защо ми се обади, но ние не открихме нищо незаконно в проекта на външната фирма, още по-малко пък нещо, за което някой заслужава да бъде убит.

Нортън, Мълърин и Кармоди бяха разпитани от военните следователи, от агентите на ФБР и от градската полиция. И тримата представиха алиби за времето на убийството, което беше старателно проверено. Бяха разпитани колеги и съседни на Уитфийлд, събраха се всички възможни веществени доказателства от местопрестъплението, а кварталът беше подложен на обстойна проверка от цинично настроени ченгета.

Подозренията срещу Нортън и Мълърин отпаднаха почти веднага. Установи се, че по времето на убийството те са се намирали в периметъра на корабостроителницата — факт, потвърден от двайсетина свидетели. Двамата представиха и един вид електронно алиби: при влизане и излизане от района всеки служител прекарваше магнитната си карта през четящо устройство, което отбелязваше часа, минутата и датата. Разпечатката показва кога Уитфийлд е напуснал корабостроителницата, а срещу имената на Мълърин и Нортън бе отбелязано, че са влезли в района в 7:00 ч. и са го напуснали чак следобед — първият в 15:59 ч, а вторият — в 17:30 ч.

Макар че алибито му не беше толкова желязно като на подчинените му, Фил Кармоди също отпадна от кръга на заподозрените. Показа се, че в часа на убийството той е закусвал в ресторант, намиращ се само на пет минути с кола от паркинга, на който Дейв Уитфийлд беше намерил смъртта си. Това означаваше, че за да го

убие, Кармоди би трябвало да отсъства от ресторанта минимум петнайсет минути: пет, за да стигне до паркинга, две-три, за да използва ножа и да скрие трупа, плюс нови пет, за да се върне. Келнерката в тази част от салона беше сигурна, че клиентът не се е губил от погледа ѝ за такъв период от време, а след това си спомни, че на два пъти по време на закуската е допълвала чашата му с кафе. След което добави, че Кармоди седял в дъното, близо до задния изход.

Както можеше да се очаква, Махоуни стовари цялата вина върху Демарко.

— Какви ги свърши, Джо? — изрева в слушалката той. — Хатауей искаше само да проверим някакъв пиклив договор, а какво стана?! Племенникът му се прости с живота си! Сигурно си оплескал нещо, Джо!

Демарко беше убеден, че не е оплескал нещата дотам, че да стане причина за убийството на Уитфийлд, но едновременно с това се чувстваше виновен, че не го потърси след разпадането на връзката. Това, което каза на ченгетата, беше чистата истина — той действително не разполагаше с факти, които свързват убийството на Уитфийлд с работата на Нортън и Мълърин. Безпокоеше го само часът на обаждането. Така или иначе, вече не можеше да напусне Бремертън, преди да открие причините за убийството на Уитфийлд.

Ема също реши да остане, макар че спокойно можеше да си тръгне. Тя беше разтревожена и от още нещо освен от убийството. Но не пожела да го сподели с Демарко.

Четирийсет и осем часа след смъртта на Дейв Уитфийлд градската полиция на Бремертън арестува човек, заподозрян в убийството му.

Джери Брънстад, началник на полицията в Бремертън, беше мъж с добре очертано коремче, загоряло лице, набиваща се на очи боядисана черна коса и дълги бакенбарди. Истински Елвис със значка, помисли си Демарко. Синята му униформена риза беше прекалено изпъната на корема и когато вдигна показалката, краищата ѝ изскочиха над колана. Самата показалка се насочи към бяла дъска, на която бяха описани веществените доказателства, открити у убиеца на Дейв Уитфийлд. Аудиторията му се състоеше от седем души: началника на отдел „Сигурност“ в корабостроителницата Ричард Милър, двама агенти на ФБР, двама от Служба разследвания към ВМС, Ема и Демарко. Последните двама бяха включени едва след спешното телефонно обаждане от канцеларията на председателя.

Според полицейския началник убиецът на Уитфийлд беше Томас Конран, по прякор „Каубоя“ — известен и лесен за идентифициране градски скитник на трийсет и девет години. С ръст около метър деветдесет и пет и невероятно кльощава фигура, той не се разделял с избелялата каубойска шапка, нахлупена ниско над челото, с която много приличал на Тим Макгро, но в доста побъркан и силно недохранен вариант. Още на млади години Конран получил диагноза шизофрения и когато спирал лекарствата (нещо, което правел постоянно), ставал непредсказуем и склонен към насилие.

— Според контролните устройства на корабостроителницата Уитфийлд е напуснал периметъра през портала към Стейт стрийт в 8:38 часа сутринта — започна Брънстад. — За десетина минути се е придвижил оттам до паркинга, на който оставил колата си. Проверихме това, като обходихме маршрута няколко пъти. В 8:55 часа свидетел е видял Каубоя да крачи по алеята. Свидетелят е абсолютно сигурен за времето, защото чакал някакъв приятел, който закъснявал. От прозореца на къщата си той не е могъл да види паркинга, на който е извършено убийството, но е видял Каубоя да излиза оттам.

— Как се казва този свидетел? — попита единият от агентите на ФБР — стройна жена с къса кестенява коса и топли кафяви очи. Сладурана със страхотни глезени, отбеляза Демарко. Тя също му обърна внимание. Още като влезе в залата, огледа присъстващите с нормалния за всички хора любопитен поглед, но той усети как очите ѝ се задържат върху него мъничко по-дълго от необходимото. Дали пък не ме намира за неотразимо привлекателен? — запита се той.

— Марк Бърт — отговори Брънстад. — Безработен дърводелец. Жената си записа името и зададе следващия си въпрос:

— А защо този мистър Бърт ви е докладвал за Конран едва сега?

— Защото е бил на гости на братовчед си в Спокейн. На споменатия ден е чакал приятеля си да го откара именно в Спокейн. Научил за убийството на Уитфийлд едва снощи, след като се прибрал.

Тази информация също намери място в бележника на дамата агент. Всъщност тя записа думите на полицейския шеф дословно и това накара Демарко да си помисли, че май е малко тъпичка въпреки превъзходните си глезени.

— Да вървим нататък — продължи началникът на полицията. — След като снемем показанията на свидетеля, ние тръгнахме да търсим Каубоя. Когато го открихме, в раницата му се оказаха портфейлът и ръчният часовник на Уитфийлд. Имаше и един нож с окървавено 20-сантиметрово острие. Според съдебния лекар то отговаря на раната, нанесена в гърдите на Уитфийлд. Изпратихме ножа за ДНК експертиза, която ще определи дали кръвта е на жертвата. След два дни ще имаме резултат.

— Раната е нанесена отпред — обади се Ема. — И това повдига въпроса защо Уитфийлд е позволил на скитника да го доближи.

— Не знам — призна Брънстад. — Може би Каубоя му е поискал пари. Той е едър тип, притиснал е Уитфийлд към колата, полудял е от отказа и го е намушкарал.

Един от униформените закима енергично, очевидно одобрявайки заключенията на шефа си.

— Използвал ли е мистър Конран кредитните карти, които е намерил в портфейла на Уитфийлд, изхарчил ли е парите? — попита Ема.

— Картите определено не е докосвал — поклати глава началникът. — А що се отнася до парите, ние не знаем колко са били.

Но при ареста в портфейла имаше банкноти.

— Хм — промърмори Ема.

— Какво казва тоя Каубой? — поинтересува се един от следователите от СРВМС.

— Нищо — въздъхна Брънстад. — По време на разпитите бърбори несвързано и не отговаря на въпросите. Опитваме се да получим разрешение за принудително инжектиране на съответните медикаменти, но адвокатът му ни разиграва. Въпреки това имаме всички основания да вярваме, че извършител на престъплението е именно Каубоя.

Презентацията на Брънстад приключи няколко минути по-късно. Ема каза, че трябва да проведе някакъв разговор, и заряза Демарко в залата. На кого ли ще се обади? — запита се той. Хубавата агентка пристъпи към бялата дъска и започна да разглежда снимките от местопрестъплението, закачени до нея. Демарко реши, че и той проявява интерес към тях.

— По всичко личи, че уликите срещу нашия Каубой са доста силни — промърмори той и се приближи до жената.

— Аха, дори прекалено — кимна тя.

Начинът, по който произнесе „аха“, я издаде. Чиста нюйоркчанка.

— Бруклин? — запита той.

— Не позна, умнико. Куинс. Май не ме помниш, а?

— Познаваме ли се? — учудено я погледна той.

— Така си мисля. Брат ми се казва Ник Карлучи.

— Стига, бе! — облеци се Демарко. Ник Карлучи беше негов съученик от гимназията. Не бяха близки приятели, защото майка му забрани да дружи с него, след като го арестуваха за кражба на кола. Фактът, че баща му работеше за известен мафиот, не означаваше абсолютно нищо за мисис Демарко, която не искаше синът ѝ да общува с престъпници.

— Как е Ник? — попита той.

— Няма значение — отвърна жената. Каза го така, сякаш старата му дружка беше зарязал Йейл малко преди да стане доктор.

Нещо започна да му се прояснява. Ник действително имаше сестричка — кльощаво момиченце с остър език. Как ѝ беше името, по дяволите?

— Даян — осведоми го жената, която явно притежаваше качеството, което всички представителки на нейния пол демонстрираха по отношение на Демарко: да четат мислите му с такава лекота, сякаш на челото му свети електронно табло.

— За коя служба работиш? — попита тя. — За Служба разследвания към ВМС?

— Не, за Конгреса.

— Че какво общо има тук Конгресът? — учуди се жената.

Преди да успее да отговори, той забеляза Ема, която се появи на вратата на залата и нетърпеливо му махна.

— Сложно е — промърмори той.

— Аха — кимна Даян. Пак онова многозначно нюйоркско „аха“, но този път в смисъл „сякаш каквото и да кажеш, ще прозвучи сложно“.

Ема продължаваше да му маха и очевидно беше ядосана.

— Аха — натъртено повтори той. — Толкова сложно, че ще отнеме цяла вечеря, за да ти го обясня.

Усмивката на Даян Карлучи му хареса. Тя извади визитна картичка от джобчето на сакото си и му я подаде.

— Звънни ми по-късно. Ако не се случи нещо непредвидено, няма проблем да вечеряме заедно. Въпреки че си представител на Конгреса...

Е, това е. Нищо не може да се сравни с момиче от квартала.

Демарко тръгна към Ема, която подвикна едно „побързай“ и изчезна от рамката на вратата.

— Май не вярваш, че убийството е дело на онзи шантав клошар — рече той, след като я настигна.

— Мисля, че психическото заболяване на мистър Конран е единственото му престъпление — отсече Ема.

— На кого се обади? — полюбопитства той.

— Видях, че разговаряш с младата дама от ФБР — отклони въпроса Ема. — Май си сверявахте бележките, а?

— Много смешно. Порасналата сестричка на едно момче от моя квартал.

— Смешно, ами как! — иронично отвърна Ема. — А още по-смешното е, че много прилича на бившата ти съпруга!

Демарко беше разведен от няколко години. Жена му стана любовница на собствения му братовчед, а при развода му взе почти всичко. Въпреки това той все още не можеше да я забрави и продължаваше да се захласва по жени с нейната външност. Нещо, което Ема знаеше много добре.

— Този път не позна! — изръмжа той.

12

Ема реши, че трябва да види мястото, на което са работили Мълърин и Нортън и което Уитфийлд бе напуснал непосредствено преди смъртта си. Шефът на сигурността Ричард Милър вече беше излязъл от участъка, но тя успя да го хване в момента, в който се качваше в колата си.

Главата на този човек наподобяваше буца сгурия — квадратно лице, над което стърчеше посивяла коса — гъста и подстригана като четка. На младини вероятно е бил силен и як, но на петдесет години мускулите му се бяха превърнали в пояс тлъстини около кръста. Изслушал желанието на Ема с видимо нетърпение, той категорично отсече, че няма време за екскурзионни обиколки. След което тя извади една визитна картичка от чантичката си и му я подаде.

— Наберете този номер, мистър Милър. Отсреща ще вдигне представител на Пентагона с няколко звезди на раменете, който ще ви обясни защо трябва да бъдете любезен с мен. Сега мисля да изпия едно кафе, но след пет минути се връщам.

Четвърт час по-късно Ема, Демарко и Милър крачеха към центъра за обучение и квалификация на корабостроителницата. Шефът на охраната непрекъснато поглеждаше към Ема, явно впечатлен от това, което бе чул от представителя на Пентагона.

За да стигнат до центъра, трябваше да прекосят почти цялата корабостроителница — един огромен терен, където всичко говореше за широк размах: сгради, оборудване, сухи докове. Демарко безусловно повярва на Милър, който заяви, че тази корабостроителница е най-голямата на запад от река Мисисипи.

В четири от сухите докове се извършваше основен ремонт на подводници, а в петия се намираха още две, които бяха в процес на разглобяване. Шестият и най-големият от всички беше празен. В долната му част имаше скеле от дебели стоманени греди, подготвено да приеме поредния съд — огромен самолетоносач клас „Нимиц“.

Милър им позволи да разгледат дока, в който тъмнееше внушителното туловище на една подводница „Трайдънт“. Дължината на този съд беше около 170 метра, почти колкото две футболни игрища, а на борда му имаше оръжия за масово унищожение, надхвърлящи арсенала на много държави по света. Иначе казано, „Трайдънт“ беше една лъскава и зловеща машина за убиване. Демарко си я представи застинала под повърхността, тиха и напълно незабележима, а ракетните ѝ силози бавно се отварят. След което светът се превръща в огнен ад. Но на глас каза само „Това нещо изглежда наистина огромно“, предизвиквайки учудения поглед на Ема, която явно го помисли за най-големия идиот на света.

Милър предложи да ги представи на началника на Дейв Уитфийлд, който отговаряше за цялостното обучение на ядрените инженери в базата. Оказа се, че шефът е привлекателна тъмнокоса жена на около четирийсет и една-две на име Джейн Шипли, която беше дори по-висока от Ема. Тя ги разведе из владенията си — няколко класни стаи, кабинети за практическа подготовка и голяма, разделена на остъклени клетки зала, в която инструктори и курсанти работеха на своите компютри.

Шипли спря пред клетката, в която работеха Нортън и Мълърин. Тя се намираше в предната част на залата и по нищо не се отличаваше от останалите: две бюра, два стола, два телефона, два компютъра и една кантонерка за документи. Демарко усети желанието на Ема да издърпа чекмеджетата, а също и усилието ѝ да се въздържи.

В дъното на залата имаше огромно хранилище, наподобяващо банков трезор. През отворената му врата се виждаха полицаи с папки за чертежи и дебели книги, които приличаха на библии или телефонни указатели. Зад малкото бюро до входа седеше жена, която очевидно изпълняваше двойната роля на библиотекар и пазител.

— Какво съхранявате там? — попита Демарко.

— Чертежи на корабни системи и компоненти. Дебелите книги, които виждате, са наръчници за управление на атомните реактори и парните турбини.

В главата му изплуваха думите на Дейв Уитфийлд: наръчниците на атомните реактори ви дават подробна информация за тяхната работа.

Ема огледа хранилището, после бавно се обърна и обхвана с поглед просторната зала.

— В този обект се работи с класифицирана информация, нали?

— Естествено — кимна Шипли. — Нашите инженери се обучават за работа на три различни типа плавателни съдове: самолетноносачи клас „Нимиц“, тактически подводници „Трайдънт“ и щурмови подводници клас „Лос Анджелис“. Разбирате, че не можем да се местим из цялата корабостроителница, за да провеждаме съответните курсове.

— Това ми е ясно — кимна Ема. — Но, от друга страна, тук на едно място е струпано голямо количество секретна информация, нали? — Шипли понечи да отговори, но тя я изпревари със следващия си въпрос: — Качени ли са на дискове тези наръчници? Имам предвид наръчниците за управление на реакторите...

— Да — отговори след кратко колебание Милър. — Това е най-удобният начин да ги допълваме при периодичните промени.

— Кей Пи Ел Ен — промърмори Ема.

Демарко реши, че си прочиства гърлото или изрича някакво непознато за него сквернословие.

— Какво каза? — погледна я с недоумение той.

— Кей Пи Ел Ен — отвърна Ема. — Тук работят с Кей Пи Ел Ен. — Този път думата му прозвуча като някаква срамна болест, предавана по сексуален път. — „Контролирани преносими електронни носители“ — обясни тя, очевидно забелязала дълбокото му недоумение. — Иначе казано, компютърни дискове или дискети, които съдържат класифицирана информация. Електронни носители, които могат да бъдат откраднати, копирани и изпратени по електронната поща. Кей Пи Ел Ен са истински кошмар за службите за сигурност, нали, мистър Милър?

Милър стисна устни и тръсна глава.

— Ние контролираме поверителната информация по-добре, отколкото можете да си представите — твърдо отвърна той. — Особено след Лос Аламос.

По-късно Ема обясни на Демарко за какво става въпрос: през юли 2004 година от Националната лаборатория за разработка на ядрени оръжия в Лос Аламос изчезват два диска. Това е втори инцидент в свръхсекретния обект — предполага се, че някъде в

средата на 90-те години китайците успели да измъкнат оттам информация, свързана с изграждането на термоядрени бойни глави. Нещата около изгубените през 2004 година дискове така и не се изясняват. Появяват се предположения, че са били сложени на погрешно място за съхранение или случайно са били изтрити. Проведеното разследване показва, че голяма част от работещите в лабораторията — изключителни учени с висок до небето коефициент за интелигентност — на практика са страшно разсеяни хора, особено по отношение на съхраняването на класифицирана информация. Дисковете може би са изгубени или унищожени, но вероятността да са стигнали до Северна Корея или Иран си остава напълно възможна.

След инцидента в Лос Аламос в корабостроителницата били въведени драконовски мерки за сигурност, най-вече по отношение на преносимите електронни носители. Милър обясни, че при всяко изнасяне на диск от хранилището се отбелязва контролният му номер — по начина, по който се процедира в библиотеките, а връщането му задължително става до края на работния ден. Всяка вечер се прави инвентаризация на дисковете и в случай на липса цялата служба за сигурност се вдига на крак.

— Проблемът е там, че дисковете могат да бъдат копирани и изпращани по електронната поща — отбеляза Ема.

Това предизвика едновременната реакция на Милър и Шипли.

— Няма начин! — отсякоха в един глас те, след което поясниха, че компютрите в обекта са проектирани по начин, който изключва копирането на дискове, а специална електронна защита не позволява използването на интернет.

— Предполагам, че Мълърин и Нортън също имат достъп до секретните дискове — каза Ема.

— Така е — потвърди Шипли.

— Лични компютри ли използват?

— Внасянето на персонални компютри в района е строго забранено. Според условията на договора те получават работно място тук, в центъра за обучение, и имат право да използват нашите компютри и телефони. Вече видяхте офиса им. Имат нужда от компютър, тъй като голяма част от материалите на програмата за обучение са качени на дискове или се намират в обезопасената вътрешна мрежа.

— Ясно — кимна Ема.

— Мълърин и Нортън са пълни некадърници — добави Шипли и поклати глава. — Лично аз не бих ги наела дори да ми бършат черната дъска. Изобщо не мога да разбера защо някой им плаща да ревизират моята програма за обучение!

— Според Дейв Уитфийлд работата им тук била направо странна — намеси се Демарко, умишлено пропусчайки да използва определението „мошеническа“.

— Знам това — кимна Шипли. — Преди известно време дойде да ми се оплаче. — Поколеба се за миг, после добави: — Вижте, по мое мнение ревизията на Кармоди е чисто губене на време, а вече ви казах какво мисля за Мълърин и Нортън. Но за разлика от Дейв аз не виждам нищо незаконно в тяхната работа. Той беше разстроен от факта, че получават повече от него, но... такъв си беше Дейв.

— Какво ще кажете за Кармоди? — попита Ема. — Често ли се появява тук?

— Не, само понякога. Предполагам, за да провери работата на подчинените си. По-голямата част от времето си прекарва на подводниците.

— И какво прави там?

— Теоретичната част от нашия курс провеждаме тук, а практическата — на борда на съответния клас съдове. Предполага се, че Кармоди наблюдава именно практическото обучение, но част от курсистите твърдят, че прекарва времето си в празни приказки с матросите.

— Но често е на борда на някоя подводница, и то сам — отбеляза Ема.

— Да — потвърди Шипли. — И какво от това?

Ема го заведе в едно кафене на крайбрежната улица, в което предлагаха петдесет вида билков чай. Доказателство за това беше силната миризма на поле и цветя, с която беше наситен салонът. Усмивнатата собственичка носеше очилца с телени рамки а ла Джон Ленън, а правата ѝ, леко посивяла коса стигаше чак до кръста. Беше облечена в някаква безформена като брашнен чувал бабешка рокля, дълга чак до върховете на сандалите ѝ. Бях чувал, че хипитата са изчезнали, но май не е така, помисли си Демарко.

Ема си поръча някакъв екзотичен чай с женшен, а Демарко благоразумно поиска кафе, после кока-кола и накрая обикновен „Липтън“. Но бабата, която се оказа не само хипи, но и маниачка на тема здравословен живот, неизменно отговаряше, че не предлага подобни напитки. Той се видя принуден да поиска чаша вода, в която маниачката великодушно пусна парченце лимон.

Седнаха до прозореца, от който се виждаше пътническият терминал, и загледаха как огромните фериботи от Сиатъл изсипват тълпи от хора на бремертънския кей.

— Май Уитфийлд ще се окаже прав за онези двамата, Мълърин и Нортън — обади се Ева.

— Че са вършели нещо нередно?

— Не, по-скоро за нещо друго.

— Какви ги говориш?

— Нека погледнем от друг ъгъл на разказаното от Дейв Уитфийлд — предложи Ема. — Според него Мълърин и Нортън били все в заеми, след което изведнъж се пенсионират преждевременно и започват да харчат като луди. Да съпоставим това с мястото, на което са работили: учебен център, който използва купища секретни материали. Уитфийлд ти звъни, за да ти съобщи някаква информация за тях, и много скоро бива убит, което означава, че той може би е чул или видял да вършат нещо нередно...

— Шпионаж? — вдигна вежди Демарко. — Това ли искаш да ми кажеш?

Ема бавно кимна.

Демарко никога не беше виждал жив шпионин или поне така си мислеше. Задачите му се въртяха около разследване на двулични политици или алчни бюрократи, а най-често действаше като посредник на Махоуни в нелицеприятни ситуации, в които председателят предпочиташе да не се забърква лично.

— Може и да си права — въздъхна той. — Но нали видя как се охранява мястото?

Корабостроителницата беше оградена с висока ограда от бодлива тел, в залива пред нея патрулираха катери с тежки картечници, които очевидно имаха задачата да предотвратят приближаването до сухите докове и закотвените на пристана бойни кораби на всякакви плавателни съдове — най-вече такива с експлозивни на борда. Въоръжени войници охраняваха входовете и изходите, патрули обхождаха вътрешността, а най-важните точки се охраняваха от камери. Всичко това беше само видимата част от охраната, но вероятно имаше и друга.

На стриктен контрол се подлагаха всички, които имаха достъп до периметъра. Служителите в корабостроителницата и екипажите на корабите с атомна тяга се подлагаха на периодичен тест по отношение на сигурността и бяха снабдени със специални карти със снимка, на обратната страна на които имаше магнитна лента — като на гърба на кредитните карти. За да бъдат пропуснати, работниците трябваше да покажат картата си на охраната и да я прекарат през четящото устройство. По всяко време се извършват периодични проверки на чанти, кутии за храна и коли, бе пояснил шефът на сигурността Милър, а когато се повиши заплахата на регионално или национално ниво, се проверяват всички — от съпругата на директора до чистачката в кафето.

— Нека ти обясня какво представляват системите за сигурност — вдигна глава Ема. — Повечето от тях, включително и тази в корабостроителницата, са организирани така, че да държат лошите извън периметъра. Но когато даден работник или служител издържи проверките и получи своята карта, той вече е вътре. А след като е вътре, значи е получил доверие и има достъп до класифицирана

информация. И още по-важно — знае как е защитена тази информация.
— Отпи глътка чай и мрачно добави: — Но може и да не става въпрос само за шпионаж.

— А за какво още?

— За саботаж. В момента на сухите докове се ремонтират четири атомни подводници. Саботажът дори на една от тях би имал много сериозни последици. Не само като стойност на евентуалните щети, но и като отражение върху оперативните планове на флота, в случай че един от съдовете се окаже извън строя за продължително време, а работата по останалите се забави.

— Трудно ми е да си представя Мълърин и Нортън в ролята на шпиони — поклати глава Демарко. — Искам да кажа, че хора като тях са...

— Помниш ли Олдрич Еймс? — прекъсна го Ема.

— Агентът на ЦРУ?

— Именно. Еймс вероятно е най-разрушителната къртица, прониквала някога в разузнавателните служби на САЩ. Бил е пияница, колегите му са имали лошо мнение за него. Никога не е получавал повишения, не е бил особено умен и съвсем открито е пилеел парите, които е получавал от руснаците. Но все пак е предавал разузнавателна информация на КГБ в продължение на почти десет години и заради него са убити десет съветски граждани, сътрудничили на ЦРУ. Ако се замисли човек, Мълърин и Нортън до голяма степен приличат на Олдрич Еймс...

— А какво ще кажеш за Кармоди?

— Засега не разполагаме с никаква информация за Фил Кармоди — отвърна Ема, но стиснатите й устни ясно показаха, че нещата скоро ще се променят.

— По дяволите! — мрачно изръмжа Демарко. — Но дори да са шпиони, онази височката от учебния център, как й беше името... Шипли... твърди, че изнасянето на секретна информация е много трудна работа. И аз съм склонен да се съглася с нея, защото видях със собствените си очи онези огромни наръчници...

— Така е — съгласи се Ема.

Замълчаха.

— Но как се действа, ако системата за сигурност все пак не успее да спре проникването на шпиони? — попита след известно време

Демарко.

— На първо място са предварителните проверки за издаване на пропуск. Те показват дали отделният служител има финансови затруднения и дали е уязвим за шантаж. Но това не е пътят за разкриване на шпионите. — Ема махна с ръка по посока на корабостроителницата, част от която се виждаше през витрината. — Всичко, което се намира там — огради, камери, сейфове и електронни ключалки, — представлява физическата охрана на периметъра. Но има и още един, вътрешен периметър на охрана, който е също така видим, но по-малко бие на очи. Това е човешкият периметър. Работниците и служителите като Дейв Уитфийлд, които наблюдават колегите си и обръщат внимание на странното им поведение. На това, което мирише, както неотдавна се изрази бедният Дейв. Именно този втори периметър хваща шпионите.

Ема наклони чашата си и погълна остатъка от ужасния „здравословен“ чай.

— Трябва да поговоря с един човек — надигна се тя. — Ще се видим по-късно.

— Имам нужда от помощ, Бил.

Бил Смит (това беше истинското му име) беше колега, всъщност подчинен на Ема в предишната ѝ служба. Беше слаб мъж с тъмна къдрава коса и очила с черни рамки, висок около метър и седемдесет и пет. Не приличаше на международен шпионин, а по-скоро (за огромен негов ужас) на по-големия брат на един известен артист, който вече трета година рекламираше продукцията на голяма компания по националната телевизия. Бяха седнали на една масичка в ресторант „Денис“. Ема направи гримаса, гледайки как Смит полива сладкиша пред себе си с обилно количество ягоди с сироп.

— Не мога, Ема — въздъхна мъжът. — В момента сме много понатоварени, отколкото по времето на Студената война. — Преди тя да успее да каже каквото и да било, той набоде на вилицата си парченце гофрета и ѝ го поднесе. — Искаш ли да опиташ?

По дръжката на вилицата потече гъст сироп.

— Не, за бога! — стресна се Ема, после поклати глава. — Тези хора кроят нещо, Бил. Усещам го!

— Сподели ли усещането си с федералните?

— Да. Бюрото изпрати двама млади агенти да разследват случая. Старшият е не само по-зелен от тревата, но и затрупан с толкова работа, че би превила гърба дори на магаре. Според него вероятността за шпионаж е твърде малка...

— С което трябва да се съгласиш — вметна Смит.

— ... освен това твърди, че няма достатъчно основания да поиска заповед за проверка на финансовото състояние на тези хора или за обиск на домовете им.

— Достатъчно основания, а? — презрително изсумтя Смит. В неговата работа такова понятие почти не съществуваше.

— А по отношение на убийството са склонни да приемат, че действително го е извършил онзи нещастен шизофреник.

— Може би наистина го е извършил.

— Не е! — отсече Ема. Тя беше от хората, които могат да сбъркат, но колебанието им е непознато.

— И тъй, какво искаш? — погледна я Бил.

— Искам опитен човек да проучи тези хора, най-вече Кармоди. Искам компютърен специалист, който да ми обясни триковете, с които могат да се заобиколят електронните мерки за сигурност. И накрая, искам екип. Малък, но достатъчен за проследяването на тези типове и за претърсване на къщите им. Особено къщата на Кармоди, която искам да бъде проверена за експлозивни и шпионско оборудване.

— За бога, Ема! — смаяно възкликна Смит. — Остава да поискаш и хеликоптер!

— Нещата се сериозни, Бил. Тръпки ме побиват, като си представя, че този човек се разхожда сред атомните подводници!

Смит тежко въздъхна. Ема си беше все същото природно бедствие.

— Виж какво — рече той. — Ще направим проучването, но не очаквай да стане на мига. По отношение на компютрите се сецам за един човек от Агенцията за национална сигурност, когото използваме, когато сме прекалено натоварени. Може би ще ги убедим да ни го отпуснат за консултация. Но за екипа забрави. За това, което искаш, ще се наложи да изтегля хора от чужбина. Повярвай ми, Ема, комунизмът беше детска залъгалка в сравнение с международния тероризъм!

— А сега ти ме чуй! — изсъска Ема. — Терористите вероятно се намират вътре в корабостроителница на ВМС, в която се ремонтират бойни кораби с атомни реактори!

— Чувам те, Ема. Но не мога да го направя, съжалявам.

Ема рязко се облегна назад.

— В такъв случай предлагам да докладваш по-нагоре, Бил. Само по този начин ще си спасиш задника, ако стане бяла!

— Е, това вече е прекалено, Ема.

Очаквайки телефонното обаждане, Ема се излегна на леглото в мотелската стая. Чувстваше се самотна и нещастна. Кристин се бе върнала във Вашингтон заедно с филхармонията, а тя се премести в мотела на Демарко. Мястото беше чисто, функционално и с удобни комуникации, въпреки че по нейно мнение стаичките приличаха на кашони, а Ема беше свикнала с удобствата на петзвездните хотели.

Почти трийсет години беше работила за ВРУ, но без да споделя какво ѝ беше струвало това. Случвало ѝ се беше да спи в планински пещери без завивки, беше оцелявала, хранейки се с корени, беше преживяла ухапването на скорпион и тежка кожна зараза от някаква екзотична гъба. Но никога не се беше оплаквала, никога не беше изпитвала самосъжаление. А сега, въпреки огромните трудности в миналото, изпадаше в депресия от факта, че налягането на водата в мотела е слабо и са ѝ нужни цели пет минути под душа, за да отмие шампоана от късата си коса.

Телефонът до леглото иззвъня.

— Ало — рече в слушалката Ема.

— Обажда се Питърсън от отдел „Проучване“.

— Слушам.

— Ще започна с Нортън и Мълърин. И двамата имат дългове, а служебните им досиета са пълни със забележки — най-често закъснение за работа, неспазване на служебната йерархия, небрежно изпълнение на задълженията и прочие. Няколко месеца преди преждевременното си излизане в пенсия и двамата заливат управата с жалби: за дълго отлагано повишение, за възрастова дискриминация, за несправедливо разпределение на извънредните дежурства — обичайното скимтене на недоволните чиновници. И двамата са разведени и имат деца, които не подкрепят финансово. Неосъждани, ако не броим един акт за шофиране в нетрезво състояние на Мълърин отпреди шест години. Бих казал, че става въпрос за обикновени некадърници.

Обикновени некадърници. Ема чуваше варианти на това определение за трети път, и то изказано от различни хора. Но защо тогава ги е наел Кармоди?

— Това ли е всичко? — попита на глас тя.

— Не, проверих и банковите им сметки. Преди половин година в тях са постъпили немалки суми — по сто хиляди долара на човек. Станало е непосредствено преди да се пенсионираат и да започнат работа при Кармоди.

— Произход на парите?

— Фирмата на Кармоди. Предполагам, че става въпрос за предварителен бонус.

— Ти би ли платил предварителен бонус на такива хора? — изсумтя Ема.

— Изключено.

— А Кармоди откъде е взел парите?

— При установяването си в района в началото на деветдесетте е купил къща в Сан Диего. Почти през цялото време я е давал под наем, а преди седем месеца я продава и влага парите в новата си консултантска фирма. От тях плаща на Нортън и Мълърин, но лично аз съм на мнение, че в цялата работа има нещо гнило. За къщата е получил почти три пъти повече от реалната ѝ стойност. Купувачът е строителна компания, чиито пари не успях да проследя. Бих могъл да го направя, но ми беше напомнено, че за момента не разполагам с време.

— Възможно ли е някой да пере пари чрез тази строителна компания?

— Разбира се. Тя е голяма, развива международна дейност и получава пари от най-различни посоки. Идеално прикритие за финансиране на чужди секретни операции.

— Трябва да изясниш произхода на парите на Кармоди!

— Не мога, Ема, съжалявам. Не сега и не преди да откриеш нещо съществено.

Ема замълча за момент.

— А Кармоди?

— Коренно различна порода от Нортън и Мълърин. Започва като ядрен инженер във флота, изкарва специален курс за управление на атомни реактори в Айдахо Фолс, след което служи както на щурмови

подводници, така и на стратегически. Безупречно досие. Похвали, награди, чести повишения. Решава да напусне флота в момента, в който е предложен за военната академия.

— Какво се е случило?

— Нищо. По онова време е бил на двайсет и четири, но вече имал шест години служба на атомна подводница. Писнало му и решил да стане тюлен. Командването не било доволно от това решение, но той заплашил, че ако не бъде преместен, ще напусне. Бил толкова добър, че не искали да го изпуснат. Но и тюлените го харесали — млад здравеняк с отлична техническа подготовка, истински кандидат мечта.

— Как се е представил като тюлен?

— Великолепно, чак до самото си напускане. Той е от хората, чиито медали стоят заключени в държавен трезор, защото не може да разкаже срещу какво ги е получил. Точно като теб, Ема...

Тя пренебрегна комплимента и продължи с въпросите.

— Какво го е накарало да напусне?

— Изпълнявал някаква, хм, мисия... Станало напечено, един от тюлените бил убит, а вината за това хвърлили върху Кармоди.

Ема остана с чувството, че бившият ѝ колега чете от някакъв секретен доклад и съвсем не ѝ казва всичко.

— Изплюй камъчето, Питърсън! — подкани го тя. — Каква мисия, какво е направил Кармоди?

— Съжалявам, Ема, не мога. В най-общи линии Кармоди взел погрешно решение в разгара на ожесточена престрелка. Толкоз. Попадала си в подобни ситуации и знаеш за какво става въпрос. Кармоди се оказал в ролята на нещастника, който поема вината.

— Изритали ли са го от тюлените?

— Не. Все пак бил истинска звезда. Вписали черна точка в досието му и решили да го изпратят на опреснителен курс — все едно приятелско първане през пръстите. Ама той ги изпреварил и напуснал.

— Значи е напуснал флота гневен и огорчен, така ли?

— Това го няма в документите. Като причина за напускането си е посочил желание да започне работа в частния сектор. Може и да е бил огорчен, но нищо не сочи за такова нещо. В смисъл че в досието липсват негови жалби до командването, няма искане за официално разследване. По всичко личи, че след шест години му е дошло до гуша

да рискува кожата си срещу минимално заплащане. Бил готов да се махне.

— Знаеш ли с какво се е занимавал, след като е напуснал тюлените?

— Бегло. Не разполагам с подробности, но около седем години е бил в Хонконг. Напуска флота през 96-а, около година се мотае из Европа, след което постъпва на работа в някаква ядрена централа в околностите на Толедо. През 98-а напуска, вероятно защото работата му е била сходна с тази на атомните подводници. Установява се в Хонконг, където постъпва в охранителна фирма, чиито клиенти са едри риби и техните семейства. Не знам дали е бил бодигард, или някакъв консултант по сигурността, но с този стаж при тюлените спокойно би могъл да съвместява и двете длъжности. През 2003 година фирмата му се премества в Тайланд. Това става шест години след като Хонконг е върнат на китайците. Вероятно защото комунистическото правителство в Пекин направи труден живота на частните предприемачи в Хонконг. Работата е там, че не разполагаме с информация за дейността на Кармоди след преместването на фирмата. Той остава в Хонконг, след което изведнъж се появява отново в Щатите и получава поръчката за реорганизация на учебния център в корабостроителницата.

— Доста рязка промяна в кариерата — отбеляза замислено Ема. — Бодигардът в Хонконг изведнъж става консултант в САЩ. Не мога да не си задам въпроса защо не е заминал за Тайланд заедно с охранителната фирма, в която е работел.

— Нямам отговор — призна Питърсън.

Ема му благодари и понечи да затвори, но последните му думи я спряха.

— Тоя Кармоди е умно копеле, Ема — каза той. — Изключително опасен, ако е преминал на страната на лошите. Доколкото разбирам, ти си сама там. Внимавай много, моля те!

Тя остави слушалката и отправи поглед към картината, окачена на стената срещу леглото. Беше маслен пейзаж на връх Рейниър, извисил се заплашително над пурпурни облаци. Някъде трябва да има галерия за грозно изкуство, дълбоко въздъхна тя. От която със сигурност пазаруват всички мотели в страната.

Остана неподвижна известно време, после проведе още един кратък разговор и набра номера на Демарко. Никой не вдигна. Къде се е запилял, да го вземат дяволите?

— Я ми кажи, как стана така, че започна работа в Конгреса? — попита Даян Карлучи.

Демарко си беше направил труда да поразпита за някое добро място за вечеря и няколко души единомудно му препоръчаха ресторанта в градчето Уинслоу на остров Бейнбридж. Цените му се сториха височки за толкова малко градче, но това изобщо не го смути. Гледката беше добра, храната също, а Даян Карлучи се оказа изключително приятна компания. Между двамата не се създаде обичайното неудобство при всяка първа среща и поне до този момент не се напъваха да намерят тема за разговор.

Демарко се поколеба за момент, после попита:

— Предполагам, чувала си за баща ми, нали?

Даян Карлучи кимна.

— Е, благодарение на репутацията му не ми беше лесно да си намеря работа, след като завърших юридическия факултет. Фирмите не горяха от желание да наемат сина на човек, работил за мафията и изкарвал препитанието си с убийства.

— Мога да си представя — промълви Даян, поколеба се за миг и добави: — Знаеш ли, веднъж го срещнах. Хареса ми...

— Да, той беше приятен човек — кимна Демарко. — И добър баща. Не случи само с професията...

— И тъй, как стана така, че се озова в Конгреса? — повтори въпроса си Даян.

— Благодарение на кръстницата ми, леля Кони, която беше много близка с мама. На младини беше работила във Вашингтон и имала връзка с някакъв влиятелен човек. Тя поговори с него и аз получих предложение за работа.

Това си беше чистата истина. Не цялата, разбира се, но истина.

— А ти? — направи опит да смени темата той. — Как стана така, че...

— Още не сме свършили с теб — прекъсна го тя. — Чух, че си бил женен...

— Е, сега съм разведен.
— И това чух. Тя те напуснала заради...
— Братовчед ми.
— Онзи, който работи в...
— Същият. Още ли не сте го арестували?
Даян Карлучи се разсмя. Имаше прекрасен смях.
— Сега вече можем ли да поговорим за теб? — попита Демарко.

* * *

Отново бе единственият клиент в бара на мотела.

Вечерята с Даян беше много приятна и той искрено съжали, че приключи рано — едва в седем и половина. Но тя се оказа прекалено съвестен служител и заяви, че трябва да се прибере рано в своя мотел, за да прегледа записките си и да се подготви за утрешния ден. Двамата с партньора ѝ бяха открили, че Уитфийлд — по тяхно мнение един доста заядлив тип — имал имотен спор със своя съсед, който пък имал проблеми с избухливия си нрав. Тоест пребивал хората, които го ядосвали. Партньорът на Даян продължавал да поддържа становището, че скитникът е най-вероятният убиец на Уитфийлд, но тя настоявала да проверят алибито на съседа, осигурено му от някакво гадже, редовно употребяващо наркотици.

Демарко не ѝ предложи да я изпрати до стаята за едно питие преди лягане, въпреки че му се искаше. Беше съвсем наясно, че момиче с добро католическо възпитание от някогашния му квартал никога няма да легне с него още на първата среща. По тази причина сега висеше в бара, неудовлетворен и потиснат, и разсеяно гледаше как „Янките“ размазват „Маринърс“. Всъщност очите му попаднаха на екрана точно в момента, в който Джетър изстреля топката почти до железопътното депо в съседство със „Сейфко Фийлд“, а барманът гневно промърмори едно „шибани янки!“

В същия този момент Демарко усети, че вече не е сам и се радва на братска компания. Защото и той, и барманът — човек с ужасно изгорял и обелен от слънцето нос — принадлежаха към най-голямото и най-нещастното американско братство — Доброжелателния орден на хулителите на „Янките“. През следващия половин час двамата пееха

тъжната сага на братството, в която се разказваше как Стейнбренър купува финала всяка година, а Джо Тор е противен сатир с невероятен късмет. И прочие, и прочие. Членовете на Ордена могат да плюят „Янките“ с часове. Барманът тъкмо започна да клейми неморалното привличане на Алекс Родригес от отбора на „Тексас Рейнджърс“, но ето че погледна над рамото на Демарко, изръмжа едно „мамка му“ и млъкна.

Демарко проследи погледа му и очите му се спряха върху Ема, която се беше изправила на вратата и ровеше в чантичката си. Това ѝ отне известно време, защото дори Ема страдаше от всеобщата женска склонност да тъпче всевъзможни неща в дамската си чанта. После изведнъж се обърна и тръгна обратно, сякаш беше забравила нещо.

— Хей, какъв е проблемът? — подхвърли на бармана Демарко.

— Оная мадама. Снощи се появи тук и си поръча картини за стаята. Наложил се да направя три, преди да остане доволна. Страшно женище, ти казвам! А, ето я, пак идва!

Ема се насочи към бара, кимна на човека зад тезгяха и се обърна към Демарко:

— Би трябвало да се досетя къде мога да те открия. Ела да хапнем някъде.

— Току-що вечерях — отвърна Демарко.

— Тогава ще гледаш как вечерям аз — отсече тя. — Трябва да поговорим. Оправи си сметката, а аз ще те чакам в колата.

Обърна се и тръгна към изхода, абсолютно сигурна, че Демарко ще я последва. Понякога Ема се държеше изключително дразнещо.

— Извинявай, не знаех, че ти е приятелка — промърмори барманът, след като фигурата на дамата изчезна зад вратата.

— Няма за какво да се извиняваш, защото наистина е ужасно женище — въздъхна Демарко. — Най-ужасното и най-отраканото, което познавам. Колко ти дължа?

Подобно на Демарко Ема също беше разпитала местните за хубав ресторант. Бяха я насочили към „Дайс Инлет“, разположен на живописно заливче. Демарко беше принуден да признае, че тук е дори по-хубаво от мястото, на което беше вечерял с Даян, но в момента, в който партньорката му прекрачи прага, на лицето ѝ се изписа гримаса.

— Мирише на цигари! — подуши въздуха тя. — Мислех, че пушенето в този щат е обявено извън закона!

Извън закона!? Прозвуча така, сякаш пушенето беше углавно престъпление. Самият Демарко не подуши нищо, но деликатният нос на Ема явно бе уловил някоя самотна и незаконна никотинова молекула, замърсяваща атмосферата в близост до входната врата.

— Може би ще ти предложат противогаз — предположи той.

Забележката му предизвика леко повдигане на вежди, но тя милостиво му спести лекцията за смъртоносния ефект на цигарения дим. Вместо това Ема поиска маса на терасата, където лекият ветреца със сигурност щеше да осигури чистотата на въздуха, от която се нуждаеха дробовете ѝ. А Демарко хареса гледката, която се разкриваше оттам. Беше чувал, че в заливчетата около Пюджит Саунд понякога навлизат китове орка, и точно това му се искаше да види в момента: огромен кит, изскочил високо над водата.

Келнерът — хлапак с гаменски вид с табелка НЕЙТАН на ревера, ги попита какво ще пият. В отговор Ема направи описание на съвършения коктейл водка мартини, как трябва да бъде приготвен и точната пропорция на съставките. Хлапакът усърдно кимаше, но в бележника му се появи само безличното „в. мартини“. Горкото хлапе, помисли си Демарко. Още не знае, че цяла вечер ще тича до бара и обратно с коктейли в ръце.

— За вас, сър? — обърна се към него Нейтан.

— Ами... И аз ще пия едно мартини. Направете го като нейното.

— Добър избор, сър.

Момчето се обърна да си върви, но Демарко подвижна след него:

— Хей, тук има ли орка?

— Орка ли? — с недоумение го погледна онзи.

— Да. Наричат ги още китове убийци. Големи и черни, с бели петна.

— Знам какво е орка, сър. Но те рядко се появяват толкова близо до брега. — Забелязал разочарованието на Демарко, Нейтан побърза да добави: — В замяна на това можете да видите скачаща над водата съомга, която е често явление. А това там е орлово гнездо... Виждате ли го? На голямото дърво вляво от къщата с червения покрив...

Демарко се обърна в указаната посока, но не видя нищо освен клони на фона на потъмняващото небе. Орлово гнездо, много важно,

помисли си той, но кимна и рече:

— Да, да. Страхотно.

Коктейлите пристигнаха. За огромно учудване на Демарко Ема обяви, че нейният е точно както трябва, след което му разказа за разговора си със следователя от ВРУ.

— И сега какво? — попита той.

— След като Бил Смит не иска да ни помогне, ще трябва да си помогнем сами.

— Точно това очаквах да кажеш — направи гримаса Демарко.

Ема се зае с ключалката на задната врата.

За щастие дворът на Фил Кармоди беше опасан с висока ограда. Ако никой не ги е видял как се промъкват през задната портичка, вероятно всичко щеше да е наред. Разбира се, в случай че домакинът не се върне, докато са тук, ако къщата няма алармена инсталация и ако някой от съседите не види през прозорците как тършуват из жилището на Кармоди. Демарко вече се виждаше с ръце на гърба, оковани в белезници. Съвсем ясно си представи как някое ченге навежда главата му, за да го вкара в патрулната кола.

После кучето започна да скимти. Сякаш беше гладно или имаше естествени нужди.

Преди малко, зърнал едрата немска овчарка на задната седалка на Ема, Демарко инстинктивно се дръпна назад. Не си падаше по кучета, беше се наслушал на истории за питбули, отхапали човешки крайници. А тази овчарка беше наистина огромна. Докато пътуваха насам, песът беше проточил муцуна през задния прозорец, но Демарко ясно си представяше как го захваща за главата, решил, че косата му наподобява заешка козина.

— Млък! — просъска на кучето той. Разбира се, то не му обърна внимание и продължи да издава скимтящите звуци. Понечи да го дръпне за кайшката, но се отказа, за да не го ядоса. — Млък! — повтори той, после се обърна към Ема. — Не можа ли да вземеш някаква машинка за тая работа? Нали правят такива машинки?

— Готово — рече Ема, бутна вратата и промърмори: — Доброто куче е по-надеждно и по-бързо от машинките. Хайде, влизай. Започваме от втория етаж и вървим надолу.

— Ще спуснем ли щорите?

— Не — отвърна Ема и пое нагоре по стълбите.

Кармоди беше взел къщата под наем, най-вероятно с обзавеждането. Имаше всичко, но си личеше, че е само временно жилище. Не се усещаше личният вкус, нямаше семейни снимки,

липсваха сувенири от миналото. Беше просто място, на което човек спи и се храни, но нищо повече.

На втория етаж имаше две малки спални и баня. Ема започна да отваря гардеробите и да издърпва чекмеджетата, а Демарко разходи кучето, оставяйки го да души на воля. То престана да скимти и по всичко личеше, че се забавлява добре. Дано не вдигне крак да си маркира територията, помисли си Демарко.

Огледът на втория етаж приключи за четирийсет минути и те слязоха долу. Ема работеше с изключително старание. Кухнята отне много време, защото тя извади съдържанието на фризера и започна да отваря разни кутии. Демарко остана изненадан от факта, че песът не обърна никакво внимание на останките от пържолата, която Ема плъосна върху плота. Добре дресирана гад, принуди се да признае той.

После погледна часовника си. Бяха в къщата вече час и половина.

— Да вървим в мазето — подкани го Ема.

— А това? — попита той и кимна с брадичка към храната на плота. — Няма ли да го прибереш обратно?

— Няма смисъл. И без това ще разбере, че сме били тук.

Демарко беше обзет от мрачното предчувствие, че огледът на мазето ще продължи вечно. Повечето хора трупат там кашони и боклуци, които ги мързи да сортират или изхвърлят. Но се оказа, че мазето на Фил Кармоди е почти празно. Бойлерът и отоплителната инсталация заемаха почти половината от пространството, а в центъра имаше щанга и дървена скамейка за физически упражнения. Хвърлил поглед на дисковете, Демарко установи, че наемателят вдига около сто и петдесет кила от легнало положение.

Край една от стените имаше стара кухненска маса с пластмасов плот, над която беше окачена дъска с инструменти. Върху плота беше закрепено малко менгеме — от онези, които рибарите използват да връзват мухите. Над нея беше закрепена лупа с подвижно рамо, под която се виждаше почти завършен модел на четиримачтова бойна шхуна. Оставаше да се боядисат само някои дребни детайли. Демарко си представи как Кармоди слиза тук всяка вечер, навежда се над масата и работи върху модела под слабата светлина на лампата. Представа за самотен човек, който убива времето, а не за човек, отдаден на своето хоби.

Ема се изправи в средата на помещението и се огледа, явно чудејки се откъде да започне. Демарко дръпна кучето към масата с намерението да разгледа макета по-отблизо. Безброй миниатюрни компоненти, тънки въжета, рудани и кнехтове, сглобени без дори следа от лепило. Неволно се запита дали би могъл да прояви търпението, необходимо за тази работа, после кучето изведнъж нададе оглушителен лай и дръпна каишката към някаква кутия за обувки под масата.

— Исусе! — стресна се той. — Млъквай, за бога! Веднага млъквай!

Изненада се, че шепне, защото този лай положително се чуваше на километър.

Ема се приближи, потупа звяра по главата и нежно рече:

— Добро момиче, браво на теб! Добро момиче!

Извади от джоба си пакетче с кучешка храна и го тикна под муцуната на звяра. Защо ли успокоителното е в нейния джоб, а не в моя? — запита се Демарко. Кучето моментално се укроти, но продължаваше да тика муцуната си в кутията.

Ема невъзмутимо отмести главата му, издърпа кутията и я вдигна на масата. Капакът беше залепен с прозрачно тиксо. След като я огледа от всички страни, партньорката му сви рамене и протегна ръка към ножчето със сменяеми остриета на масата.

— Какво правиш? — тревожно подвикна Демарко. — Може да е бомба!

— Виж праха по капака — отвърна Ема. — Престояла е доста време под масата.

— И какво от това? Има голяма вероятност отвътре да изскочи високочувствителен експлозив!

Ема поклати глава, внимателно срязва лепенките и вдигна капака.

— По дяволите!

Демарко пристъпи и надникна в кутията. На дъното ѝ лежах воден пистолет, две автомобилчета от колекцията „Мачбокс“ и йо-йо. Останалата част беше запълнена от десетина увеселителни ракети във формата на миниатюрни бутилчици.

* * *

Претърсването на къщата на Мълърин им отне два пъти повече време. Тя не беше по-голяма от къщата на Кармоди, но този тип се оказва мърляч и вехтошар. Мазето му беше задръстено от кашони, сандъци и всевъзможни бидони. На всичкото отгоре имаше и гараж, до такава степен пълен с боклуци, че вътре изобщо не можеше да влезе кола. Дори Ема, която никога не се предаваше, бе принудена да признае, че за пълното претърсване на този дом ще им трябват минимум две денонощия. Но те разполагаха само с четири часа.

Кучето реагира два пъти в къщата: на един сандък със сигнални ракети в гаража редом с десетлитрова туба бензин и на кутия патрони в джоба на проядена от молци ловджийска жилетка. Патроните бяха толкова стари, че Демарко се опасяваше да не избухнат в ръката му.

След това претърсване дори кучето изглеждаше уморено.

— А сега какво? — попита Демарко, като се върнаха в колата. — За къщата на Нортън вече е късно.

— Няма да ни отнеме много време, защото той живее в апартамент — каза Ема.

— Но вече приближава четири, а онези типове напускат работа горе-долу по това време, за да избегнат задръстването.

— Имаме време! — отсече Ема, а плътно стиснатите ѝ устни показваха, че всякакви спорове са излишни.

Апартаментът на Нортън имаше само две спални. В дневната се набиваше в очи огромен телевизор с най-малко 50-инчов диагонал на екрана, към който бяха свързани голямо количество електронни компоненти. Демарко преброи шест тонколони, пръснати из сравнително тясното помещение.

За разлика от колегата си, Нортън се оказа по-подреден дори от майката на Демарко. А това означаваше много голям чистник. В умивалника липсваха неизмити чинии, леглото беше оправено, нямаше разхвърляни дрехи по пода. Всички кутии на горния рафт в гардероба бяха снабдени с етикети за своето съдържание. Е, това вече е прекалено, помисли си Демарко.

— Ако не се стигне до арест, бих искал да наема този тип за иконом — отбеляза той.

Без да му обръща внимание, Ема влезе в кухнята и започна да преравя чекмеджетата.

— Хайде, партньоре — подкани Демарко кучето и подръпна каишката му. По неизвестни причини то беше изплезило трийсетсантиметров език и дишаше тежко.

Ема отвори вратата на втората спалня и започна да цъка с език.

До стената беше залепена дълга маса, върху която имаше монитор с плосък екран, лазерен принтер и скъп скенер. Демарко беше запознат само с тази част от апаратурата, но цъкането на Ема беше предизвикано от пет-шест устройства с неизвестно за него предназначение. Етажерката над масата се огъваше под тежестта на специализирана компютърна литература — главно списания, подредени по хронологичен ред. Под масата имаше червена кутия на колелца, която беше пълна с малки инструменти и електронни компоненти.

Ема пристъпи към масата, взе някакъв предмет и отново цъкна с език.

— Какво е това? — попита Демарко.

— Оптичен кабел. Може да се свърже с миниатюрна камера или записващо видео.

— Аха — кимна Демарко. — Разни шантави типове пъхат тия джаджи в специално пробити дупки в стените на банята и гледат голите жени.

— И за това стават — потвърди Ема. — Но в случая е вероятно Кармоди да се е разхождал из някоя атомна подводница с такова нещо, скрито в ръкава. По този начин шпионите снимат каквото пожелаят.

В ръцете ѝ се появи дигитален фотоапарат, с който засне уредите върху масата и етажерката с книгите над нея. После се настани пред компютъра и каза:

— Я да видим какво има в тая кутия.

— Трябва да тръгваме, Ема! — тревожно я подкани Демарко, след като направи справка с часовника си.

Вместо отговор дочу характерната мелодийка на стартирал „Уиндоус“.

— Мамка му, има парола! — недоволно изръмжа Ема. — Като гледам с какво се е обзавел този тип, вероятно ще се окаже, че е кодирал

и програмите. В такъв случай ще ми трябва професионалист, за да надникна в проклетата му машина! — Сега вече тя погледна часовника си и добави: — Става късно...

— Не думай! — процеди Демарко. Тази жена наистина може да те подлуди, когато си поиска!

— Вземи Луси и излез да пазиш отвън — заповяда с равен глас партньорката му. — Тук виждам инструкцията за лаптоп, но не и самия лаптоп. Налага се да го потърся. Извикай ме, ако Нортън се появи.

Луси е тъпо име, особено пък за немска овчарка, помисли си Демарко. Псетата от тази порода трябва да се казват Куршум, Зъб или Убиец, а от муцуните им да текат лиги. А след като прекара деня с тая Луси, той получи възможност да се убеди, че тя всъщност е едно голямо и приятелски настроено домашно куче с чувствителен нос. Срам за породата — факт, който се потвърждаваше и от името ѝ.

Избра си място в близост до входа на блока, откъдето можеше да наблюдава улицата и в двете посоки. Десет минути по-късно колата на Нортън се насочи към входа на един от гаражите в съседство. Демарко набра мобилния на Ема.

— Задръж го пет минути — отсече партньорката му и без да чака отговор, прекъсна връзката.

Мамка му! Сега бързо трябваше да измисли причина за присъствието си тук! Може би да обяви, че изкарва допълнително по някой долар, като разхожда чуждите кучета.

Нортън се появи от гаража с раница в ръка.

Демарко решително се насочи към него.

— Трябва да поговорим, мистър Нортън.

Човекът се обърка за миг, след това го позна и отсече:

— Няма да говоря с вас!

— Само за минутка.

— Няма да стане. Ако имате някакви въпроси, обърнете се към Кармоди.

Нортън понечи да го заобиколи, но Луси внезапно излая страховито и той се закова на място.

— Ако това нещо ме ухапе, ще ви дам под съд!

Демарко погледна надолу. Сега Луси наистина приличаше на немска овчарка. Оголила зъби и опънала каишката, тя грозно ръмжеше, заковала очи в раницата на Нортън. Той направи още един опит да

заобиколи Демарко, но Луси отново излая и той страхливо отскочи назад.

— Махнете този звяр, за бога! — извика Нортън. — Чувате ли какво ви казвам? Махнете го!

— Какво носите в раницата, мистър Нортън? — попита Демарко.

— Не е ваша работа! Махнете тази гад!

— Купих това куче от един приятел, който работи в Агенцията за борба с наркотиците, Нортън. Обучено е да надушва дрога.

— Дрога ли? — втренчи се в него Нортън. — Нямам никаква дрога!

— Покажете какво носите. Ако откажете, ще позвъня в полицията и няма да мръднете отгук, докато не пристигнат!

— Нищо няма да ви покажа! И пак повтарям, ако този звяр ме ухапе, ще ви дам под съд!

— Ще се наложи да се явявате в съда с бинтован задник — отвърна Демарко. С крайчеца на окото си видя, че вратата зад гърба на Нортън се отваря и Ема излиза на улицата. Тя му махна да я последва и тръгна към мястото, на което бяха оставили колата.

— Добре, дявол да ви вземе — неочаквано отстъпи Нортън, дръпна ципа на раницата и я тикна под носа му.

Вътре имаше две торбички — едната с пръст за саксии, а другата с тор. Демарко се сети, че на малкия балкон горе беше видял някакви растения с червени цветове, вероятно мушката.

— Сега доволен ли сте? — изръмжа Нортън.

— Напълно — кимна Демарко, обърна се и започна да се отдалечава, влачейки Луси след себе си. Тъпо куче. Изобщо не прави разлика между птичи лайна и бомба.

— Торовете също могат да бъдат експлозивни — отбеляза Ема. — Не помниш ли с какво беше взривена федералната сграда в Оклахома?

— Помня — каза Демарко. — Но онзи Маквей използва цял камион, а не половинкилограмова торбичка.

Ема изобщо не го чу, защото вече говореше с Луси.

— Добро момиче! Много добро момиче, браво на теб! — Дясната ѝ ръка потупа масивния гръден кош на кучето. Разнесе се звук

като от тъпан, но на Луси очевидно ѝ стана приятно. Шантаво куче, помисли си Демарко.

— А сега какво? — попита на глас той. Току-що бях излезли на магистрала 3 и се движеха на юг. Луси отново зае мястото си на задната седалка и доволно промуши глава през наполовина смъкнатото стъкло. На практика тя беше собственост на транспортната полиция, която охраняваше летището „Сиатъл-Такома“. Приятелите на Ема във ВРУ бяха уредили да я вземе назаем, но сега трябваше да я върнат на дресьора.

— Трябва да проникна в офиса на Кармоди — промърмори Ема.

— Трудна работа — поклати глава Демарко. — Намира се в центъра на Бремертън, наоколо е пълно с народ.

— Аха — разсеяно кимна партньорката му, очевидно обмисляйки предстоящата операция.

— Със сигурност ще свършим в ареста — предупреди я Демарко.

— Няма начин, поне що се отнася до теб — отвърна Ема. — Заминаваш за Вашингтон.

В душата му започна да се трупа гняв срещу Военноморския флот на Съединените щати. Вече втори час се опитваше да открие кой е възложил на Кармоди поръчката за реорганизация на учебната програма в корабостроителницата, но резултатът беше пълна нула. Ако притежаваше самолетоносач, положително би изпратил цялото му въоръжение срещу щаба на флота.

От Кармоди бе научил, че поръчката била възложена от човек, който работи в Главното командване на военноморските системи. Офисите на тази служба се намираха на територията на Вашингтонската военноморска ремонтна база в югоизточната част на града. Преди години там наистина бяха ремонтирали бойни кораби, но базата отдавна беше закрыта. Днес на нейно място имаше голям административен комплекс, в който се помещаваха различните служби на Военноморския флот и многобройните им подразделения.

След като изгуби половин час на пропуски, където охраната му поиска всички възможни документи, Демарко осъзна, че се намира в гигантска бюрократична структура със стотици чиновници, която се занимава с всичко, имащо отношение към флота: въоръжение, строителство и ремонт на кораби, личен състав, логистика и т.н. Броят на зъбците в това бюрократично колело беше безкраен, а чиновниците в отделните служби нямаха ни най-малка представа за онова, което става извън работните им кабинети.

Демарко беше принуден да обикаля служба след служба и сграда след сграда, разпитвайки за отдела, който се занимава с квалификацията на персонала във военните корабостроителници. Когато за петдесети път любезно зададе въпроса си на едно яко създаване с неопределен пол, къса коса и едва очертани мустачки (което според него все пак беше жена): дали някой знае нещо за реорганизацията на учебната програма в корабостроителницата на Бремертън, тя (или той) небрежно кимна.

— О, да. Потърсете Гари, по коридора в дъното.

Гари се оказа кльоцав хлапак с лек тик на изнервеното лице. Изглеждаше най-много на двайсет и седеше зад огромно бюро, отрупано с книжа. Капацитетът на телената кошница за входящи документи изглеждаше изчерпан преди седмици, което навярно обясняваше и нервния тик. Младокът беше толкова затрупан с работа, че при следващата появила се папка със сигурност щеше да припадне.

— За тази поръчка отговаряше Бил Бери — отвърна на въпроса му той. — Той се занимаваше с учебните програми.

— Ще мога ли да поговоря с него? — любезно попита Демарко, но в този момент звънна телефонът и хлапето грабна слушалката.

— Да, сър, разбира се, сър. Идвам веднага. — Прекъсна линията и възкликна: — Господи Исусе! Това беше адмиралът! Искан да ме види!

Каза го така, сякаш адмиралът седеше вдясно от Господ Бог, а може би Му беше и началник.

— Просто ми кажете къде да открия този Бери — забързано рече Демарко.

Но Гари не го чу. Издърпал едно от чекмеджетата на бюрото, той нервно започна да рови в него.

— Задръжте за момент — обърна се към Демарко той и се зае да прехвърля разни папки с твърди корици. — Къде се дяна, по дяволите?! — Миг по-късно: — Аха, ето те! — Каза го така, сякаш говори на кученцето си, което се е скрило под леглото. В ръцете му се появи папка с изподраскани корици. В горния ѝ край Демарко забеляза жълт стикер, върху който с червен флумастер беше написано „Глупости“.

— Бил Бери! — настоятелно повтори той. — Моля ви, кажете къде мога да го намеря!

Гари отлепи стикера, пхна съдържанието на папката в нова корица и приглади с ръка зализаното си перчемче.

— Бил Бери почина — отвърна той.

Бил Бери беше загинал при автомобилна катастрофа един ден след убийството на Дейв Уитфийлд. Колата му не успяла да вземе някакъв завой и паднала в дълбока урва в района на Спаут Рън, близо

до Арлингтън, Вирджиния. Нивото на алкохол в кръвта му било 2,5 промила.

— Сигурен ли сте, че е било злополука, шерифе?

Шерифът на окръг Арлингтън се съгласи да говори за смъртта на Бил Бери след доста усилия от страна на Демарко. Първоначално категорично отказа да му даде каквато и да било информация, защото Демарко не беше нито адвокат на Бери, нито представител на неговата застрахователна компания. Наложиха се да звънне на председателя и да му се оплаче.

— Мамка му! — изръмжа в слушалката Махоуни. — Как му е името на шибания шериф?

Половин час по-късно шерифът любезно го покани в кабинета си.

— Защо ме попитахте дали съм сигурен, че е злополука? — поинтересува се той. — Тоя тип е бил пиян като мотика и е изпуснал управлението. Какво друго може да бъде, по дяволите?

— Няма да навлизам в подробности, шерифе — отвърна Демарко. — Но този човек е бил замесен в доста неприятни неща и ние допускаме вероятността да е бил премахнат.

— Исусе! — направи гримаса онзи. — И как според вас е станало това? Някой е пипал спирачките или са го избутали от пътя?

— Именно това се опитвам да разбера, шерифе.

— Колата на Бери е излязла от пътя и е паднала в дерето. По пътя си надолу се е ударила челно в някакво дърво, претърколила се е два пъти и накрая се е приземила в двора на някаква къща. Смачкана до неузнаваемост, тялото в нея — също. Няма начин да се разбере дали някой е пипал нещо...

— А не бихте ли могли...

— Телевизията — прекъсна го с въздишка шерифът и поклати плешивата си глава. — Бас държа, че гледате онези шибани сериали, които някой тъпак е кръстил „От местопрестъплението“. В тях показват как разглобяват колите до последното винтче, а главният умник сочи с пръст малка драскотина и обявява: „Това тук е направено с ножовка, произведена в Тихуана.“ Нека ти обясня нещо, приятел. В истинския живот никоя шерифска служба не разполага с бюджет за подобни измислици. Ние направихме оглед на колата и не открихме нищо, което да сочи друга причина за катастрофата освен пияния

водач. Ти явно си голяма клечка, затова предлагам да завъртиш един телефон на ФБР и да им наредиш да направят нов оглед на колата на Бери.

Вдовицата на Бил Бери беше дребна закръглена жена на петдесет и една-две. Обикновено лице, мека брадичка, лишена от блясък кестенява коса. Безлична като врабец, с изключение на очилата: с кървавочервени рамки и прекалено големи за личицето ѝ. Демарко беше готов да се обзаложи, че си ги е купила по съвет на някоя приятелка, за да изглежда по-млада и по-готина. С нулев ефект.

— Той се оправяше с всичко — каза му тя. — Сметки, застрахователни полици, банки. Не знам кое къде е, а каквото и да открия, нищо не разбирам.

— Сигурно не ви е лесно — направи съчувствена физиономия Демарко. — Много се извинявам, че ви досаждам, но трябва да науча някои неща за съпруга ви.

— Защо? — попита жената. Не го каза войнствено, просто беше озадачена. Една седмица след смъртта на мъжа ѝ всичко ѝ се струваше озадачаващо.

— Той е имал служебна застраховка, мисис Бери. Ние трябва да извършим нужните проверки, преди да задвижим процедурата.

— Тъй ли? — изненада се мисис Бери.

Бери имаше стандартна служебна осигуровка „Живот“, според клаузите на която съпругата имаше право да получи едногодишната му заплата. Демарко установи това още когато прегледа служебното му досие. Сега това стана известно и на съпругата му. Но той научи и нещо друго: на името на Бил Бери в една спестовна банка в Кристъл Сити имаше лична сметка, в която фигурираше сумата от трийсет и седем хиляди долара, открита малко след като Кармоди бе получил поръчката за реорганизация на учебната програма в бремертънската корабостроителница. Първоначалният депозит възлизаше на петдесет хиляди долара.

— Къде беше тръгнал съпругът ви в нощта на катастрофата, мисис Бери? — попита той.

— На вечеря с приятели, които не са отгук — отговори вдовицата. — Често го правеше. Пристигаха от различни

корабостроителници, а след работа отиваха да хапнат и да пийнат.

— Знаете ли с кого е вечерял въпросната вечер?

— Не. Може и да е споменал някое име, но не съм го запомнила.

— А да е споменавал някога името Фил Кармоди? Живее в Бремертън, щат Вашингтон.

— Не мисля — поклати глава мисис Бери. След всеки въпрос, на който нямаше отговор, светът явно ѝ се струваше все по-странно и страшно място за живеене.

— Мисис Бери, известно ли ви е, че преди няколко месеца вашият съпруг е депозирал петдесет хиляди долара в една банка в Кристъл Сити?

Още преди да зададе въпроса, Демарко знаеше какъв ще бъде отговорът.

— Какво?! — смаяно го погледна жената. — Откъде е взел тези пари?

Махоуни вечеряше в „Олд Ебит Грил“ в компанията на четирима профсъюзни лидери. Най-вероятно от профсъюза на работниците от автомобилната промишленост, помисли си Демарко. Но спокойно можеха да бъдат и от стоманодобива или автотранспорта.

Огледа петимата мъже на масата, които се тъпчеха с крехки бифтеци и ги поливаха с бърбън. Махоуни изглеждаше съвсем на място сред профсъюзните лидери — всичките яки и червендалести мъжаги, които шумно си разменяха грубовати закачки. Очите им издаваха наличието на интелект, който далеч надхвърляше полученото образование и оценките им в училище. Демарко беше убеден, че ако Махоуни не беше станал член на Конгреса, положително би избрал ролята на профсъюзен лидер.

Забелязал го на вратата на залата, председателят се надигна, гаврътна остатъка от бърбън в чашата си и подхвърли нещо на компанията, която избухна в оглушителен смях. После тупна по гърба човека до себе си и започна да си пробива път към изхода. Придвижваше се с лека и гъвкава походка въпреки погълнатия алкохол. Не се блъсна в нито един стол или маса, не наруши спокойствието на никой от останалите гости на заведението. Такъв си беше Махоуни: танцуващ мечок, един дебел и грациозен Фред Астер.

Излязоха навън. Махоуни измъкна от десния си джоб недопушена пура, запали и издуха облаче дим по посока на луната. Очите му бавно се спряха на масивната сграда на Министерството на финансите от другата страна на улицата. Ослепително бяла под светлината на прожекторите, тя приличаше на паметник. Или на огромна гробница.

Наближаваше девет вечерта, но два прозореца на третия етаж все още светеха. Демарко си представи насядалите около масата чиновници с уморени лица и зачервени очи, които се опитват да вържат бюджета на държавата.

— Тези хора са уплашени, Джо — каза Махоуни. Разбира се, имаше предвид профсъюзните лидери, а не финансистите в отсрещната сграда. — Едно време сръчните младежи с гимназиално образование имаха добро бъдеще. Те можеха да си намерят работа в „Дженеръл Мотърс“, „Форд“ или „Боинг“, да станат машинисти, заварчици или механици. След трийсетина години повечето от тях вече притежаваха къща, две коли, дори лодка, а спестяванията им стигаха, за да изпратят децата си в колеж. Но тези времена отминаха и днешните младежи се страхуват. Аз също, Джо. Просто защото не знам как да им помогна.

Демарко беше наясно, че Махоуни има много пороци — пиеше твърде много, изневеряваше на жена си, редовно превишаваше правата си и престъпваше закона. Беше егоист и егоцентрик, суетен и лекомислен. Но в замяна на всичко това изпитваше истинска загриженост за народа на тази страна, особено за онази част от него, която носеше обувки със стоманени върхове и твърди шапки.

— Мамка му! — възкликна председателят, очевидно все още на профсъзна вълна. После напълни гърдите си с въздух и извърна зачервените си очи към Демарко. — Казвай сега какво откри...

Демарко му докладва.

По дяволите, Джо! — оплака се председателят. — Защо нещата никога не са такива, каквито изглеждат? Защо оня скитник да не е убиецът на племенника на Хатауей? Защо онзи плужек Бери да не се е напил до козирката, преди да се блъсне с шибаното дърво? Защо трябва да се натъкваме на шпиони, мамка му?

— Може и да не е така — успокои го Демарко. — В момента просто имаме доста въпроси, които чакат отговор. Парите в сметката

на Бери. Последното телефонно обаждане на Уитфийлд, за да алармира, че двамата смотаняци кроят нещо. Времето на убийството му. А накрая Кармоди, който изобщо не се връзва с ролята на консултант по образователни програми.

— Но защо ще убиват Бери, по дяволите, които и да са те?! За Уитфийлд бих могъл да намеря обяснение. Видял е нещо и са го свитнали, за да му затворят устата. Но Бери?

— Звъннах на Ема и ѝ зададох същия въпрос. Тя смята, че поръчителите на операцията вероятно заличават следите, опитвайки се да предпазят Кармоди и хората му.

— На тая бивша шпионка ѝ се привижда заговор на всяка крачка! — поклати глава Махоуни и побелял кичур падна над очите му. Изведнъж заприлича на ядосан овчарски пес. — Какво искаш от мен?

— Нищо — сви рамене Демарко. — Просто реших да ви запозная с хода на събитията, преди да се върна в Бремертън.

— Страхотно, няма що! — изръмжа председателят. — Тръсваш ми нови главоболия, а после изчезваш, за да няма на кого да си го изкарам!

— Трябва да разровим тая работа, шефе. Ако Ема излезе права...

— Знам, знам. Заминавай за Бремертън.

Махоуни хвърли угарката от пурата си в канала, предизвиквайки укорителния поглед на някаква жена, която вървеше по тротоара. В очите ѝ се четеше презрение към този дърт и дебел пияница, който замърсява околната среда. Махоуни я дари с усмивка, която съдържаше ясно послание: Върви на майната си, драга!

— Трябва да се връщам — каза той. — Ако не мога да помогна на тези момчета, нека им дам възможност да се напият до козирката и поне тази вечер да забравят проблемите си.

Демарко беше готов да заложи бъдещата си пенсия, че сметката ще платят профсъюзните лидери, но за всеки случай си замълча. С Махоуни човек никога не може да бъде сигурен.

— Май стигнахме до задънена улица — рече Демарко.

Вече цял час седяха в колата, паркирана на една пресечка от офиса на Кармоди в Бремертън. Ема беше зад волана, скрила лицето и мислите си под огромни слънчеви очила.

— Знам — обади се тя.

Това обаче не му попречи да ѝ припомни всичко, което отдавна ѝ беше известно.

— Не разполагаме с никакви доказателства, че тези хора вършат нещо незаконно. Не можем да ги обвиним в убийството на Уитфийлд. В жилищата им не открихме нищо подозрително. А ти не откри нищо в офиса на Кармоди. И накрая онзи Бери от Вашингтон е мъртъв и вече не може да признае в какво е бил замесен.

— Мислих за него — призна Ема. — Вече съм склонна да приема, че смъртта му се дължи на обикновена катастрофа.

— Охо! И защо, ако смея да попитам?

— Хрумна ми, че ако те...

— Кои те?

— ... ако те са имали желание да задържат Кармоди и хората му тук за по-продължително време, Бери щеше да им трябва за продължаването на договора. След неговата смърт това никак няма да е лесно.

— Кои са те? — повтори Демарко.

— Нямам отговор, но някой определено ръководи тази операция. Вече знаем, че Мълърин, Нортън и Кармоди не са убили Уитфийлд. Знаем, че Уитфийлд е чул или видял нещо, затова ти се е обадил. А после са го убили. Което означава, че Кармоди се е обърнал към някого, който е бил наблизо, и му е съобщил, че са разкрити от Уитфийлд. И именно този човек много бързо е организиран отстраняването на Уитфийлд. Което означава, че в играта има още някой и именно той дърпа конците.

— Ясно, разбрах — каза Демарко. — Да предположим, че Кармоди и пиратите...

— Какви пирати? — погледна го с недоумение Ема.

— Мълърин и Нортън.

— Остроумно — усмихна се партньорката му.

— Да предположим, че си права и тези хора наистина са шпиони, терористи или каквото и да било там. Допускаш ли, че ще направят някоя глупост точно сега, броени дни след убийството на Уитфийлд?

— Не. Според мен ще преустановят дейността си за седмици, а може би и месеци. Аз бих постъпила именно така, ако ръководех операцията.

— Страхувах се, че ще чуя точно този отговор — въздъхна Демарко. По принцип беше нетърпелив човек и направо побесняваше от бездействието. — Предлагам да ги пораздрусаме.

Ема замълча. Нокътят ѝ с безупречен маникюр тихо почукваше по волана.

— Според теб кой от тримата е най-слабото звено в групата? — попита след известно време тя.

— В какъв смисъл?

— В смисъл най-лесно да бъде пречупен. Да изпадне в паника, когато го притиснем.

— Мълърин — отсече без колебание Демарко.

— Защо?

— Кармоди явно е костелив орех. Бивш тюлен и всичко останало. Нортън е... как да кажа... дисциплиниран. Акуратен и точен, както личи от подредения му апартамент. И вероятно умен, ако съдим по сложната електронна апаратура, която използва.

— Да — съгласи се Ема. — Още когато нахлухме в офиса им, забелязах как Мълърин се стресна и погледна Нортън с безмълвна молба за помощ. И аз мисля, че той е нашият човек.

— А как смяташ да притиснеш кльощавия му задник? — пожела да узнае Демарко.

Настанил се удобно в рибарската си лодка, Нед Мълърин пиеше бира и слушаше радиото, по което предаваха поредния мач на „Маринърс“. Лодката беше седемметрова „Трофи“, закотвена на пристана в Браунсвил, градче на десетина километра от Бремертън. През последните два часа се беше занимавал с монтажа на електрически макари, които при следващото излизане за съомга щяха да му спестят тегленето на петкилограмовите оловни тежести. Да, сър, край на хамалогията! Чувстваше се много добре, въпреки че любимият му отбор изоставаше с три ръна във втория ининг. После очите му попаднаха на човека, който крачеше по кея, позна го и настроението му помръкна. Това беше същият тип, който се беше появил да ги разпитва в офиса на Кармоди.

— Помниш ли ме, Мълърин? — попита Демарко.

— Аха — неохотно отвърна той. — Ти си онзи от Конгреса, когото Уитфийлд насъска подире ни.

— Точно така — кимна Демарко. — Дошъл съм да си поговорим.

Ема реши да пусне Демарко за сплашването на Мълърин. Тя имаше друга работа, но дори да беше свободна, пак щеше да го изпрати тук. Защото у него съществуваше онова нещо, което тя наричаше „фактора Кръстник“.

Бащата на Демарко беше обслужвал един от босовете на нюйоркската мафия, а синът приличаше на него — широки рамене, силни ръце с огромни длани, масивна брадичка с трапчинка в средата. Имаше мигове, когато стисваше устни по определен начин, а студените му сини очи се изпразваха от съдържание. Точно в такива мигове той се превръщаше в особено заплашителен тип въпреки добрите маниери и любезното поведение. А когато заговореше, човек оставаше с впечатлението, че ако не изпълни точно това, което се иска от него, на следващата сутрин положително ще се събуди с отрязана конска глава в леглото. Ема се надяваше, че „факторът Кръстник“ ще тласне Мълърин в нужната посока.

— Няма за какво да говорим! — отсече Мълърин. — Откак убиха Уитфийлд, всички искат да си говорят с мен — ФБР, Служба разследвания към ВМС, бремертънските ченгета. Задават въпроси, на които получават един и същ отговор. Затова направо ще ти кажа: не знам нищо за убийството на Уитфийлд, а това, което правим във военната корабостроителница, е напълно законно. А сега изчезвай, защото имам работа!

Демарко мрачно поклати глава, сякаш Мълърин беше допуснал голяма грешка.

— Не искам да говорим за Дейв Уитфийлд, Мълърин — рече той.

— А за какво тогава?

— За пари. Искам да разбера как успя да сътвориш това малко финансово чудо.

— А?

— Преди шест месеца дълговете ти са възлизали на шейсет хиляди долара. Днес те са нула, а на всичкото отгоре си се сдобил и с чисто нова рибарска лодка. Трябва да обсъдим как си го постигнал.

— Откъде имаш сведения за финансовото ми състояние? — облещи се Мълърин. — За тази цел ти трябва специално разрешение от...

— Разрешенията са за ФБР, Мълърин. На мен ми е достатъчно да завъртя един-два телефона.

— Но ти не можеш да...

— Няма да повярваш колко много неща мога, Нед... Когато става въпрос за тероризъм, правителството има доста широки правомощия.

— Тероризъм ли?! Какви ги дрънкаш, по дяволите?

— Да си чувал за Патриотичния закон?

— Какъв патриотичен...

— Обичам го този закон — зловещо се усмихна Демарко. — На едно място е записано, че всеки заподозрян в тероризъм...

— За какъв тероризъм дрънкаш, бе! — изкрещя извън себе си Мълърин.

— ... може да бъде вкаран в затвора за неопределено време. Докато е там, въпросната личност няма право на адвокат и може да бъде разпитвана месеци наред, без да излиза от единичната си килия. Един господ знае какво може да се случи по време на тези разпити. Какъв е личният ти праг на болкопоносимост, Нед?

— Ти си напълно превъртял! Няма да...

— Аз съм единствената ти надежда, Нед — тихо промълви Демарко.

— Надежда ли? — изведнъж се укроти онзи. — Надежда за какво?

— Слушай внимателно какво ще ти кажа, Нед. Ние знаем, че си само изпълнител. Кой би ти поверил някакви отговорности? Но когато пипнем приятелите ти — а това непременно ще стане, — и ти ще заминеш с тях. Всичко е въпрос на време. Единственият, който няма да лежи десетилетия във федералния затвор, е онзи, който ще ни помогне. Когато става въпрос за престъпления, Нед, печели само първият плъх, който напусне кораба.

Мълърин го гледаше от борда на лодката си и хапеше устни от страх и гняв.

— Стой по-далеч от мен! — извика с треперещ глас той. — Нямах никакво право... — Завъртя се и изчезна зад плъзгащата се вратичка на спалното помещение и ключалката звучно щракна. Вътре беше топло и задушно. Надяваше се, че Демарко ще повиси още малко долу на кея, а след това ще се махне. Така и стана.

Един час след разговора с Демарко колата на Мълърин спря на паркинга на казино „Клиъруотър“, което се намираше на четирийсет минути път от Бремертън.

Ема и Демарко го проследиха с отделни коли, като тя беше тази, която му звънна по джиесема и му каза да чака пред казиното. После даде няколко минути на Мълърин и се дегизира с черна перука от лъскави изкуствени коси, които стигаха до раменете ѝ. Устните си покри с дебел слой ярко червило. Огледа се в огледалцето и направи гримаса. Но с цигара между тях щеше да изглежда съвсем на място около ротативките.

Казиното се оказа далеч по-голямо и натруфено, отколкото очакваше. Явно тукашното индианско малцинство обичаше да харчи парите си в заведения а ла Лас Вегас. Ема направи бавна обиколка, крачейки по пътеката между масите за карти и зарове и шумните ротативки. Откри Мълърин в затъмнен бар с празна сцена в далечния

край. Избра един автомат, откъдето можеше да го наблюдава, и вкара в процепа талон за двацет долара.

Десет минути по-късно се появи Нортън и се насочи към масата на колегата си. След още пет към тях се присъедини и Кармоди. За голямо разочарование на Ема четвърти човек не се появи.

Мълърин и Нортън си поръчаха бира, но Кармоди поклати глава. Поведоха тих, но напрегнат разговор. В един момент Кармоди заби показалец в лицето на Мълърин и онзи уплашено се дръпна назад.

Няколко минути по-късно Кармоди стана и се насочи към изхода. Ема забеляза, че е спечелила цяла петдесетачка, но това изобщо не я учуди, защото винаги ѝ вървеше на комар. Без да прибере печалбата, тя стана и тръгна подир високия мъж. Следващата домакиня, която щеше да заеме мястото ѝ, със сигурност щеше да реши, че е умряла и се е преселила в комарджийския рай.

В движение набра номера на Демарко, а Кармоди излезе на паркинга, огледа се и тръгна към колата си, без да обръща внимание на жената с дълга черна коса, която ровеше в чантичката си за ключовете. На излизане от паркинга, плътно след Кармоди, Ема се размина с колата на Демарко при бариерата.

Демарко намери Нортън и Мълърин на посоченото място — в затъмнения бар пред халби с бира. Понечи да тръгне към масата им, но в същия момент Нортън се изправи, подхвърли нещо на колегата си и тръгна към изхода. Очевидно нещо неприятно, защото Мълърин показа среден пръст на широкия му гръб.

Останал сам, кльоцавият мъж се облегна назад с мрачно изражение на лицето. Имаше вид на човек, когото незаслужено са нарутали. Довърши бирата, поръча си още една, която отнесе на близката маса за зарове и започна да губи пари.

Постави червен петдоларов чип в зоната, която играчите на зарове наричаха „Полето“. По принцип това беше глупашки еднократен залог, защото покриваше всички цифри на зара и не носеше печалба, а само възвръщане на заложената сума. На „Полето“ залагаха само новаци или пълни идиоти.

— Тъп залог, Нед — рече Демарко и сложи тежката си ръка върху рамото на Мълърин. — Съветвам те да прочетеш малко

литература по въпроса.

— Какво правиш тук, по дяволите? — стресна се онзи. — Ти какво, следиш ли ме?

Направи опит да се освободи, но Демарко леко стисна рамото му и го придърпа към себе си.

— Точно така.

— Но...

— Постъпи глупаво, Нед. Не биваше да тичаш при Кармоди веднага след нашия разговор. Ще го изнервиш, ще го накараш да си помисли, че си се напикал от страх. Мисля, че не е разумно да оставяш подобно впечатление у човек като Кармоди.

Около масата имаше още само трима играчи и диалогът между двамата привлече вниманието на пит боса. Разбира се, той не можеше да чуе какво си говорят, но виждаше тежката лапа на Демарко върху рамото на Мълърин, виждаше и изкривеното му от страх лице. Врял и кипял в отношенията между комарджиите, човекът очевидно реши, че Демарко се е появил с намерението да прибере някой стар дълг.

— Досажда ли ви този господин, сър? — обърна се той към Мълърин.

На лицето на нещастника се появи изражението на удавник, на когото току-що са хвърлили спасително въже.

— Да, да... Той е...

— Ще ви помоля да напуснете, сър — тежко каза пит босът, обръщайки се към Демарко. Не му пукаше дали Мълърин е длъжник на някоя лихварска акула. В момента той беше играч, дошъл да губи пари в индианското казино.

— Няма проблем — отвърна Демарко, свали ръката си от рамото на Мълърин и го плесна по гърба толкова здраво, че онзи политна. — С приятеля Нед ще си поговорим по-късно. Знам къде живее.

Хванала кормилото с една ръка, Ема избърса червилото със салфетка, смъкна перуката и на нейно място нахлупи тъмносиня шапка за бейзбол с логото на „Калвин Клайн“. Отдалечила се на десетина километра от казиното, колата на Кармоди напусна магистралата и пое по тесния път, който водеше към малък парк, носещ наименованието „Фей Бейнбридж“.

Надявайки се, че до него се стига само по този път, Ема спря малко преди отбивката и включи аварийните светлини. Нямаше смисъл да кара след Кармоди по посока на парка, защото той със сигурност щеше да я забележи. Докато тук можеше да мине за претърпял авария шофьор, тръгнал да търси помощ по телефона.

Изскочи навън, заключи и хукна към отбивката. Стотина метра по-надолу зърна червени стоп светлини. Фордът на Кармоди беше отбил на малък паркинг. Ема нагази в тревата. Целта ѝ беше горичката, заобиколила отвсякъде тясната ивица асфалт.

Кармоди беше свалил страничното стъкло и се беше изтегнал на седалката. По всичко личеше, че възнамерява да остане известно време тук.

Ема се надяваше, че това е мястото за среща с човека, който командва операцията. Трябваше да има такъв човек, разбира се, ако изобщо се провежда някаква операция. Мълърин беше постъпил точно според очакванията ѝ, докладвайки незабавно за разговора си с Демарко. Сега очакваше и Кармоди да постъпи по същия начин и да докладва на човека над себе си. А тя възнамеряваше да го проследи, стига да се появи.

Кармоди май спеше. За миг тя допусна, че се е отбил тук, защото е уморен и иска да подремне, после поклати глава. Не, това бе напълно нелогично. Точно шейсет минути по-късно Кармоди вдигна ръка и погледна часовника си. Изправи облегалката и запали мотора.

Скрита между дърветата, Ема безпомощно гледаше как колата му се отдалечава. Секунди по-късно вече тичаше обратно към магистралата и проклинаше под нос. По всичко личеше, че ще го изпусне.

Жената с азиатски черти пристигна на мястото на срещата петнайсет минути преди Кармоди. Както обикновено тя възнамеряваше да изчака известно време, преди да се приближи до колата му. Този път изчака половин час и вече се готвеше да тръгне към паркинга, когато вниманието ѝ беше привлечено от някакво поклащане на храстите зад колата на Кармоди. Измъкна малък бинокъл и го насочи натам. В продължение на близо десет минути не видя нищо, после храстите отново се раздвижиха и зад тях се мярна

някакво лице. Жената рязко си пое дъх и прехапа устни, за да не извика.

Остана на мястото си още двадесет минути, неподвижна като сфинкс. Което се оказа доста трудно, по простата причина че цялата трепереше от гняв. Ако носеше оръжие, положително щеше да застреля жената в хрусталака отсреща. Най-накрая колата на Кармоди потегли, а непознатата изскочи от прикритието си и хукна към магистралата, вероятно за да продължи проследяването.

Миг по-късно азиатката излезе от скривалището си. По характер беше точно такава, за каквата я смятах всички: студена и сдържана, неподвластна на емоциите. Защото нейните емоции бяха отдавна изгорени с нажежено желязо. Но ако някой можеше да я зърне в момента, той със сигурност щеше да забележи бясната омраза в очите ѝ.

Демарко продължи наблюдението на Мълърин.

Правеше го на половин пресечка от къщата, седнал зад волана на наетата кола. Беше сигурен, че тази вечер неговият обект ще излезе някъде, най-вероятно в клуб „Мечоците“ за седмичния турнир по тексаски покер, в който беше редовен участник. И действително, в седем без четвърт вратата на занемарената къща се отвори и на тротоара се появи Мълърин, изтупан в спортно сако, риза с отворена яка, сиви панталони и меки мокасини. Дали пък в клуба няма да го чака и някоя „женска“, запита се Демарко, впечатлен от промяната в облеклото му.

Мълърин се качи в един форд експлорър и го изкара на заден ход от алеята. Зает да търси музика по радиото, той не забеляза Демарко, въпреки че мина на метър от него. Демарко обърна на пресечката и го последва на почетно разстояние.

Не след дълго навлязоха в индустриалния квартал, започващ на около километър и половина от жилището на Мълърин. От едната страна на улицата тъмнееше огромен склад, а от другата се редуваха автосервизи, работилници за заварки и ремонт на дизелови двигатели за яхти и рибарски корабчета. Всички вече бяха затворени, а тротоарите пред тях бяха пусти. Демарко се плъзна покрай табела, която предлагаше продажба на употребявани „рачешки тенджери“. Какви са тия „рачешки тенджери“? Приспособления за улов на раци или просто тенджери, в които ги варят? Когато отново насочи вниманието си към пътя, в огледалцето за обратно виждане се беше появила черна хонда със затъмнени стъкла. Тя се движеше с висока скорост, стрелна се покрай него, задмина експлоръра на Мълърин и човекът зад волана рязко натисна спирачките. Колата се завъртя и препречи пътя. Мълърин скочи на спирачката, за да избегне удара, и задницата на форда поднесе.

— Господи Исусе! — възкликна Демарко и спря на стотина метра зад него.

От хондата изскочиха двама високи и едри азиатци с телосложение на спортисти. Бяха облечени с джинси и плътно прилепнали тениски, в ръцете им имаше пистолети със заглушители.

Мъжете вдигнаха оръжията си, а Мълърин нададе писък на ужас и включи на заден ход. Успя да измине едва десетина метра, преди единият от азиатците да надупчи предните му гуми. Другият произведе единичен изстрел, куршумът проби челното стъкло и профуча на сантиметри от главата на Мълърин. Вратата на форда рязко се отвори, Мълърин изскочи навън и се понесе по платното с такава скорост, че изненада не само Демарко, но и килърите.

Демарко рязко подаде газ, колата се втурна напред, по посока на Мълърин. Вместо да хукнат подире му, азиатците заеха позицията за стрелба — широко разкрачени, стиснали пистолетите с две ръце. Два куршума попаднаха в асфалта под краката на Мълърин, трети рикошира в контейнер за смет, поставен на тротоара.

— Помощ! За бога, помогнете! — изкрещя Мълърин.

Тичаше толкова бързо, че трудно пазеше равновесие и тялото му залиташе насам-натам, заплашвайки всеки миг да се строполи на земята. Но това го спаси, тъй като попречи на точния мерник на стрелците.

Демарко се изравни с него, натисна спирачката и отвори дясната врата.

— Качвай се! — изкрещя той.

Мълърин не чака втора покана, хвърли се на седалката и се сви на топка под жабката. Демарко включи на заден и натисна газта до дъно. Колата се понесе назад поне с шейсет километра в час, в същия момент азиатците възобновиха стрелбата. Един от куршумите им счупи външното огледало от страната на Демарко, друг проби кръгла дупка в челното стъкло и излетя през задното, пръскайки го на ситни парченца.

— Мамка ти! — изкрещя Демарко.

Нямаше представа как се получава онзи номер, при който се прави пълно завъртане с натискане на спирачките и незабавно поемане в обратна посока. По тази причина продължи на заден до първата пресечка, скочи на спирачките, после рязко зави надясно. В последния момент успя да види, че азиатците тичат към колата си. Натисна газта

и подгони със сто километра в час. Намали едва когато стигнаха до улица с оживено движение и тълпи от пешеходци по тротоарите.

— Какво става, по дяволите? — задъхано попита Мълърин.

Демарко не отговори, заковал поглед в огледалото за обратно виждане. Черната хонда я нямаше.

— Трябва да извикаме полиция! — продължи онзи.

— Млъквай! — изръмжа Демарко. — И се наведи, за да не те виждат.

— Но какви бяха тези типове?

— Отлично знаеш какви бяха! — сопнато отвърна Демарко, после измъкна мобилния си телефон и натисна бутона за автоматично набиране. — Ема, аз съм — рече. — Току-що се опитаха да очистят Мълърин. — Послуша известно време, после кимна. — Добре, ще бъда там след десетина-петнайсет минути.

— Къде отиваме? — попита Мълърин.

— Там, където безполезният ти задник ще бъде в безопасност. А сега си стой на мястото и си затваряй устата!

Направи няколко обиколки из близките улички, за да провери дали хондата не е след тях, после насочи колата към магистралата. Измина шест километра по нея и излезе през изхода за Военноморската подводна база. На портала спря и подаде картата си на охраната. Човекът явно беше уведомен за появата им, защото не попита за дупката в челното стъкло и не поиска документите на Мълърин. След около километър по тясна асфалтирана алея стигнаха до едноетажна сграда без прозорци. На входа вместо надпис бяха изписани три големи цифри.

— Какво търсим в базата за подводници? — озадачено се обади Мълърин.

— Хайде, тръгвай — изръмжа Демарко, слезе от колата и се насочи към сградата. Мълърин колебливо го последва.

Една от вратите в средата на дългия и ярко осветен коридор зееше отворена. Обзавеждането на стаята се състоеше от дървена маса и два стола, а единствената украса на сивите бетонни стени беше груб на вид канцеларски часовник. Зад масата седеше Ема, а пред нея имаше гарафа с вода, две чаши и магнетофон.

— Здравейте, мистър Мълърин — поздрави тя.

— Арестуван ли съм?

— Не. Вие сте важен свидетел под защита.

— Искам адвокат!

Ема пренебрегна изявлението и се обърна към Демарко.

— Какво се случи?

Той ѝ разказа за двамата азиатци, които стреляха срещу колата на Мълърин и за малко не го убиха.

— Ако не го следях, със сигурност щяха да му надупчат задника.

— Искам адвокат! — повтори Мълърин.

— Такава възможност не се предвижда — поклати глава Ема. — Ако не разкажете с какво се занимавате, просто ще ви върнем у дома, където най-вероятно ще ви убият. Изборът е ваш.

Мълърин се поколеба. Механично вдигна ръка и опипа малката драскотина на бузата си, очевидно причинена от парченце стъкло. Погледна с учудване кръвта на пръста си и бавно седна на свободния стол.

— Къде е тоалетната? — попита Демарко.

— В дъното на коридора — раздразнено отговори Ема.

Сякаш никога не ходи да пикае, мрачно въздъхна Демарко, обърна се и напусна стаята за разпит. Зад една от вратите се чуваха гласове и той я побутна. В помещението имаше двама мъже — единият зад бюрото, а другият на стола пред него. Бяха качили краката си върху плота и пиеха кока-кола. Азиатците, опитали се да ликвидират Мълърин.

— Мамка ви! — изръмжа Демарко.

Мъжете се разсмяха.

— Искаш ли кола? — попита единият. — Заповядай, изпий една...

Вече се бяха представили като Джим и Том Уан, или братята Уан. Но Демарко подозираше, че нито са Уан, нито са братя. Шибаните шпиони се отличават с шантаво чувство за хумор. Тези двама не говореха като азиатци, а по-скоро като хора, израснали в Калифорния или на някое друго място в Щатите, където не се говори на диалект.

— Не ви ща проклетата кола! — изръмжа той. — Искам, да разбера наистина ли сте побъркани!

— Хей, Ема искаше всичко да изглежда истинско — отвърна Джим Уан.

— Ами онзи куршум, с който ми пръснахте стъклото? — сбърчи вежди Демарко. — Мина на пет шибани сантиметра от главата ми!

— Нищо подобно — обади се другия Уан. — Мина на цели трийсет сантиметра от нея. Беше съвсем ясна цел и нямаше начин да те улуча.

— Да бе, нямало начин! — изръмжа Демарко, с което предизвика нов изблик на смях. Тези копелдаци са истински садисти, мрачно си помисли. — Направихте колата ми на нищо! — оплака се той. — Тя е под наем, да ви вземат мътните, а аз нямам застраховка!

— Нямах ли? — учуди се Том Уан. — В такъв случай ще плащаш, човече. Пробвай да покриеш щетите с личната си осигуровка.

— Това са дупки от куршуми! — поклати глава Демарко. — Мислиш ли, че личната ми осигуровка покрива и такива щети, и то на кола под наем?

Братята щяха да припаднат от смях.

Ема предполагаше, че Кармоди работи за китайците. Разбира се, господарите му можеха да бъдат други — руснаци, иранци или корейци от Севера, а дори и индийци. Но тя прецени, че вероятността да са китайци е най-голяма. В последно време руснаците преживяваха силни политически и икономически сътресения и едва поддържаха бойния си флот, докато Китай имаше амбициите да се превърне в световна морска сила. Явно такива са били съображенията ѝ да вкара в играта братята Уан, които си бяха чисти американци от китайски произход.

— Какви са тия? — изръмжа Демарко, когато му ги представиха. — Военни, ФБР или какви?

— Военни — отвърна Ема. — От някогашната ми служба.

— Мислех, че не се предвиждаше включване на жива сила от някогашната ти служба.

— Наистина беше така. Наложих се да звънна на един човек, който е доста по-високо в йерархията от Бил Смит и който ми е задължен.

Което означава, че е шантажирала някой от бившите си шефове, мрачно поклати глава Демарко.

— Бях предупредена, че с това се изчерпва помощта от тяхна страна, в случай че номерът не мине — добави Ема.

След като прокле за последен път братята Уан, Демарко отскочи до тоалетната и се върна в стаята за разпит. Мълърин продължаваше да седи пред масата с наведена глава. Изражението на лицето му отговаряше съвсем точно на това, което някои хора наричат „магарешки инат“.

Скръстила ръце на гърдите си, Ема го фиксираше с ледените си сини очи. Изобщо не изглеждаше по-щастлива от него. Отбеляза появата на партньора си с бегъл поглед и каза:

— Мистър Мълърин продължава да твърди, че той и приятелите му не се занимават с нищо незаконно и няма представа защо са се опитали да го убият. Аз вече няколко пъти му обясних, че хората над него се опитват да приключат малката им операция, което предполага и отстраняването на дребни риби като него. Но по всичко личи, че мистър Мълърин живее в някакъв свой измислен свят. Въобразява си, че ще се прибере у дома, сякаш нищо не се е случило и всичко е било лош сън. Бих казала, че мистър Мълърин е голям тъпак.

Въпреки обидата онзи дори не вдигна глава да я погледне.

— Според теб кои бяха онези типове, Мълърин? — изръмжа Демарко. — Автокрадци със заглушители?

— Искам да си вървя — простена Мълърин.

— Предавам се — разпери ръце Ема. — Джо, моля те, закарай тоя глупак до дома му. Зарежи го отпред и забрави за него.

— Хей, почакайте... — вдигна глава Мълърин. — Не можете ли да ме закарате някъде другаде... да речем, на фериботния терминал?

— Не — отвърна Ема. — Дотук бяхме. Оставяме те пред дома ти, а ти ще се оправяш сам. Джо, ела в хотела, след като се отървеш от него.

Стана от стола и напусна помещението.

По обратния път Мълърин седеше на седалката с наведена глава и мълчеше. Демарко можеше да си представи мислите, които минават през главата му: мога ли да вярвам на Кармоди и Нортън? Какво ще правя, като се прибера у дома? Накъде да бягам?

Спряха пред къщата. Мълърин се огледа, очите му се разшириха от страх.

— Ами ако ме дебнат тук някъде? — прошепна той.

— Изчезвай — равнодушно рече Демарко.

— Защо не ме закараш на терминала?

— Защото искам онези типове да надупчат предателския ти задник — отвърна Демарко. — Казвай с какво се занимавате или се махай по дяволите от колата ми!

Мълърин му хвърли изпълнен с няма молба поглед, след което изскочи от колата и затича към къщата.

Планът на Ема претърпя провал.

Ема го чакаше в мотелския бар, заела масичка до прозореца, от която се разкриваше хубава гледка към Ойстър Бей. Не му обърна внимание, макар че със сигурност беше отбелязала появата му. Демарко отиде на бара и си поръча бира. Откакто разбра, че е познат на Ема, фенът на янките се държеше хладно с него. Занесе бутилката на масичката и се тръшна на стола. Мълчаха известно време, после Ема въздъхна.

— Не успях да сплеща оня тъпак. Вероятно се надява на закрилата на Кармоди. Или се страхува от него далеч повече, отколкото от нас.

— И какво ще правим сега?

Тя само поклати глава.

Демарко забеляза, че вместо обичайното мартини си е поръчала манхатън. Може би това беше питието ѝ в редките случаи, в които търпеше провал.

— Защо не опитаме още веднъж? — предложи той. — Веднага, без да му даваме време да се опомни. Мълърин е упорит, но в момента умира от страх. Защо не изпратим твоите психопати да му взривят колата или да му пуснат един-два откоса в прозорците?

— Първо, защото братята Уан се връщат още тази вечер в Сан Диего. Управлението ги отпусна с уговорката за еднократна операция. Второ, не съм убедена, че ще се получи нещо. Мълърин ще разкаже за премеждията си на Кармоди, а онзи моментално ще разбере, че всичко е било постановка. След което вероятно ще обясни на тъпака, че наемни убийци няма как да не го улучат след половин дузина изстрели.

Азиатката изскочи на повърхността и се насочи към каменистия бряг.

Черният неопренов костюм я предпазваше от студената вода на залива. В движение смъкна от главата си леководолазната маска и шнорхела, след което, все още до колене във водата, спря и се освободи от плавниците. Тръгна към брега, без да обръща внимание на камъчетата и острият мидени черупки под босите си крака. Хвърли оборудването на пясъка, разкопча колана за инструменти на кръста си и го прибави към купчината.

Тялото ѝ бавно се завъртя, очите ѝ внимателно опипаха околността. Прозорците на къщата на седем-осемстотин метра нагоре по хълма бяха тъмни, както можеше да се очаква в два след полунощ. Жената смъкна предпазната качулка и прокара пръсти по косата си — къса и блестяща под бледата светлина на звездите, сякаш намазана с олио. Клекна до оборудването на пясъка, дръпна ципа на херметичния джоб на костюма си и измъкна пакет цигари. Щракна запалката, издуха дима и погледна луната, легнала ниско над хоризонта. Пълнолуние, времето на ловците.

Ема, помисли си тя. След всичките тези години отново Ема. След всичките дълги и ужасни години.

Разтегна устни, ситните ѝ бели зъби проблеснаха. Много отдавна не се беше усмихвала истински. Но сега се усмихна, защото имаше план. Този път няма да бъде унижена. Няма да загуби.

Нортън стисна между пръстите си гладката стоманена пръчка с кука на края и рязко я тръсна. Трийсетсантиметровата съомга се откачи от нея и шльопа във водата.

— Проклет дребосък! — възкликна той. — Само това кълве в тоя шибан район!

— Ама макарите работят безупречно — отвърна Мълърин. — Дай да пробваме още веднъж, този път на един и двайсет.

Двамата ловяха риба край нос Позешън Пойнт, най-южната точка на остров Уидби. Нахлупил шапка на „Сиагъл Маринърс“, Мълърин държеше руля с една ръка, а в другата стискаше кутийка бира. Беше облечен с джинси и тениска, на която с едри букви беше изписано ПРЕДПОЧИТАМ ЕДРАТА РИБА. Когато излизаше с лодката, той винаги навличаше тази тениска, въпреки че беше здравата изпоцапана с петна рибешка кръв, които никакви прахове за пране не бяха в състояние да отстранят.

Той вече беше успял да улови една сребърна съомга с тегло около три кила и половина плюс едра кралска, тежаща около десет. За разлика от него Нортън все още не беше закачил нищо над позволеното тегло. По неизвестни причини Мълърин винаги се радваше на по-добър улов от него, въпреки че ловяха на едно и също място, от борда на една и съща лодка, с една и съща стръв. И това адски го дразнеше.

Сложи нова стръв на кукичката и я спусна на дълбочината, която предложи Мълърин. Беше с мръсни джинси и избеляла, опъната на корема фланелка. Нагласи опъна на макарата и се насочи към охладителя.

— Дано ни стигне бирата — загрижено каза той. На излизане от порта в шест сутринта разполагаха с каса от двайсет и четири кутийки, но половината вече ги нямаше, макар че часът беше едва девет. Тоя Мълърин пие като смок, мрачно поклати глава той.

— Ще си купим още в Евърет — рече Мълърин.

— Защо Кармоди ни определи среща чак там? — недоволно подхвърли Нортън.

— Кво ти пука? Нещата се подредиха много добре: ловим си риба до единайсет, пълним един кош със съомга, а после отскачаме до Евърет за един хубав обяд. На това му се вика хубав живот, Нортън.

— Ама снощи май не беше толкова хубав, а? — засече го онзи.
— Щеше да напълниш гащите от страх!

— Нищо подобно!

— На друг ги разправяй! Като нищо щеше да хукнеш за Мексико, ако Кармоди не ти беше обяснил за какво става въпрос.

— То и теб ще те хване страх, ако някой започне да гърми по теб!
— въздъхна Мълърин, замълча за миг, после добави: — Все пак не ми се вярва, че правителството може да си позволява подобни неща...

Нортън само поклати глава. Мълърин си беше чист идиот.

— Готов ли си? — попита партньорът му и включи мотора.

— Давай.

Мълърин натисна бутона за запалване, но големият извънбордов мотор отказа. Натисна още веднъж, отново без резултат.

— Мамка му! — изруга той. — Звучи, като да е задавен, макар да е изключено.

Пръстът му отново натисна червения бутон.

Лейтенант Аманда Минели от Бреговата охрана беше съвсем млада, едва на двайсет и две-три, с ръст не повече от метър и шейсет. Синият униформен гащеризон изглеждаше възголям за слабичката ѝ фигура и това я правеше още по-млада. Но Ема усещаше, че тази крехкост е само привидна. Защото въпреки възрастта си лейтенант Минели беше командир на спасителен катер, с който беше преодолявала десетметрови вълни с петдесет възела в час, за да спасява лекомислените рибари, забравили да направят справка с метеорологичната прогноза. Аманда Минели положително имаше повече кураж от мнозина мъже, три пъти по-едри от нея. Но Ема остана разочарована от това, което чу от устата ѝ.

— Останките от лодката се намират на двеста метра под водата — каза Минели. — За изследване на такава дълбочина са нужни много усилия, а шансовете да открием нещо конкретно са доста малки.

— Ако корпусът беше запазен, шансовете щяха да са по-големи, нали?

— Да — потвърди Минели. — За съжаление най-вероятно отломките са разпръснати на голяма площ. Възможно е да е било нещастен случай. Ние разговаряхме със съседите на Мълърин. Един от тях твърди, че е бил от хората, които майсторят всичко сами, но без особен успех. Съвсем наскоро инсталирал електрически макари на борда, като за тази цел е подменил алтернатора. Ако е монтирал автомобилен вместо морски, има голяма вероятност сам да се е взривил.

— Защо? — обади се Демарко.

— Защото морските алтернатори имат вградена защита срещу искри, а автомобилните нямат. Лодката на Мълърин е била пригодена да работи с бензин, а не с дизелово гориво. При наличието на някакво изтичане, дори съвсем минимално, и в случай че е монтирал алтернатор втора употреба, свален от някой камион, той най-вероятно сам се е пратил на небето, за да спести няколко долара.

— Но вие разполагате с водолазен отряд, нали? — попита Ема.

— Да. Отрядът за дълбоководно гмуркане на военноморската база в Сан Диего. Те използват барокамера за потапяне и ДУР.

— Какво е ДУР? — попита Демарко.

— Дистанционно управляем робот, оборудван с механични ръце и камери. На дълбочината, на която се намира лодката, не можем да използваме леководолазна екипировка.

— Кога ще бъде тук този отряд? — попита Ема.

— Най-рано следващия четвъртък, защото програмата им е доста натоварена — отвърна Минели, погледна листа в ръката си и добави: — С вашите пълномощия може би ще успеете да промените приоритетите на флота, но аз няма как да го направя.

— Не, следващият четвъртък ни устройства — отвърна Ема. — Вече съм убедена, че не става въпрос за нещастен случай, но все пак ще бъда по-спокойна, ако това бъде подкрепено от доказателства.

— А вашите водолази могат ли да претърсят лодката, когато се спуснат долу? — попита Демарко.

— За какво?

— За всичко, което може да бъде собственост на Американския военноморски флот и има шансове да е засекретено.

Минели се замисли, после поклати глава. — Май ще трябва да ми кажете малко повече за вашата операция.

— Искам калкан на дървени въглища, салата „Цезар“ и половин печен картоф — обяви Ема.

— Съжалявам, госпожо, но не можем да ви предложим половин картоф — отвърна келнерът.

Ема за миг затвори очи, после се втренчи в лицето на човека и отчетливо изрече:

— В такъв случай маркирайте цял, но преди да ми донесете вечерята, отрежете половината. А след като ме обслужите, можете да изядете останалото!

— Аз не мога да... Разбрано, госпожо.

— И едно мартини „Сива патица“ с резенче лимон — добави Ема.

— Цяло мартини или само половин, госпожо?

Ема се намръщи и рязко се завъртя, но срещна усмивката на келнера и изведнъж омекна.

— Е, тук вече ме хвана — каза тя.

— Да, госпожо — кимна келнерът и се обърна към Демарко. — За вас какво да бъде, сър?

Питиетата пристигнаха, Ема вдигна чашата си и промърмори:

— Тук нещо не е наред.

— Какво? — вдигна шава Демарко.

— Убийството на Нортън и Мълърин. Защо точно сега? Притеснява ме изборът на времето. Отстраняването на Мълърин само един ден след като го разпитвахме несъмнено привлича вниманието. Флотските следователи и ФБР несъмнено ще се зароят още по-дълбоко в това, което става на територията на корабостроителницата. Никой ръководител на секретна операция не може да си позволи подобно нещо. Защо не изчакаха още малко? Не разполагаме с нищо конкретно срещу тях. До този момент само ние с теб подозирахме, че става въпрос за шпионаж, дявол да го вземе!

— Не знам — въздъхна Демарко. — Здравата подплашихме оня плъх Мълърин. И май стана точно така, както му каза, докато блъфираше: човекът, който дърпа конците, е разбрал, че нищо повече не може да постигне тук, и е прекратил операцията. По всяка вероятност и Кармоди е мъртъв.

Фил Кармоди беше изчезнал. След като посетиха Бреговата охрана, Ема и Демарко направиха безуспешен опит да го открият — първо в офиса, а след това и в дома му. Ема алармира ФБР и поиска да го обявят за издирване. В отговор лаконично я осведомиха, че Бюрото вече провежда такова издирване и няма нужда от съветите на цивилни. Господ да ни е на помощ, ако федералните разберат какви ги свършихме с Ема, за да сплашим Мълърин, помисли си Демарко.

Тя само сви рамене, готова да отхвърли предположението, че Кармоди е убит.

— Може би, макар че се съмнявам. Той не е толкова лесен, колкото онези глупаци.

Запазиха мълчание до появата на вечерята. Калканът беше толкова вкусен, че Демарко се замисли дали да им поиска рецептата. По време на храненето обсъдиха ситуацията около Конран Каубоя, който все още беше в ареста, заподозрян в убийството на Дейв Уитфийлд. Според ДНК експертизата кръвта по ножа в раницата му беше на жертвата — напълно достатъчно доказателство за бремертънските ченгета да обвинят бездомния шизофреник. Но Ема все още не можеше да приеме, че в момента на убийството Уитфийлд е бил очи в очи с нападателя.

— Няма начин изнервен човек като него да допусне някакъв непознат скитник толкова близо до себе си — тръсна глава тя. — Познат или жена — да, но не и някакъв дрипльо, който вони като обувка за тенис!

— Онази федерална агентка е на мнение, че...

— Имаш предвид дамата, която прилича на бившата ти жена? — присви очи Ема.

— Разпитала е съседите на Уитфийлд — пренебрегна въпроса Демарко. — И може би е попаднала на вярната следа...

— Не! — отсече Ема. — Ние бяхме на вярната следа! Но ако не успеем да докажем, че Уитфийлд е убит от някой, който има връзка с Кармоди, Конран ще бъде осъден... — Замълча за миг, после

колебливо добави: — Макар че преселението на двамата глупаци в отвъдното и изчезването на Кармоди със сигурност ще хвърлят съмнение върху тезата на обвинението.

— Да бе, как не — изръмжа Демарко. — Аз съм дълбоко убеден, че Военноморският флот на САЩ ще сподели с някой служебен адвокат, че най-добрата теза за защитата на Конран би била предположението за шпионска дейност на територията на една от флотските корабостроителници...

— Толкова млад и толкова циничен — въздъхна Ема, погледна часовника си и се извърна към входната врата. Миг по-късно на прага се изправи Бил Смит.

Той се представи на Демарко само с името си, без никакви титли, после махна на келнера.

— Ирландско кафе с много разбита сметана!

Келнерът задържа поглед върху лицето му, помълча малко, после кимна.

— Да, сър.

Направи крачка към кухнята, после се обърна и отвори уста, но Смит тикна костеливия си показалец под носа му.

— Да не си посмял! Просто иди да изпълниш поръчката ми!

— Да, сър — отново отстъпи келнерът. Демарко го видя как спря при бармана и посочи с пръст към тяхната маса, после и двамата се ухилиха.

— Мислех, че вече не ни помагате — рече Демарко.

— Ситуацията се промени в момента, в който Нортън и Мълърин паднаха в онази голяма рибарска дупка на небето — поясни Смит. — Сега всички ще се изтрепят да ви помагат. А на вас двамата ви нося една добра новина: преди около час пътната полиция на Юджийн, Орегон, е спряла Фил Кармоди.

— Не може да бъде! — ококори се Ема. — Искаш да кажеш, че някакви пътни ченгета са спипали Кармоди?!

— Казах, че са го спрели, а не че са го хванали.

Кармоди караше със сто и четирийсет, като от време на време натискаше педала до сто и шейсет. Задмина десетина коли по най-агресивния възможен начин — залепен за задниците им, с рязко завъртане на волана и натиснат клаксон. После се прибираще в своето платно под остър ъгъл, нарочно разклащайки купето. С други думи, правеше всичко възможно да прилича на пиян шофьор.

И най-накрая се получи. На около километър зад гърба му се появиха синьо-червени светлини, които бързо приближаваха. Бог да благослови мобилните телефони. Намали скоростта, но не спря. Искаше патрулът да го спипа в близост до някой от изходите. Полицаят включи сирената и се изравни с него. Изчака една секунда, но нарушителят не спря. Това го накара да направи гневно движение с глава по посока на аварийното платно. Кармоди гледаше право пред себе си. Изходът беше на по-малко от петстотин метра. Зърнал табелата, той натисна спирачките и спря на банкета.

Ченгето го следваше от десетина минути, което означаваше, че е имало достатъчно време да запише номера и да го продиктува за проверка. Значи вече знаеше името му, също като колегите си в контролния център.

Униформеният изскочи от патрулката и гневно затръшна вратата. Беше бесен. Забелязал, че Кармоди отваря вратата на своята кола, той заплашително изкрещя:

— Останете на мястото си, сър! Не слизайте! Поставете ръцете си на кормилото!

— Кво, кво? — изпелтечи Кармоди и се измъкна навън.

— Веднага се върнете, сър! Влезте в колата! — Ченгето сложи ръка върху кобура на пистолета си, но не го разкопча.

Кармоди направи крачка към него и се строполи на асфалта, сякаш беше изгубил равновесие. Надигна се, опря гръб на вратата и разтърси глава.

— Всичко ми се върти! — замаяно каза той.

— Сър! Минете пред колата си и сложете ръце на капака! — заповяда полицаят и предпазливо се огледа. Вероятно се страхуваше, че опасният водач може да залитне по посока на платното и да бъде ударен от преминаваща кола. Но Кармоди не помръдна. Очите му бяха затворени, главата му продължаваше да клюма, сякаш всеки момент щеше да припадне, замаян от алкохола. Ясно долови как ченгето объркано изруга и тръгна към него.

Спря на крачка от колата и протегна ръка с намерението да му помогне да стане и да го отведе на по-безопасно място между двете коли. В същия момент Кармоди рязко се завъртя и заби юмрук в слънчевия му сплит. Полицаят изпъшка от болка и се преви на две, а дясната длан на Кармоди се стовари върху тила му със страшна сила.

Кармоди се наведе и сложи пръст на гърлото му. Полицаят беше млад и здрав, пулсът му беше стабилен. Едва ли щеше да остане в несвяст повече от минута-две. Сграбчи китките му и го издърпа зад патрулната кола. Изправи се с намерението да тръгва, но му хрумна, че ако някой се забие в полицейския автомобил на банкета, младежът със сигурност ще пострада. Върна се и издърпа безжизненото тяло на един-два метра встрани.

Включи на скорост и се насочи към близкия изход от магистралата. Пет минути по-късно отби в паркинга на малък търговски център и спря до една кола в дъното, далеч от сградите и останалите паркирани автомобили. Извади отвертка от жабката и сръчно размени табелите с номерата на двете коли.

Ема и Демарко седяха в малката заседателна зала на временния щаб на ФБР в Бремертън. Тук бяха и двамата разследващи агенти, командировани от бюрото във връзка с убийството на Дейв Уитфийлд — Даян Карлучи и шефът на екипа, млад мъж на име Дарън Тайър. Въпреки че приближаваше трийсет, той приличаше на гимназист с ококорените си очи и румено лице. А лизнатото перчемче, луничките и щръкналите уши подсилваха това впечатление. Демарко беше сигурен, че колегите му го наричат „Хлапе“, което означаваше, че Дарън Тайър ще си остане новобранец през по-голямата част от кариерата си, независимо колко ум и смелост притежава.

Поклати глава да прогони тези мисли и помоли агентите да ги информират за действията си по залавянето на Кармоди. Тайър беше наясно, че хората на масата нямат право да искат подобно нещо от него, но вече знаеше, че те се радват на солидна подкрепа от Вашингтон. Освен това не беше стигнал доникъде и присъстващите може би щяха да му помогнат. По принцип рядко се случваше агент на ФБР да обсъжда работата си с външни хора, а още по-рядко — да иска помощ от тях. Но съдейки по изражението на младежкото лице срещу себе си, Демарко стигна до заключението, че Дарън Тайър е готов да разбие този стереотип.

— Вчера Кармоди е използвал банкомат в Уинимука, Невада, оборудван с видеокамера — започна агентът. — Дванайсет часа покъсно се е регистрирал в мотел в Бъфало, Уайоминг, използвайки кредитна карта. Ние се свързахме с тамошните власти и поискахме да го арестуват, но той беше изчезнал, без дори да използва стаята си.

— Предполагам, че нямате представа накъде е тръгнал и с каква кола — рече Демарко.

— Така е — потвърди Тайър. — Изоставил е колата си в Невада веднага след като е използвал банкомата. В момента не знаем с какво се придвижва.

— Да имате някаква карта? — обади се Ема. — Или атлас на пътищата в САЩ...

— Ще потърся — надигна се Даян Карлучи.

Очите на Демарко моментално се залепиха на задните части на младата жена, насочила се към близкото бюро. Хубаво дупе, помисли си той. Когато се върна, Даян закачливо му намигна. Хубава усмивка, констатира той. Преди да влязат в тази зала, Ема го обвини, че е организиран срещата с единствената цел да види Даян, на което той реагира с престореното възмущение на всеотдаен професионалист.

Партньорката му пое атласа от ръцете на Даян и отгърна една от картите, показваща пътната мрежа на цялата страна.

— Кармоди се върти в кръг — обяви след няколко секунди тя. — На юг към Орегон, на изток към Невада, после на север към Бъфало, Уайоминг. Изглежда така, сякаш отново ще се насочи насам. Но защо, по дяволите, използва банкомати и собствените си кредитни карти? Не може да не си дава сметка, че ще бъде засечен.

— Може би няма друг източник на средства — предположи Тайър.

— Възможно е — кимна Ема. — Но Фил Кармоди е изключително умен, агент Тайър. Дори да не разполага с кредитни карти на чуждо име, аз си задавам въпроса защо този много умен човек не е изпразнил сметката си, преди да избяга от Бремертън. И от къде на къде ще пребива патрулен полицаи — акт, който несъмнено ще изправи на нокти ченгетата в околните три щата. Във всичко това има нещо странно. На всеки десет-дванайсет часа Кармоди сякаш иска да ни покаже точно къде се намира или по-скоро къде се е намирал, а когато силите на реда се втурнат натам, него вече го няма.

Ема отново се съсредоточи върху картата.

— Обзалагам се, че предстои да бъде засечен в Западна Монтана, Северен Айдахо или Източен Вашингтон. Сигурна съм, че това е обратният му маршрут.

— Но защо? — попита Даян Карлучи, очевидно впечатлена от разсъжденията на Ема.

— Не знам — въздъхна по-възрастната дама. — Нямам представа какво е намислил.

— Аз имам една идея — обади се Демарко. До този момент не вземаше участие в разговора, защото залавянето на шпиони не беше

негова специалност.

— Каква? — обърна се да го погледне Ема.

— Кармоди осъществява операция за отвличане на вниманието.

— Аха — кимна Ема, моментално разбрала за какво става въпрос.

— Нещо друго става тук, може би под носа ни, в Бремертън. В момента всички вие — ФБР, полиция и флотска сигурност — сте насочили вниманието си към Кармоди. Опитвайте се да разберете какво е направил в корабостроителницата, искате да го хванете, стремите се да отгатнете следващия му ход. Като при фокусите, Тайър, следиш дясната ръка на факира, но тази, която прави фокуса, е лявата.

— Кой е лявата ръка? — любопитно го погледна Тайър.

— Шефът на Кармоди, който контролира операцията — отвърна Ема.

— А какъв е фокусът? — попита агентът на ФБР.

Тя мразеше секса.

Преди години беше друго. Тогава живееше за секса, с нетърпение очакваше мига, в който той проникваше в нея. Но него отдавна го нямаше, той не беше мъжът, който в момента сумтеше върху нея, онези дни бяха далечно минало. Сега сексът беше само работен инструмент — потен, унизителен, отвратителен инструмент. Но в замяна на това много ефективен.

Усещаше, че мъжът скоро ще свърши. За щастие беше бързак, а годините не му позволяваха повече от един контакт по време на редките им тайни срещи. Пръстите ѝ механично се разходиха по гърба му, от устата ѝ излетя отлична имитация на сладно стенание. Налагаше се да го задържи само още няколко дни, не повече. Накрая облекчението дойде, придружено от задъхано ръмжене. Слава богу. Прошепна ѝ нещо в ухото, но тя нито го чу, нито му обърна внимание. Остави го да подиша тежко още известно време, след което лекичко се размърда — знак, че е време да се отдръпне. Внимателен както винаги, мъжът се претърколи встрани.

Последваха очакваните възклицания: великолепно, прекрасно, никога в живота си не е бил с жена като нея. Тя стана, усмихна се с надеждата да демонстрира вълнение и разроши косата му като на кученце. Но усмивката ѝ се стопи в мига, в който се обърна и тръгна към банята. Лицето ѝ се превърна в обичайната непроницаема маска.

— Върви по-бавно, моля те! — простена зад нея мъжът. — Нека се насладя на прекрасното ти дупе!

Тя се почувства глупаво, но въпреки това лекичко разлюля бедра. После влезе в банята и затвори вратата след себе си.

Застана гола пред огледалото, опряла длани на умивалника. Късата ѝ коса стърчеше на всички страни, защото меките длани на мъжа се бяха ровили в нея през последния половин час. Спря поглед върху лицето си. От огледалото я гледаха черни, изпразнени от съдържание очи.

Не можеше повече да се занимава с това. Просто не издържаше. Но ако всичко приключеше успешно, нямаше и да се наложи. Защото тя щеше да издава заповедите. Тя щеше да бъде сред хората, които нареждат на красивите жени да мърсуват в името на родината. Но планът ѝ трябваше да се осъществи, за да стигне до този пост. Заради жената на име Ема беше принудена да приключи предсрочно задачата си в корабостроителницата. До този момент операцията не вървеше особено успешно, но не беше и провал. Поне тя мислеше така. Можеше само да се надява, че и хората над нея разсъждават по същия начин.

В момента най-важен беше мъжът, който лежеше в съседната стая. Уошбърн разполагаше с информация и власт, които многократно надвишаваха всичко, което Кармоди бе успял да измъкне от корабостроителницата. А тя го държеше под пълен контрол.

Предстоеше заключителната част на операцията. За нея знаеха само тя и Кармоди, тъй като беше предпочела да не я споделя с висшестоящите. Както обикновено Кармоди изпълняваше заповедите ѝ съвсем точно, и то много добре. Не беше нужен секс, за да го държи под контрол.

Взе бърз душ и излезе от банята, увила кърпа около тялото си. Напълно облечен, Уошбърн седеше на ръба на леглото. От начина, по който я погледна, пролича, че отново са го обзели съмнения. Така се държеше след всяка среща и се налагаше тя отново да го убеждава, че ако иска да бъде с нея — завинаги, трябва да изпълни обещанието си.

Страната ѝ изграждаше подводен флот. Неотдавна бяха закупили от Русия четири атомни подводници клас „Кило“ и започнаха да произвеждат собствени съдове с дизелово-електрическа тяга, които бяха толкова тихи, че имаха големи шансове да се изплъзнат от американските подводници, които постоянно патрулираха около бреговете на страната.

Именно безшумността беше голямото предимство на американския флот в световен мащаб. Американските подводници бяха толкова тихи, че засичането им от сонарите на противника беше почти невъзможно. Едновременно с това бяха оборудвани с апаратура за откриване и проследяване, която многократно превъзхождаше

апаратурата на всички останали. Флотът на нейната родина искаше същото предимство: тихи и „невидими“ подводници, снабдени със съвършена технология за засичане на противника.

Макар че се използваха за изстрелване на ракети „Томахоук“ срещу лагери на Ал Кайда, както и за охрана на гигантските самолетноносачи, основната задача на американските подводници беше събирането на разузнавателна информация. През 1998 година излезе от печат една книга със заглавие „Блъфът на слепеца“, задължително четиво за шефовете на всички разузнавателни централи в родината ѝ. В нея се описваше как през 1971 година — преди цели трийсет и пет години — една американска подводница беше успяла да се промъкне в Охотско море и да закачи подслушвателно устройство на подводните кабели, използвани от руското военно командване. Но за трийсет и пет години американските възможности за прехващане на сателитни и радиосигнали, както и за проникване в чужди комуникационни системи бяха нараснали многократно. За да може да събира разузнавателна информация по техния начин, а и за да се противопостави на техния флот в случай на военен конфликт, нейната родина се нуждаеше от акустичната технология на врага. Ключа към нея държеше именно Джон Уошбърн — човекът, с когото току-що беше правила секс.

Уошбърн беше експерт по шума. Шумът на подводниците, сонарните технологии, устройствата за потискане на шума и системите за акустична идентификация. Нейните началници искаха този човек, искаха документацията, която използваше, искаха всичко, което се крие в главата му. И тя щеше да им го достави. Той познаваше в детайли възможностите на действащото в момента оборудване в Американския военноморски флот, знаеше и как да го победи. С познанията на Уошбърн нейната родина можеше да засече и идентифицира всички американски подводници около морските си граници, а в същото време нейните подводници щяха да дебнат в близост до американските брегове — тихи и напълно незабележими.

Тя се запозна с Уошбърн преди три месеца, горе-долу по времето, когато подготвяше операцията с Кармоди. Колата ѝ се блъсна в неговата след неумела маневра на заден ход, той изскочи навън и гневно затръшна вратата, готов за скандал. В следващия миг, укротен и омаян от красотата ѝ, кротко попита дали не се е наранила. Тя

отговори, че всичко е наред, но ще трябва да изпие едно питие, за да се отпуснат опънатите ѝ нерви. Както можеше да се очаква, Уошбърн моментално предложи да я почерпи.

Използвайки красотата си като примамка, тя започна да го оплита в мрежата си. Бавно и с изключително внимание, опирайки се на солидния си опит. В сравнение с някои от предишните ѝ завоевания Уошбърн се оказа лесна плячка. Жена му — петдесет и шест годишна дебелана и негова връстница, била не само грозна и адски проклета, но и притежавала всички останали пороци, които мъжете откриват у съпругите си, които са престанали да желаят. Уошбърн трудно понасял и двете им деца — неуправляеми тийнейджърки, напълно равнодушни към родителите си. Той от години искал да се разведе с противната си съпруга, но се въздържал по чисто икономически причини — тя със сигурност щяла да му прибере всичко, което притежава: дом, спестявания, половината от пенсията. Което означавало, че ще работи, докато е жив, до последния си ден на тази земя.

А тя му предложи изход от безнадеждното положение.

В началото имаше намерение да го изнудва: да легне с него, да направи съответните снимки и да го заплаши, че ще ги покаже както на съпругата му, така и на правителството. Но по-късно откри едно далеч по-добро оръжие: маниакалната привързаност. Това оръжие беше много по-силно от шантажа.

Беше ѝ познато, защото сама беше изпитвала маниакална привързаност към един мъж. Това е състояние, в което не можеш да живееш дори пет минути, без да мислиш за любимия. Състояние, при което си готов на всичко, за да бъдеш с него: лъжа, измама, престъпление. Маниакалната привързаност превръщаше интелигентния и рационален Джон Уошбърн в безразсъден и ирационален глупак, готов да предаде семейство и родина заради жената, която обичаше до полуда и без която със сигурност би умрял. Само за три месеца Джон Уошбърн достигна това състояние.

А тя му беше внушила, че единственият начин да я има, е да напусне страната с цялата информация по въпроса, който интересуваше нейните началници. Стори ли го, ще има всичко — нея, дом на красив бряг и достатъчно пари, за да спре да работи.

Призна му, че е шпионка, но не каза за кого работи. От откъслечните ѝ обяснения ставаше ясно, че изпълнява поръчка на

частен консорциум, който продава секретна информация на няколко държави, включително и на съюзници на Америка. Стигна дори дотам, че сподели първоначалните си намерения да го шантажира. Понякога истината е най-краткият път към доверието. В същото време го излъга, че го обича, а той ѝ повярва.

Уошбърн беше привлекателен мъж. Висок и строен, с правилни черти и гъста посивяла коса. Жените си падаха по него, а и самият той беше имал немалко дискретни връзки. Именно егото го караше да си въобразява, че тя го желае точно толкова, колкото я желае и той.

Тя му обясни, че е измислила начин да изчезне, без да бъде преследван от когото и да било. След което щяха да се срещнат и да започнат нов живот. Но истината беше малко по-друга. Разбира се, той щеше да напусне САЩ, но вместо с нея щеше да се срещне с агенти от нейното ведомство. Щеше да предаде копията от секретните документи на учените в родината ѝ, а после, вероятно месеци наред, щяха да изсмукват от него всичко, което знае. Ще бъде жив, докато е полезен, но няма да живее като крал на някой красив бряг.

Но ето че Уошбърн отново се колебаеше, отново я питаше няма ли друг начин. Защо просто не избягат заедно? — мрънкаше той. Нима е невъзможно да зарежат всичко — той своята съпруга, а тя своите работодатели? Наистина ли трябва да стане предател? Въоръжена с търпение, тя отново му обясни колко непрактично разсъждава: ако не последва съвета ѝ, те няма да разполагат с пари. Ще се превърнат във вечни бегълци, и то бедни. Не, моят начин е най-добър, меко настоя тя. Ако изчезне и вземе със себе си документите, от които се интересуват нейните работодатели, те ще имат пари в изобилие плюс разкошен дом. Но най-главното — ще бъдат заедно. Отдавна си беше дала сметка, че обещанието за бъдещо богатство е изиграло някаква роля при вербуването на този мъж, но за него парите бяха нищо в сравнение с възможността да бъдат заедно. Той беше в плен на маниакалната привързаност и тя трябваше да поддържа това състояние.

Уошбърн продължаваше да седи на леглото. Тя остави кърпата да падне в краката ѝ и коленичи пред него.

Господи, как ненавиждаше секса!

Срещата уреди Бил Смит от ВРУ, който нямаше никакви правомощия за залавянето на Кармоди и съучастниците му. Самият той не присъства, предпочитайки ролята на магьосника зад завесата.

Участваха агентите на ФБР Дарън Тайър и Даян Карлучи, Ема и Демарко плюс началниците на отдел „Сигурност“ на четирите основни военноморски съоръжения в северозападната част на тихоокеанското крайбрежие — корабостроителницата в Бремертън, базата за подводници „Трайдънт“ в Бангор, Центъра за управление на подводния флот в Кийпорт и военновъздушната база на ВМС на остров Уидби. Ема имаше чувството, че вече е присъствала на подобна среща, но не се сещаше къде и кога. Направи известни усилия да си спомни, после се отказа.

Преди заседанието изгубиха известно време за уточнения, тъй като един от отговорниците по сигурността попита кои са Ема и Демарко.

— Консултанти на Бюрото — отвърна агент Тайър, замълча за момент и кимна по посока на Ема. — Тя е бивш агент на ВРУ.

Новината накара офицерите да се поизправят в столовете си.

Тайър откри заседанието с кратко изложение за Фил Кармоди, който до този момент успявал да се изплъзне от ФБР. За последен път бил засечен в Спокейн, щата Вашингтон. Според предположението на Ема бившият тюлен се движел в широк кръг и по всяка вероятност вече пътувал към Бремертън, откъдето беше тръгнал. Охранителна камера в Спокейн го заснела как задига мотоциклет от представителството на „Харли Дейвидсън“. Полицията на Айдахо открила мотоциклета изоставен пред скъпа резиденция в Къор д'Ален, на шейсет километра източно от Спокейн. Според Ема това бе поредната заблуждаваща маневра на Кармоди. Тя поддържаше тезата, че след като зарязва мотоциклета на видно място, той вероятно е откраднал друго превозно средство и отново се е насочил на запад.

— Ние сме на мнение, че все още неизвестно чуждо правителство провежда шпионска операция в корабостроителницата — заключи Тайър.

— Това още не е сигурно, синко — обади се Ричард Милър, началникът на охраната в Бремертън с квадратната глава. — Направихме внимателен оглед на местата, на които са работили Нортън и Мълърин, но не открихме абсолютно никакви липси. Което означава, че няма доказателства за пробив в сигурността и не бива да дрънкаме глупости.

Младият агент почервения и започна да заеква, но Ема го спаси от затруднението.

— Фактът, че не липсва нищо, съвсем не означава, че те не са се добрали до нещо, мистър Милър — отбеляза тя и вдигна ръка, за да спре по-нататъшните протести на бремертънския шеф по сигурността. — Вижте, не сме се събрали тук да обсъждаме какво са отмъкнали или не са отмъкнали от обекта ви Кармоди и съучастниците му. Затова се успокойте и да вървим напред. Ние сме обезпокоени — в смисъл ФБР е обезпокоено, — че в момента тук може би тече друга операция, от която маневрите на Кармоди целят да отвлекат вниманието ни.

— Каква операция? — вдигна вежди Милър.

— Все още не знаем, но потенциалните обекти са вашите бази и съхраняваната в тях информация.

— Добре, но как трябва да реагираме? — попита шефът на сигурността на базата за подводници „Трайдънт“. — Да засилим проверките на влизане, да разположим хора в чувствителните зони или да засилим контрола на достъпа до класифицирана информация? Това ли искате?

— Не — поклати глава Ема. — Ако предположението е вярно, операцията вече е в ход. А това означава, че чуждото разузнаване, което и да е то, е успяло да направи пробив. Правилната реакция в случая е всичко да изглежда както преди, без въвеждането на допълнителни мерки за сигурност.

— По какъв начин? — настоя човекът от „Трайдънт“.

— На вас някой докладвал ли е за подозрителна дейност? — попита Ема. — Цялата работа започна с твърдението на Дейв Уитфийлд, че проучването на системата за обучение от екипа на Кармоди изглежда „странно“. Някой от хората ви докладвал ли е за

нещо необичайно, което вие сте отхвърлили като несъществуващо? Във вашите бази случило ли се е нещо, свързано със сигурността? Например необяснима засечка в охранителните системи? Или внезапно напускане на някой от ключовите ви хора?

— Не! — отсече Милър.

Колегите му от „Трайдънт“ и военновъздушната база само поклатиха глави, но човекът от Центъра за управление на подводния флот въздъхна и рече:

— Май имаше нещо такова...

— Какво? — попита Ема.

— Вчера се удави един от хората, които работят при нас. Цивилен служител, специалист по подводна акустика. Технология за потискане на шума, сонарни системи, подвижни и стационарни ретранслатори. Ей такива неща... Следобед излязъл на риба, а покъсно открили преобърнатата му лодка. Бил сам. Обявихме го за изчезнал, но най-вероятно е мъртъв.

— Имате ли представа какво е причинило преобръщането? — попита Демарко.

— Ами да — сви рамене човекът. — Ако не сте забелязали, вчера имаше силен вятър и морето беше доста бурно. Бреговата охрана отправи предупреждение до собствениците на малки рибарски лодки в района на Пюджит Саунд да останат на брега, но според съпругата на нашия служител — името му е Уошбърн, той казал „по дяволите предупрежденията, отивам на риба“. Жената каза още, че здравата се заинатил, сякаш животът му зависел от улова на две-три съомги.

— Предполагам, че Бреговата охрана издирва тялото му — рече Ема.

— Разбира се. Започнаха още снощи, веднага след като намериха лодката.

Ема заби поглед в лицето на началника на охраната и настоя:

— Незабавно претърсете офиса на този служител и вижте дали нещо не липсва! — Без да чака отговор, тя се извърна към Тайър и Карлучи. — Този човек може би наистина е загинал при нещастен случай, но ние нямаме право да рискуваме. Съвпаденията стават много подозрителни: учен с такава рядка специалност изчезва в момента, в който Кармоди ни разиграва из цялата страна. Длъжни сме да допуснем вероятността да е бил вербуван и да прави опит да напусне

страната. Разпространете снимката му по всички гари, летища и гранично-пропускателни пунктове в региона — колкото по-бързо, толкова по-добре. Моето предположение е, че докато Бреговата охрана издирва тялото му, той ще се опита да напусне страната през някое от големите международни летища в района — Сиатъл, Портланд или Ванкувър, най-вероятно с фалшив паспорт. Следователно бързо трябва да изпратим снимката му на Службата по сигурността на транспорта, която да предприеме необходимите мерки — охранителни камери, наблюдение на заминаващите пътници и всичко останало.

— Не знам — поколеба се Тайър. — Мисля, че преди да вдигнем толкова шум, ще е по-добре...

— Отивам да се свържа със Службата — надигна се Даян Карлучи, обърна се към шефа на сигурността в Центъра за управление на подводния флот и добави: — А от вас искам снимката на Уошбърн, веднага!

Браво, момичето ми, поздрави я мислено Демарко.

Джон Уошбърн седеше на ръба на леглото в хотел „Рамада Ин“, който се намираще на двайсет минути път с кола от международното летище „Портланд“. Жената с азиатските черти се беше навела над ръчния му багаж и го проверяваше за пореден път, за да бъде сигурна, че там няма нищо, което би предизвикало подозренията на летищните власти. Извади малка нокторезачка и я захвърли, въпреки че подобни вещи не бяха забранени на борда.

— Не разбирам защо не можеш да пътуваш с мен — учудено попита Уошбърн.

Казваше го за десети път и на нея ѝ се прииска да изкрещи.

— Вече ти казах защо — овладя гнева си тя. — Имам да свърша някои неща, освен това е по-добре да не пътуваме заедно. — После, смекчавайки тон, добави: — Но само след два дни ще бъда при теб в Манила, скъпи... Само след два дни!

След два дни тя щеше да е на хиляди километри от Манила, но други хора със сигурност щяха да очакват Джон Уошбърн.

— Все още се чудя дали постъпих правилно — въздъхна той и закри лице в дланите си. — Знаеш какво изпитвам към теб, но все пак...

— Млъкни! — изкрещя извън себе си тя. — Ти се реши! Няма връщане назад! Обявен си за изчезнал, търсят тялото ти. След два часа ще се качиш на самолета и ще изчезнеш завинаги. Разбираш ли?

Уошбърн я гледаше с разширени очи. Никога досега не му беше крещяла.

Тя си пое дъх и млъкна. Още малко, още съвсем мъничко! Ще го закара на летището, ще го натовари на самолета и край! Приблужи се към него и взе главата му в ръцете си.

— Обичаш ме, нали? — прошепна.

Беше ѝ адски трудно да превключи на нежна вълна в момент, в който изгаряше от желание да му извие врата. Едно рязко завъртане на китките щеше да е напълно достатъчно.

— Знаеш, че те обичам — отвърна той.

— Тогава бъди силен и мисли за нас. Мисли си как лежим един до друг и се любим. Мисли за къщата, която ще имаме, за колите, които ще караме, за всички онези места, на които ще бъдем заедно. Мисли за блажените години, които са пред нас!

След тези думи се наведе и нежно го целуна по устните.

О, колко много щеше да се радва, когато го качи на проклетия самолет! Единственото ѝ желание беше никога повече да не го докосва.

Демарко седеше в бара на мотела. Все още обитаваше стаята, която беше наел при пристигането си в Бремертън, но вече започваше да я възприема като затворническа килия. Настанил се удобно срещу телевизора, той гледаше някакъв мач, а в рекламните паузи прелистваше вестника в ръцете си. Търсеше обяви за употребявани коли, решил да разбере как вървят тук Z-тройките втора ръка. Вчера беше звъннал на онази автокъща в Арлингтън, откъдето го увериха, че сребристото беемве все още е налице. Значи му искат много, заключи той.

Ема също беше в бара, но в другия край. Разговаряше с дъщеря си, притиснала джиесема до ухото си. По отношение на миналото си тази жена мълчеше като гроб, но вероятно поради дългото си познанство с нея Демарко все пак беше успял да научи, че има дете. Не беше сигурен дали е нейно, или го е осиновила, тъй като тя не криеше предпочитанията си към представителките на собствения си пол. Нямаше идея как е отгледала това дете по време на интензивната си кариера във ВРУ. Със сигурност знаеше само едно — Ема бдеше като орлица над рожбата си. Доказа го миналата година, когато разбра, че някакъв нещастник преследвал дъщеря ѝ. Някой ден трябва да я напия и да я поразпитам как е станала мама, рече си Демарко.

В момента нямаха абсолютно никаква работа. Просто седяха и чакаха да се случи нещо. ФБР все още издирваше Фил Кармоди, а ученият от Центъра за управление на подводния флот все още не бе открит — нито жив, нито мъртъв. Нямаха представа кой контролира Кармоди, нямаха нищо, което да ги насочи. Не разполагаха с доказателства за изнасянето на каквито и да било секретни материали от корабостроителницата, нямаха представа кой е истинският убиец на Дейв Уитфийлд. Сборът от всички тези нули не можеше да бъде друг освен нула. По тази причина висяха в бара и чакаха нещо да се случи.

Случиха се две неща, и двете по време на четвъртия ининг. Първото се видя на екрана: един от играчите изпусна топката, кетчърът

на „Маринърс“ я грабна и с всичка сила я запрати към първа база, улучвайки батъра в главата. Това наложи смяната на кетчъра. Второто беше появата на Бил Смит в мотелския бар.

Той се насочи към масата на Ема и махна на Демарко да се присъедини към тях. Ема хвърли гневен поглед към двамата мъже, които се тръшнаха на столовете срещу нея, и забързано каза в апарата:

— Целувам те, ще ти се обадя по-късно. Е? — извърна се тя към Смит.

— Пипнали са мръсника — обяви той.

— Кой от всичките?

— Оня учен, дето е специалист по шума. Опитал се да хване самолета за Манила, който излитал от „Портланд“.

— Какво е казал? — попита Демарко.

— Нищо — отвърна Смит. — Изповръщал си червата, докато му слагали белезниците, и заявил, че бяга от жена си и децата си. А когато го попитали защо използва фалшив паспорт, поиска адвокат. — Представителят на военното разузнаване въздъхна и поклати глава. — Ох, как ми се иска да отскоча дотам и да му вържа оголена жица на пишката!

— Носел ли е нещо? — изгледа го с укор Ема. — Някаква секретна информация?

— Нищо. Не са открити и липси в кабинета му.

— Което пак си е нищо — въздъхна Ема. — Спокойно би могъл да е копирал файловете и наръчниците и да ги е предал на онзи, който дърпа конците.

— Аха — неохотно кимна Смит. — Трябва да го накарат да проговори.

— На негово място изобщо няма да отворя уста — обади се Демарко. — В момента може да бъде обвинен единствено в притежанието на фалшив паспорт. А може би и в инсцениране на собствената си смърт.

— Сам ли е бил на летището? — попита Ема.

— По всяка вероятност, да. В момента преглеждат записите на охранителните камери. Мисля, че...

Прекъсна го телефонно жужене. Смит измъкна малък апарат от джоба си, послуша малко, после благодари и затвори. На лицето му изплува усмивка.

— Днес май е щастлив ден за нас — обяви той. — Обади се Дъдли. Преди малко Кармоди се е регистрирал във ванкувърския хотел „Хаят“ и в момента е в стаята си, а Дъдли дебне в коридора.

— Кой е Дъдли? — попита Демарко.

— ФБР знае ли, че е във Ванкувър? — попита Ема.

Смит отново се усмихна, този път дяволито.

— Още не — каза той.

— Кой е Дъдли? — повтори Демарко.

— Поредният абсурден псевдоним, с които Бил обича да кичи информаторите си сред редовете на „кавалеристите“, тоест конната полиция — обясни Ема.

— Признай, че прилича на Дъдли, Ема — възрази Смит, после се обърна към Демарко и добави: — Трябва да го видиш тоя тип, Джо. Рошава руса коса и квадратна брадичка, голяма колкото автобус!

— Метър и шейсет и пет — добави Ема.

— Кой казва, че Дъдли Дурайт е висок? — изръмжа Смит. — Как го измерваш: яхнал коня или изправен до малката Нел?

— Да прекратим тоя абсурден разговор — намръщи се Ема.

— След малко потеглям на север — обяви Смит. — Искам да съм там, когато канадците го арестуват.

— И аз идвам — отсече Ема.

— Едва ли е необходимо...

— Може би, но имам лошо предчувствие. Нещо не е наред, Бил. Цяла седмица Кармоди се изплъзва от всичките сили на реда в западната част на Съединените щати, след което най-спокойно се прибира в някаква хотелска стая. Не, нещо не е наред. Затова идвам с теб. Ако ми попречиш, ще се обадя на Мери.

— Какво общо имаш с нея, Ема? Да не би случайно да сте играли заедно в отбора по хокей на трева на Девическия католически пансион?

— Ти си задник, Бил!

Смит побутна очилата на върха на носа си и се изправи.

— Ще се обадя да ни изпратят хеликоптер.

— А няма ли да уведомиш ФБР?

— Малко по-късно — отвърна агентът и на лицето му отново се появи дяволитата усмивка.

— Цял хеликоптер! — с удивление поклати глава Демарко.
Никога през живота си не се беше качвал на такава машина.

Тя беше на летището, когато арестуваха Уошбърн.

Искаше да се увери, че се качва на самолета и не се е разколебал в последния момент. Стоеше на почетно разстояние от мястото за проверка на багажа, скрила лицето си от камерите с помощта на бродирана шапка с широка периферия. Очите ѝ буквално прогаряха дупки в гърба на Уошбърн, подредил се на опашката от заминаващи пътници, сякаш искаше да го тласне напред със силата на волята си. Веднъж глупакът се обърна да я потърси с поглед и тя рязко се извърна. Направи го въпреки изричната ѝ забрана, а на лицето му се бяха изписали страх и копнеж. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се надява, че се е завъртяла достатъчно бързо още преди камерите да проследят погледа му.

Затаила дъх, тя гледаше как Уошбърн най-накрая премина през белия правоъгълник на металотърсача и взе ръчния си багаж. В момента, в който изпусна въздуха от гърдите си и с облекчение си помисли „край на мисията“, двама мъже с бели униформени ризи се изправиха от двете страни на Уошбърн и хванаха ръцете му.

Тя започна да се отдалечава, без да поглежда назад. С усилие на волята си наложи да не побегне. Стигна паркинга, качи се в колата, плати таксата и напусна летището. Изобщо не допусна да помисли за случилото се, докато вършеше всичко това. Концентрира се само върху непосредствената задача — бягството.

На три километра от летището откри подходящо място и спря зад някаква сграда, която я скриваше от преминаващите коли. Слезе и затръшна вратата. После я затръшна още веднъж. И пак, и пак... Обзе я такава сляпа ярост, че ако в този момент някой се беше изправил пред нея, със сигурност щеше да го пребие.

Как се случи това? Как я надуши Ема? Как е възможно да е разбрала за Уошбърн? Започна да блъска с юмруци по покрива на колата. Ако можеше да плаче, със сигурност щеше да се разреве. Толкова беше разтърсена. Но тя отдавна беше изплакала сълзите си.

Затвори очи и пое дълбоко дъх. Не всичко бе загубено. Разполагаше с материалите, копирани от Кармоди. Не успя да достави Уошбърн, но имаше папките му. Кармоди вече би трябвало да е във Ванкувър. Най-важната част от задачата беше изпълнена.

А тя щеше да предаде на родината си нещо далеч по-важно от Кармоди и Уошбърн, взети заедно.

Смит не беше доволен от компанията си в хеликоптера, но просто нямаше повече сили и енергия да спори с Ема. Даде им да разберат, че трябва да се държат настрана от операцията по прибирането на Кармоди. Ема замълча, което все още не означаваше нищо. Тя щеше да направи каквото беше намислила. Отново се запита с какво ще заинтригува Мери.

През по-голямата част от полета до Ванкувър Ема беше умислена. По някое време отново подметна на Смит, че тази работа е лишена от смисъл. Кармоди не би трябвало да пресича границата, където документите му са били подложени на проверка, а вероятно и преснимани. А още по-малко би трябвало да отсяда в хотел, плащайки със собствената си кредитна карта.

— Пак ти повтарям, Бил, този човек не е нито глупав, нито самоубиец. Трябва да бъдеш дяволски внимателен, защото ми намирисва на постановка.

— Каква постановка, Ема?

— Не знам — отвърна тя и не каза нито дума повече.

Демарко се забавляваше. По принцип не обичаше високото, независимо дали се е покачил на триметрова стълба, или гледа от терасата на двайсететажна сграда. Не обичаше да пътува в големите самолети, особено в лошо време. След всяко пропадане във въздушна яма дълго стискаше ръчките на креслото с побелели от напрежение пръсти. Но хеликоптерът беше друга работа. Имаше чувството, че се вози на увеселително влакче. Харесваше му да лети ниско, само на няколко метра над земята, да обхваща с очи пейзажа. Малката височина създаваше илюзията, че летят много бързо.

Не беше толкова сигурен по отношение на пилота, който се оказва жена. Лейтенант от ВМС, висока, стройна и доста привлекателна мъжкарана, която приличаше на Ема.

Поведението ѝ беше абсолютно професионално, управляваше машината с видимо умение, но все пак той леко се притесняваше от

факта, че е жена.

Полова дискриминация? Положително. Липса на логика? Съвсем определено. Голяма част от жените, които познаваше, шофираха много по-добре от мъже. И изобщо не заслужаваха подигравателните мъжкарски закачки, че всяка жена зад волана представлява обществена опасност, независимо на какво е монтиран този волан — автомобил, самолет или количка за голф.

Притесняваше го и фактът, че го накараха да нахлупи някаква смешна каска с наушници, с която приличаше на олигофрен. Ето Смит до него действително имаше откачен вид. Не разбираше защо му е тази каска. Тя със сигурност нямаше да му помогне, в случай че дамата пилот забие хеликоптера в някой планински връх. Попита Ема, но тя не благоволи да му отговори. За разлика от останалите партньорката му не изглеждаше тъпо с каска на главата, а по-скоро приличаше на някаква гротескна Амилия Еърхарт.

Хеликоптерът ги стовари в близост до карго терминала на ванкувърското летище. Демарко благодари на авиаторката за отличния полет. Тя леко кимна и отговори с едно служебно „благодаря, сър“, след което изведнъж му намигна. Опа!

До една от двете коли на Кралската канадска конна полиция, които ги чакаха, стоеше нисък мъж със син костюм. Имаше буйна руса коса и масивна брадичка. Това трябва да е Дъдли, помисли си Демарко, докато го представяха на главен инспектор Робърт Мортън от Кралската канадска конна полиция.

— Още си е в стаята — обяви Мортън, обръщайки се към Смит. — Не е звънял по телефона, не са го търсили отвън. Просто си седи вътре и чете.

— Вече сте монтирали камера, така ли? — полюбопитства Смит.

— Да — кимна Мортън. — Двайсет минути след като го засякохме. Фиброоптична камера през дупка в стената от съседната стая.

Пристигнаха в „Хаят“, взеха асансьора и се качиха на етаж. В съседната на Кармоди стая завариха четирима едри командоси от Отряда за извънредни ситуации в пълно снаряжение: бронезилетки и каски с прозрачни шлемове пред лицата. От коланите им висяха автоматични пистолети и зашеметяващи гранати, а в ръцете на трима от тях имаше оръжия, които приличаха на пушки с рязани цеви.

Четвъртият държеше дебела тръба с дължина около метър и двайсет с монтирани ръкохватки и заварена стоманена планка в другия край. Приспособление за разбиване на врати, досети се Демарко.

В дъното, почти скрит от едрите командоси, имаше още един човек: значително по-възрастен мъж със слушалки на плешивата глава, седнал пред малък черно-бял телевизор. На екрана се виждаше Кармоди, изтегнал се на леглото с книга в ръка.

— Какво правите тук? — попита Мортън и намръщено огледа командосите.

— Изпратиха ни да помогнем, сър — отговори един от тях, очевидно старшият. — Разбрахме, че се готвите да арестувате някакъв шпионин.

— Доколкото ни е известно, този човек не е извършил престъпление — отвърна Мортън. — Засега знаем само, че е преминал границата.

— Значи няма да го арестувате, така ли? — разочаровано попита старшият. Той и момчетата му явно изгаряха от желание да изпробват ботушите си върху някоя врата. Все пак това беше Ванкувър, а не Лос Анджелис.

Без да отговаря на въпроса му, Мортън се обърна към мъжа със слушалките.

— Наличие на някакво оръжие, мистър Тейлър?

— Не, сър.

— Благодаря, мистър Тейлър.

Демарко хареса държането му.

— Искате ли да го хванем или не? — попита старшият командос.

Мортън огледа приспособлението за разбиване на врати в ръцете му, после бавно вдигна глава.

— Не, сержант. Нямам намерение да плащам на хотела за нова врата. Мисля да почукам на вратата на мистър Кармоди и да го помоля да ме придружи до управлението. Патрулен полицай Джансин ще ми прави компания. А вие, господа, останете тук. Ако мистър Тейлър ви съобщи, че обитателят на съседната стая извади оръжие, тогава вече можете да си направите купона. Хайде, Джансин!

Демарко чу почукването на вратата и погледна в монитора. Кармоди не подскочи от изненада, не се огледа за несъществуващ заден изход, през който да избяга. За момент остана неподвижен,

извърнал глава по посока на вратата. При второто почукване на Мортън спокойно остави книгата на нощното шкафче, стана от леглото и отиде да отвори.

— Да, моля?

Демарко забеляза как хвърли поглед към униформения полицаи зад гърба на Мортън, който беше сложил ръка на кобура си.

— Главен инспектор от Кралската конна полиция Мортън, мистър Кармоди — представи се канадецът и му показа служебната си карта. — Ако обичате, последвайте ме.

— Защо? — попита Кармоди.

— Както вероятно сте информиран, убити са двама ваши сътрудници. Мистър Нортън и мистър Мълърин. Американската страна ни помоли да ви задържим.

— А ако откажа да ви придружа?

— Боя се, че ще се наложи да настоя.

Кармоди се усмихна на този отговор, Демарко също.

— Почакайте да си обуя обувките — рече Кармоди.

— Не, тук има нещо гнило — промърмори Ема.

Управлението на Кралската канадска конна полиция за провинция Британска Колумбия се намираше в незабележителен комплекс от шест сгради, разположен в спокоен жилищен квартал близо до парка „Кралица Елизабет“. Най-голямата от тях — дълъг и нисък правоъгълник в пясъчен цвят, си приличаше като две капки вода с основното училище от другата страна на улицата. Е, в училището със сигурност няма стая за разпит със стена-огледало, помисли си Демарко.

Двамата с Ема гледаха как Кармоди влиза в стаята в компанията на униформен полицаи. Смит и Мортън вече бяха заели места зад малката масичка, на която беше поставен старомоден ролков магнетофон.

— Седнете, мистър Кармоди — рече Мортън.

Преди да седне, Кармоди бавно се огледа и леко кимна по посока на огледалото. Сякаш знаеше кой стои от другата страна.

Нещо в поведението му безпокоеше Демарко. Нормалните граждани се стресират от полицейски разпит и реагират по два начина: или протестират срещу задържането си, или изпитват страх да не попаднат в затвора за нещо, което са извършили или не са извършили.

Но не и Кармоди. Той се държеше като човек, който е решил да убие малко време на масата за блекджек с ниски залози, без да проявява интерес към печалбите или загубите. Демарко остана с чувството, че всеки момент ще започне да си подсвирква.

— Мистър Кармоди, искаме да поговорим с вас за... — започна Мортън.

— Може ли една цигара? — прекъсна го Кармоди.

— Не — рече Смит.

— Съжалявам, мистър Кармоди, но ние с Бил не сме пушачи — добави Мортън. — След малко ще се погрижим да ви донесат цигари.

Демарко се усмихна. Тоя Мортън решително му харесваше.

— Това е мистър Смит — подхвана Мортън. — Той е представител на...

— Ние се занимавахме с кражба и продажба на класифицирана информация от корабостроителницата — небрежно рече Кармоди, обръщайки се към Смит, в когото очевидно бе разпознал представителя на американските власти. — Ще ви разкажа точно какво откъгнахме и как го откъгнахме, ще ви дам и името на човека, който ръководеше операцията. Но срещу всичко това искам имунитет.

Изрече тези думи спокойно, сякаш коментираше резултатите от последните мачове. Мортън и Смит смаяно се спогледаха.

— Какви ги върши този, по дяволите? — възкликна Ема.

— Какво? — наведе се към нея Демарко.

И двамата шепнеха, сякаш се страхуваха да не ги чуят оттатък.

— Защо прави признания? — изсъска Ема. — Не разполагаме с твърди доказателства срещу него, всъщност не разполагаме с нищо. Защо го прави, по дяволите?

— Имуитет ли?! — изкрещя Смит оттатък огледалото, успял да излезе от шока. — Вие сте луд!

— Не мисля така — спокойно отвърна Кармоди. — Ако не ви кажа какво сме измъкнали, флотът никога няма да разбере мащаба на пораженията, които е претърпял. А ако не ви разкажа как сме го направили, вие ще изразходвате хиляди човечески часове в разследвания и догадки, като през това време дълбоко ще разстроите цялата дейност на корабостроителницата. Аз предлагам да ви спестя много време и пари, като ви разкажа всичко. Но настоявам за имунитет... И за цигари.

Смит замълча за момент, оглеждайки изпитателно лицето на мъжа срещу себе си.

— А не ви ли минава през ума, че можем да ви принудим да говорите? — хладно попита той. — Когато става въпрос за националната сигурност, правата на обвиняемите са доста ограничени.

— Предполагам, бихте постигнали известен успех — кимна Кармоди. — Но в случая времето ви притиска, макар да допускам, че все още не го съзнавате. Мога да ви уверя, че ще ви трябва много време, за да ме принудите да говоря. Освен това съм в контакт с една адвокатка от Американското сдружение за граждански свободи, на която ѝ пада пердето в мига, в който чуе за Патриотичния закон. Имаме уговорката да ѝ се обаждам веднъж на двайсет и четири часа. Не го ли сторя, тя ще се обърне към медиите и ще им обясни как и защо правителството на САЩ задържа без съд и присъда един американски гражданин, който на всичкото отгоре е ветеран от войната, награден с ордени и медали.

— Лъже! — изсъска Ема.

— Лъжете — каза Смит.

Кармоди само сви рамене.

— За кого работите? — попита Смит.

— Имунитет? — въпросително го погледна Кармоди.

— Може би — процеди Смит. — Но преди това искам да чуя за кого работите.

— За Северна Корея. И това е всичко, което ще чуете от мен, докато не удовлетворите исканията ми.

Старши агентът на ФБР беше едър и заплашителен на вид мъж на име Глен Харис, който на всичко отгоре беше много ядосан. Почти двуметров гигант, чието тегло не падаше под сто и трийсет кила дори по време на диета, този човек можеше с лекота да обгърне баскетболна топка с огромната си длан. Кестенявата му коса беше подстригана точно според устава на Бюрото, тънките му мустачки бяха старателно подрязани, а челюстите му бяха толкова здраво стиснати, че това се отразяваше на говора му.

В помещението присъстваха доста хора: командированите в Бремертън агенти Даян Карлучи и Дарън Тайър; шефът на охраната на корабостроителницата Ричард Милър, двамата агенти на Служба разследвания към ВМС, които присъстваха и на брифинга в бремертънската полиция след ареста на предполагаемия убиец на Дейв Уитфийлд; Бил Смит, Ема, Демарко и главен инспектор Мортън от Кралската канадска конна полиция. Цялата тази навалица се беше събрала около елипсовидната маса в голямата заседателна зала.

— Смит, ти прекрасно знаеш, че тази операция е извън твоите правомощия! — изръмжа Харис. — ВРУ не се занимава с арестуването на шпиони, особено такива, които действат на територията на САЩ. Трябваше да се свържеш с нас в момента, в който си получил някакви улики срещу Кармоди — нещо, което също прекрасно знаеш!

— Времето ни притискаше — отвърна Смит.

— Дрън-дрън! — ревна Харис. — Трябваше да завъртиш един телефон, нищо повече! Но вместо това предприемаш действия, които водят до тотално организационно затлачване! Писна ми вече! — Обърна се към двойката от СРВМС и изръмжа: — Вие! Какво, по дяволите, търсите тук?!

— Що за въпрос? — настръхна единият от агентите. — Тук сме, защото става въпрос за сигурността на ВМС! Длъжни сме да...

— Но нямате правомощия! — отсече Харис. — Това ясно ли ви е?

— Да, но...

Без да му обръща внимание, агентът рязко се извъртя към Ема.

— Ами ти? Нали си подаде оставката?

Ема отвърна на погледа му, без да мигне и без да предлага отговор. Гигантът спря очи на Демарко.

— Разбрах, че вие сте някакъв политически посредник. Никой не знае за кого работите и с какво точно се занимавате. Обадох се във Вашингтон и поисках моментално да ви разкарат задниците оттук, и на двамата! И какво стана? Председателят на Камарата се обади на директора на ФБР.

Самият председател! Идея нямам защо се радвате на толкова високи протекции, но ще ви кажа едно — от този момент нататък Бюрото поема цялата операция! Ясно ли е?

Седнала вдясно от Харис, Даян Карлучи се стараеше да не поглежда Демарко и с мъка сдържаше усмивката си.

— Успокой се, преди да си получил удар, Глен — подхвърли Смит. — Всички сме съгласни, че оттук нататък ти ще командваш парада. Само се успокой.

Но Харис още не беше свършил.

— Тая работа ми намирисва на пречките, които ни създаваше Специалната комисия за разследването на Единайсети септември! Тя пусна всички възможни федерални агенции да се настъпват по палците и да се боричкат за слава, без да споделят грам информация с останалите! За какъв имунитет ми говориш, Смит? Ти изобщо нямаш подобни правомощия!

— Само му казах, че ако проговори, може би ще обсъдим и въпроса с имунитета — сви рамене Смит. — Прав си, че нямам правомощия. Оставям на теб да решиш този въпрос и да му го кажеш.

Харис понечи да отговори, после размисли и кимна.

— Добре, може би си прав. — След което рязко се извъртя към Мортън. — А защо да не можем да го върнем в Щатите?

— Можете, стига да желаете — спокойно отговори онзи. — Лично на мен ми е все едно. Но тук трябва да посоча, че Кармоди намекна за отказ от сътрудничество в случай на екстрадиране.

— Господи, каква бъркотия! — мрачно въздъхна Харис.

Никой не го подкрепи.

— Окей — вдигна глава миг по-късно той. — Ще доведе този тип тук и ще го накарам да подпише декларация. Няма смисъл да ви изритам навън, защото веднага ще започнете да звъните на шефовете си. Засега оставате, но въпросите ще задавам аз. Разбрахме ли се?

Всички, с изключение на Ема, се съгласиха.

* * *

Въведоха Кармоди. На краката му имаше вериги, ръцете му бяха оковани с белезници. Тънка стоманена верига ги свързваше с широкия кожен колан около кръста му. На гърба на гащеризона му с големи букви пишеше ЗАТВОРНИК, вероятно за да не го объркат с чистач.

Демарко неволно си помисли, че дори в затворнически дрехи и окован с вериги, Кармоди изобщо не приличаше на шпионин. В неговата представа шпионите бяха дребни човечета с лисичи физиономии, очи като копчета и безволеви брадички. Докато Кармоди беше холивудска версия на това, което е бил някога: бивш тюлен от специалните части на ВМС. Красив и твърд като кремък, здрав и атлетичен. Приличаше на герой, на човек, до когото всеки би желал да бъде по време на престрелка. Но външният вид често лъже, както казваше майка му.

Кармоди седна на стола в дългия край на масата и извади пакет цигари. Веригата му попречи да захапне една от тях.

— Махни тази цигара! — заповяда Харис.

Кармоди му намигна и спокойно драсна клечка кибрит. После, още преди гигантът да реагира, издуха дима към тавана и започна:

— Предавахме на севернокорейците цялата информация, до която успяхме да се доберем. Тя беше свързана главно с атомните реактори, задвижващи различните видове бойни кораби — самолетноносачи клас „Нимиц“, щурмови подводници и подводници „Трайдънт“. Те нямат намерение да строят атомни кораби, интересува ги само технологията. За целта вкарахме един лаптоп в учебния център и копирахме дисковете, съдържащи наръчници за управлението на атомните реактори. Освен това...

— Господи Исусе! — промълви Милър и лицето му стана бяло като вар. — Как успяхте да...

— Млъквай! — изръмжа Харис и спря тежък поглед върху него. Мортън стана, взе един пепелник и го плъзна към Кармоди.

— В допълнение към дисковете ние отговорихме на всички въпроси, които ни бяха поставени — довърши Кармоди.

— Например? — пожела да узнае Харис.

— Наръчниците предлагат най-общо описание на действието на реакторите — сви рамене Кармоди. — Налягане в системата, температура, проектни параметри — такива неща. Но в тях липсва конкретна информация за работата на отделните компоненти. Да вземем например една най-обикновена помпа. Корейците, или по-скоро техните учени, се интересуват от какъв материал е изработена тя, кой я произвежда, какъв е принципът на действието ѝ. За да отговорим на тези въпроси, ние събрахме съответната информация, добавяхме скици и чертежи, след което аз предавах материалите на ръководителя на операцията.

— Господи Исусе! — отново простена Милър и Демарко му хвърли съчувствен поглед. Някой трябваше да опере пешкира за огромната дупка в сигурността на корабостроителницата, пробита от Кармоди и компания. Всъщност нямаше да е само един човек, но пръв кандидат без съмнение беше Милър. Дано му остава малко до пенсия, помисли си Демарко.

— Как привлякохте Нортън и Мълърин? — попита Харис.

— О, тях ги намери един откривател на таланти — отвърна Кармоди. — Аз просто им предложих достатъчно, за да ги направя щастливи. И трябва да ви призная, че не беше особено трудно.

Присъстващите закимаха, очевидно наясно със схемата, която очертаваше арестантът. Демарко не беше, но по-късно Ема му обясни как стоят нещата. Разузнавателните централи често разполагат свои хора в близост до военни обекти. Това са общителни и чаровни хора, които имат дар слово, в много случаи привлекателни жени. Откривателят на таланти получава задачата да търси точно такива държавни служители като Нортън и Мълърин — недоволни от живота, натрупали дългове, склонни да станат предатели.

— Защо прекарахте толкова много време при подводниците? — попита Ема.

Харис рязко се извъртя и я погледна с пламнали очи, но Кармоди изпревари гневното му избухване.

— Събирах други сведения — каза той. — Матросите се вълнуват от оперативните програми, обичат да говорят за отминали мисии, за събраната разузнавателна информация по време на тези мисии. Голяма част от времето си използвах просто да си бърбям с екипажите, да ги черпя и да слушам какво говорят.

Милър стисна главата си с две ръце.

— А по какъв начин бяхте привлечен? — попита Харис.

— С пари. Свързаха се с мен, докато живеях в Хонконг, и ми направиха оферта.

— Значи станяхте предател срещу дребни пари — презрително го изгледа Харис.

— Не — поклати глава Кармоди. — Говорим за големи пари.

— Как предавахте информацията? По пощата, с имейли, в тайници?

— Предавах я лично. Нямах доверие на корейците, затова се срещях с резидента тук, във Ванкувър, и му я предавах под формата на малък пакет. Но само след предварително уточнена цена.

— Защо във Ванкувър? — обади се Мортън. От тона му личеше, че е ядосан на американците, допуснали подобна операция да тече на територията на Канада.

— Защото е извън САЩ. Защото има голяма азиатска общност, в която моят резидент се чувства сигурен.

— В Сиатъл също има голяма азиатска общност — отбеляза Харис. — Защо не се срещяхте там?

— Не знам. Той предпочете Ванкувър.

— Кой уби Нортън и Мълърин?

— Предполагам, че резидентът. Може би не лично, а чрез други хора. Не съм го направил аз.

— Но защо ги е убил? — настоя Харис.

— Заради нея — отвърна Кармоди и посочи Ема. — Тя отгатна с какво се занимаваме в корабостроителницата, а фалшивото ѝ покушение срещу Мълърин здравата го разтърси.

— Какво?! — извика Харис и рязко се извъртя към Ема.

— По-късно ще ви обясня — рече Смит.

Кармоди местеше поглед от единия към другия, на лицето му се появи лека усмивка.

— Трябва да подчертая, че Мълърин беше доста навътре в нещата — рече той. — Резидентът се опасяваше, че тази жена е в състояние да го притисне дотолкова, че да го пречупи. По тази причина взе решение за прекратяване на операцията и отстраняване на Нортън и Мълърин.

— Долен лъжец — изсъска Ема.

— Госпожо! — предупредително я изгледа Харис, след което зададе следващия си въпрос: — Какво знаете за експерта по акустика Джон Уошбърн от Центъра за управление на подводния флот?

— Кой? — погледна го с неподправена изненада Кармоди. — Не познавам човек с това име.

— Глупости! Той е участник във вашата операция!

— Мислете каквото искате, но аз не познавам такъв човек! — отсече Кармоди. — Работил съм само с трима души — Мълърин, Нортън и резидента.

— Защо тогава цяла седмица обикаляхте западната част на Щатите, оставяйки след себе си следи, които и слепец би видял? — попита Харис.

— Такава беше задачата, която ми се постави. Да бягам и да правя всичко възможно да заблудя преследвачите си чак до срещата ни във Ванкувър.

— Но през цялото време използвате собствените си кредитни карти и не се криете от охранителните камери — отбеляза Ема. — Нима очаквате да повярваме, че сте толкова несръчен?

— Как да ви кажа — отвърна с въздишка Кармоди. — Никога досега не съм бил шпионин.

Ема понечи да каже нещо, но замълча и поклати глава.

— Според мен лъжете, приятелю — рече Харис. — Но да оставим настрана малката ви екскурзия. Интересува ме как точно възнамерявате да ни предадете резидента.

— Обадох му се непосредствено след убийството на Нортън и Мълърин. Дадох му да разбере, че нямам никакво намерение да ги последвам, а и разполагам с още един пакет за него. Пакет, съдържащ изключително важна информация. Поисках пари и нов паспорт. Разбрахме се тази седмица да се срещнем тук, във Ванкувър.

— А не ви ли мина през главата, че по време на тази среща вашият човек ще прибере информацията и ще ви види сметката? —

присви очи Харис.

— Мина ми, разбира се — кимна Кармоди. — И започнах да обмислям съответните предпазни мерки. Но сега това е без значение, защото вие ще ме пазите.

— Много ги обичам тия гофрети! — въздъхна блажено Смит и натика поредната едра хапка в устата си. — Жена ми не ги прави, защото нагревателната плоча се почиствала много трудно. Готов съм да се закълна, че в Северна Америка се правят най-добрите гофрети! Независимо дали си във Ванкувър, Кливланд или Балтимор, тестото винаги е едно и също и са страшно вкусни!

— Може би използват еднаква суровина и едни и същи нагреватели — отбеляза Демарко.

— Не е само това — убедено отвърна Смит. — Тук става въпрос и за строг контрол върху качеството.

— Но те не произвеждат „Ферари“, а обикновени гофрети, за бога! — не издържа Ема.

Тримата седяха в заведение от веригата МПК, което ще рече „Международна палачинкова къща“. Демарко също беше на мнение, че гофретите са добри, също като бърканите яйца с бекон и печените картофи. Беше убеден, че ако изяде всичко в чинията си, няма да изпитва глад поне три дни. Или ще хибернира.

Ема се беше ограничила с чаша кафе и половин грейпфрут. Изпреварвайки нови коментари за качеството на кухнята от страна на Смит, тя небрежно каза:

— Кармоди ни баламосва, Бил.

— По какъв начин?

— Първо, Северна Корея разполага с около двайсет подводници, но нито една от тях не се задвижва от атомен реактор. Желанието им да се сдобият с технологията на американските ядрени подводници може да се сравни с велосипедист, който краде инструкции за управление на „Порше“. Бих допуснала подобно желание у руснаци, китайци и дори индийци, но не и у севернокорейците.

— Кармоди каза, че искат да използват технологията за наземни инсталации.

— Чух какво каза — кимна Ема. — Но според мен лъже.

— Не знам — колебливо въздъхна Смит. — Мисля, че севернокорейците...

— Не, забрави! — прекъсна го с категоричен тон Ема. — Не вярвам на версията за никакви корейци, съмнителен е и начинът, по който ни позволи да го хванем. Този човек няма да пропее толкова лесно.

— Аз виждам логика в признанията му — възрази Смит. — Просто нямаше друг избор.

— Ще получи и имунитет — добави Демарко.

— Не ми се вярва — отвърна Смит и в очите му проблесна дяволито пламъче.

— Нали му връчихте официални документи с подпис и печат? — учудено го погледна Демарко.

— И какво от това? Тук става въпрос за националната сигурност, а не за кражба на кола!

— Господи! Ако някога ме арестуват, не е зле да ми напомниш, че на правителството не може да се вярва!

— Нали сам работиш за правителството, глупчо? — ухили се Смит. — Нима е възможно точно ТИ да му вярваш?

— Я млъкнете! — срязва ги Ема. — Бил, аз съм на мнение, че този човек не беше принуден да прави признания. Ние не разполагахме с никакви улики срещу него, повтарям — никакви! Нула! Ако бяхме го изправили пред съда, със сигурност щяхме да отнесем дебел граждански иск, предявен от адвокатите му.

— Какво да ти кажа, Ема? Според мен този човек просто е уплашен.

— Уплашен ли? Наистина ли мислиш, че този човек е уплашен? Бивш тюлен? Не, Бил. В картинката има още нещо, което ни убягва.

Смит сви рамене и поля гофретите си допълнително със сироп. Още малко, и ще заплуват в чинията, помисли си Демарко.

— Повярвахте ли му, че не познава Уошбърн? — попита събеседниците си той.

— Аз да — кимна Ема. — Явно са се провеждали две паралелни операции и не е било нужно Кармоди да знае за Уошбърн. Единствената връзка между двамата е пътешествието на Кармоди. Вероятно е било използвано като прикритие на операцията по

извеждане на Уошбърн от страната, която е била проведена под прякото ръководство на резидента или на резидентката...

— Какво? — учудено я изгледа Смит. — Нима допускаш, че...

— Проговорил ли е Уошбърн? — прекъсна го Демарко.

— Не. Сутринта се свързах с ФБР. Мръсникът си виси в килията и мълчи като риба. Рано или късно ще го пречупят. — Смит се обърна към Ема и добави: — Не виждам причини да се притесняваш. Напротив — би трябвало да се чувстваш много добре. Ти първа надуши шпионската операция, първа я разкри. В резултат разполагаме с признанията на Кармоди какво е отмъкнал и как го е предал. После пак ти откри, че бягството му е димна завеса, и благодарение на този факт пипнахме Уошбърн. Значи си герой или по-скоро героиня... За момента най-лошото, което може да се случи, е да изпуснем резидента на Кармоди. Затова се усмихни и яж противния си грейпфрут!

Смит налага още няколко парченца, натежали от сироп.

— За двама ви ще е най-добре да се приберете във Вашингтон, защото оттук нататък операцията наистина е в ръцете на ФБР. — На лицето му изплува доволна усмивка. — Прехвърлихме им горещия картоф и спокойно можем да се оттеглим. Или да се поогледаме за шефа на Кармоди...

— Аз не мога да си тръгна! — обяви за всеобща изненада Демарко.

— Защо? — учуди се Смит.

— Трябва да разбере какво се случи с Дейв Уитфийлд. Един много ядосан главнокомандващ на Военноморския флот във Вашингтон иска да разбере защо племенникът му е бил убит. А ако случайно сте забравили, в затвора на Бремертън лежи един нещастен шизофреник, който ще бъде осъден за убийството на Уитфийлд, ако никой не докаже, че извършителят е друг.

— Какво още не ви е ясно? — попита Глен Харис.

Даян Карлучи седеше зад едрия агент и внимателно изчиташе показанията на Кармоди. Демарко забеляза, че си води бележки в полето на разпечатката, вероятно подготвяйки се за следващия разпит. Тази жена несъмнено бе умна и педантично прецизна, но в момента Демарко се дразнеше, че изобщо не му обръща внимание. Разбира се, тя нямаше как да го подкрепи срещу шефа си и той отлично съзнаваше това.

— Искам да си изясня този въпрос докрай, след което веднага ще престана да ви досаждам — отвърна той.

— Ние ще изясним този въпрос! — отсече Харис. — И после ще ви уведоим.

— Няма да стане — поклати глава Демарко. — Искам да говоря с него още сега.

Харис опря огромните си длани на бюрото и бавно се изправи. Беше с трийсет сантиметра по-висок от Демарко.

— А какво ще направите, ако ви откажа този разговор?

Ще звънна на тате, помисли си Демарко, но на глас каза друго:

— Смятате ли, че вашият директор ще се зарадва, ако отново му се обади председателят? — Погледна часовника си и продължи: — Имам чувството, че Махоуни вече е понаправил главата. По това време винаги е така. Ако му звънна да се оплача, че ми създавате трудности... хм... Трябва да ви кажа, че този човек има много лошо пиянство.

Всъщност изобщо не беше така, но Харис нямаше как да го знае.

— Адски ги ненавиждам такива политически трапери! — изръмжа агентът, но раменете му се отпуснаха в знак на примирение. — Преди година получих предложение да стана шеф на полицията в Ларами, където съм се родил и израснал. Но лично директорът ме помоли да остана заради растящата терористична заплаха. Трябваше да го пратя по дяволите, ама...

Още преди Демарко да изрази съчувствието си, макар и почти напълно фалшиво, агентът рязко се завъртя към Даян.

— Карлучи! Ще присъстваш на разговора между този човек и Кармоди!

— Слушам, сър.

Демарко се обърна към вратата, но гласът на Харис го спря.

— Демарко — прогърмя той. — Това име ми е познато. Едно време служех в Ню Йорк и там се подвизаваше мафиот с името Демарко. Убиха го само месец след като постъпих... Имате ли някаква роднинска връзка с него?

— Не — отговори Демарко.

Даян Карлучи внимателно изучаваше обувките си.

— Наистина ли се връщаш във Вашингтон, след като разпиташ Кармоди? — попита Даян Карлучи, докато крачеха към килията.

— Да. Но това не пречи да вечеряме заедно.

— Не, Джо. Все още имам бъдеще в Бюрото, а точно в този момент Глен Харис ще изтълкува една вечеря с теб като побратимяване с врага.

— Прати го на майната му тоя Харис.

— Лесно ти е да го кажеш... Как те нарече Харис? „Политически трапер“?

— И тук греши, но както и да е. Какво ще кажеш за предложението? Измъкваш се от спалното след вечерна проверка и отиваме да ударим по едно...

Даян се засмя на вечерната проверка, но поклати глава.

— Няма да стане. В замяна на това имам добра новина за теб, жребецо. След месец ме връщат във Вашингтон за някакви опреснителни курсове. Ще бъда в Куонтико за около шест месеца.

Наистина е добра новина, помисли си Демарко. Много добра новина.

Кармоди лежеше на леглото и зяпаше в тавана. Изглеждаше вгълбен и замислен, без следа от самочувствието, демонстрирано по време на разпита. Всъщност не замислен, а тъжен. Имаше вид на човек, насочил поглед към миналото. Към по-добри и по-радостни дни.

Че как другояче да изглежда? — леко въздъхна Демарко. Човекът е в затвора, по дяволите. Няма начин да не е тъжен.

Миг по-късно Кармоди усети присъствието им на вратата на килията и пъргаво се надигна.

— С какво мога да ви помогна?

В очите му отново се появи палавият блясък на човек, готов за игра.

— Имам само един въпрос — заяви Демарко. — Кой уби Дейв Уитфийлд?

— Лоша работа — промени се изражението на арестанта. — Това не биваше да се случва.

Каза го съвсем искрено.

— А защо се случи?

— Беше се вторачил в Нортън и Мълърин и не ги изпускаше от очи. В деня на убийството чул как Нортън съветва Мълърин да изпече някакъв диск.

— Кой го уби?

— Резидентът. Нортън ме предупреди, че Уитфийлд ги е разкрил, и аз му се обадох.

Демарко му повярва.

— А онзи свидетел, който видял Конран на улицата? Вярно ли е това, което твърди?

— Не. Аз му платих. Притиснете го и ще си признае. — Кармоди замълча за момент, после добави: — Освен ако вече не се е преселил в отвъдното...

В очите му отново се появи онова особено изражение. Очевидно се притеснява от вероятната смърт на лъжесвидетеля, помисли си Демарко.

— Добре — въздъхна той. — Това беше всичко, което исках да чуя. Всъщност имам още един въпрос: онзи Бери във Вашингтон, който ви е възложил реорганизацията на учебната програма... И него ли отстранихте?

— Не. Той беше пияница. Наистина е изпуснал волана и се е фраснал в онова дърво.

— Но го подкупихте, за да получите поръчката, нали?

— Да — неохотно отвърна Кармоди.

Демарко не знаеше какво повече да пита.

— Имаш ли някакви въпроси, Даян? — обърна се към придружителката си той.

Тя поклати глава.

Обърна се към вратата, после изведнъж спря.

— За какво са онези фойерверки?

— Какви фойерверки? — с недоумение го погледна Кармоди.

— При претърсването на къщата открихме цяла кутия с фойерверки и играчки в мазето. За кого са?

— О, тези ли? За племенника ми. Забравил съм да му ги изпратя.

Даян Карлучи стрелна с поглед Демарко, после извади малък бележник и си записа нещо.

Преди тръгване Демарко се отби да каже „довиждане“ на Ема.

Веднага след разговора с Кармоди се беше обадил на Махоуни, за да му докладва за развоя на събитията.

— Прибирай се — рече председателят. — ФБР ще има грижата за тоя корейски шпионин, резидент или както там го наричат. После ще го разпитват пет-шест месеца заедно с твоя човек Кармоди. Тук имам друга работа за теб.

Демарко изпусна въздишка на облекчение. Искаше му се да остане още малко в компанията на Даян, но вече започваше да му писва от мотелските стаи. Но Ема беше на друго мнение.

— Тръгвай с мен — предложи ѝ той. — Няма какво повече да правиш тук, ясно е, че ФБР поема нещата в свои ръце.

До срещата на Кармоди с резидента оставаха два дни. Федералните агенти и канадската полиция щяха да заловят корейския шпионин в момента на предаването на секретната информация. Бюрото предпочиташе тази среща да се осъществи на американска територия, за да се избегнат евентуалните усложнения с канадските власти, но Кармоди обясни, че мястото вече е фиксирано и той няма връзка с агента, за да поиска промяна.

— Не мърдам оттук преди края на тази история! — отсече Ема и без да чака възраженията му, попита: — Кога излиташ за Вашингтон?

— В полунощ — отвърна той. След провалената вечеря с Даян не виждаше причини да преспива още една нощ в мотела.

— Трябва да побързаш.

Наетата кола беше останала в Бремертън. Налагаше се да се върне да я вземе и оттам да потегли за летище „Сий Так“, откъдето излиташе самолетът му за Вашингтон. Направи опит да си издейства още един полет с хеликоптер, но Смит му се изсмя. По тази причина щеше да вземе редовния полет от Ванкувър до „Сий Так“, оттам трябваше да се придвижи с автобус до Бремертън, да вземе колата и да се върне обратно. Което му напомни за една забравена подробност.

— Има ли начин Смит да поеме разходите за поправка на колата, която беше надупчена от братята Уан? — попита той.

Ема се разсмя.

Страхотно, няма що, унило поклати глава Демарко. Беше сигурен, че щетите, нанесени от тия проклетници, възлизат на минимум хиляда долара. Което означаваше, че ще трябва да плати от собствения си джоб, тъй като личната му осигуровка едва ли щеше да ги покрие.

— Има ли шанс ФБР да те включи в акцията? — попита той.

— Никакъв. Позволиха ми да наблюдавам от безопасно разстояние, въпреки че Харис хич не беше доволен.

— Според мен той ще се справи, въпреки че е голям задник.

— Сигурно — сви рамене Ема. — Но аз продължавам да мисля, че в цялата работа има нещо гнило, и няма да мръдна оттук, преди да разбере какво е то.

— Е, аз ще тръгвам — каза Демарко. Телефонът на Ема иззвъня в момента, в който хвана топката на бравата. Тя натисна бутона и му направи знак да почака.

— Господи! Как е възможно?! — Послуша известно време, след което прекъсна връзката и вдигна глава. — Джон Уошбърн се е самоубил. Току-що са уведомили Бил Смит.

— Мамка му! — изруга Демарко. — Преди да е проговорил?

— Аха.

— Как го е направил?

— С химикалка. Взел я от адвоката си, изчакал да изгасят осветлението и някак успял да прободне вените и на двете си китки.

Демарко си представи картината и направи гримаса.

— Гадна работа! — изръмжа Ема. — Вече няма как да разберем какво е предал тоя мръсник, нито пък на кого! Едно ще ти кажа — който и да ръководи тая шибана операция — а той изобщо не е кореец! — трябва да е голям късметлия.

Спести му подозренията си, че от два дни насам самата тя е обект на неотклонно наблюдение.

Секретарката на Махоуни не беше на мястото си. На практика в офиса имаше само едно съвсем младо момиче, вероятно стажантка, която изглеждаше на не повече от шестнайсет. Заета да прелиства сборник със закони, двойно по-дебел от телефонния указател на окръг Колумбия, тя изобщо не вдигна глава при появата на Демарко. Телефоните на бюрото се скъсваха да звънят.

Явно се вихреше поредната законодателна криза и генерал Махоуни беше дислоцирал армията си в най-кризисните точки. Демарко излезе обратно в коридора и се насочи към кабинета. Надникна след дискретно почукване, видя посетителя и понечи да се оттегли, но Махоуни му махна с ръка.

— Влизай, Джо. Ние почти приключихме.

Посетителят нервно се обърна, очевидно недоволен от прекъсването на разговора. А може би именно недоволството го беше довело в кабинета на Махоуни.

Името му беше Джеймс Уитлок, слаб и висок мъж с тънко вратле, нежни ръце и хлътнали гърди. Беше облечен в сив костюм, който му стоеше зле, на носа му имаше очила с бифокални стъкла, изпод яката му стърчеше папийонка. Изражението му можеше да се опише с две думи — капризно нацупено; изражение, което ясно говореше, че адски мрази досадниците.

Ако някой поставеше снимката на Джеймс Уитлок сред купчина подобни и попиташе десетима доброволци коя от тях принадлежи на депутат от Камарата на представителите, всичките десет без колебание щяха да посочат неговата. И щяха да познаят.

Правилата за работа в Конгреса са изключително сложни. Толкова сложни, че твърде малко хора се ориентираха в тях. Един от тях беше Уитлок. Преди време, неизвестно защо, Демарко беше потърсил дефиницията за кворум. На пръв поглед всичко беше ясно: за вземането на дадено решение е необходимо присъствието на толкова и толкова депутати. Нали така? Нищо подобно. Условиата за

определянето на необходимия кворум заемаха шейсет страници от Правилника на Камарата на представителите и съдейки по многобройните бележки под линия и препратките, съставляваха само видимата част на айсберга.

И тук, както при всяка друга игра — независимо дали става въпрос за бейзбол или политика, — предимство има онзи играч, който познава правилата. Председателят ги познаваше почти всичките не защото си беше правил труда да ги изучава, а благодарение на осмозата от дългия си престой на това място. Но имаше случаи, при които му се налагаше да прибегне до някоя покрита с прах парламентарна спогодба, за да получи предимство. Този вероятно беше един от тях.

— Мислиш ли, че ще ни свърши работа, Джими? — попита Махоуни.

Демарко забеляза гримасата, която пробяга по лицето на Уитлок. Той беше Джеймс, а не Джими.

— Не става въпрос, дали ще ни свърши работа или не, господин председател — тръсна глава той. — Правилникът си е правилник, процедурите са си процедури. Аз само ви предложих правилната интерпретация на тази точка.

— Ако шибаният правилник не беше толкова объркан, нямаше да се нуждаем от правилна интерпретация — изръмжа Махоуни.

— Вече го обсъдихме, сър. Процедурите са абсолютно логични, базираци се на прецедентите и конституцията. Вие просто трябва да...

— Ясно, ясно — прекъсна го Махоуни. — Но това ще ни свърши работа, нали така? В смисъл че Брадшоу няма да успее да внесе проклетите си промени, стига да не...

— Да, сър, ще ни свърши работа — натърти Уитлок и язвително добави: — След като настоявате да използваме именно този термин.

— Много добре — кимна Махоуни. — Благодаря, че се отби, Джими. Аз както винаги изключително високо оценявам помощта ти. Между другото, още ли пиеш онова противно испанско шери?

Уитлок се усмихна, а устните му се свиха така, сякаш току-що е лапнал резенче лимон.

— Да, господин председател — отвърна той. — По чашка след вечеря.

Махоуни взе писалката и си записа да му изпрати каса от любимото шери.

— Този човек е незаменим — отбеляза той, след като вратата се затвори след Уитлок. Нямах представа колко пъти ми е спасявал кожата. Дори Пери не умее да тълкува правилника като него.

Ставаше въпрос за Пери Уолас, шеф на личния му екип.

— Трябва да ти кажа, че Уитлок е голям чешит — продължи Махоуни. — Като го гледаш с тая папийонка и вечно киселото му изражение, сигурно ще решиш, че е някакъв скапан домашар, който отглежда канарчета или колекционира пощенски марки, нали?

— Сигурно — сви рамене Демарко. — Но никога не съм разговарял с него.

— Да, ама старият Джими си има съпруга, която е с двайсет години по-млада от него, а по тялото ѝ има повече извивки, отколкото по стръмен планински път. А от това, което съм чул — Махоуни чуваше много... — двамата са една много щастлива двойка. На всичкото отгоре притежава оръжейна колекция, на която би завидял дори шефът на ИРА...

Сигурно има предвид НРА, рече си Демарко.

Махоуни запали пура и развинти капачката на термоса, който стърчеше на бюрото. Въздухът се изпълни с богатия аромат на кафе, отлежал бърбън и скъп тютюн.

— Значи днес федералните ще нанесат удар на оная шпионска мрежа, а?

— Да — отвърна Демарко и погледна часовника си. — Може би вече са приключили. Във Ванкувър минава дванайсет и половина.

— Говорих с Франк Хатауей. Още ти е ядосан заради племенника си, но поне знае защо са го премахнали. Възнамерява да уреди някакъв медал за жена му, но след като всичко приключи.

— Това е хубаво — кимна Демарко.

— Не е, ама няма какво друго да направи. — Махоуни отпи от чашата кафе с бърбън и се замисли за несправедливостите в живота. За около две секунди, след което вдигна глава. — Ами твоята дружка Ема? Още ли мисли, че в тая работа има нещо гнило?

— Да, но не знае какво. Предпочете да остане, докато операцията приключи.

— Ако бях на мястото на онези от ФБР, щях да се вслушам в думите ѝ.

— Аз също — съгласи се Демарко. — По какъв въпрос ме повикахте?

— Абе има един човек в парламента на родния ми щат, познавам го от години. Напоследък се държи странно. Три пъти за два месеца гласува не както трябва. Наложил се да го привикам и да го попитам какви, по дяволите, ги върши, а той взел да дрънка глупости от сорта, че гласувал по съвест. Там е работата, че копелето изобщо няма съвест. От теб искам да разбереш за какво точно става въпрос.

— Добре — кимна Демарко.

— Най-вероятно е пъхнал ръка — или пишка — в погрешния буркан с бонбони, а врагът го е спипал. И сега му диктуват как да гласува. Искам да го стегнеш.

— Как му е името? — попита Демарко. Беше се надявал на кратка пауза преди поредната задача. Но сега поне щеше да плува в познати води. Тъпият политик няма нищо общо с бандата шпиони.

Спусна се по стълбите към главната ротонда, проби си път сред тълпите туристи и пое по друго стълбище. До слуха му достигнаха обясненията на някаква екскурзоводка, които беше чувал хиляди пъти: фреските на тавана, издигащ се на шейсет метра над групата, са дело на италианския художник Брумиди и по тази причина Джордж Уошингтън прилича по-скоро на Зевс, отколкото на вирджински фермер, какъвто всъщност е бил. Междувременно Демарко се добра до своето стълбище, което водеше към приземието. Там, в съседство със залата с дизеловите генератори, се намираще малкият му кабинет.

За подземното му работно място си имаше съвсем основателни причини: той не беше официален сътрудник от щаба на Махоуни. Лошата слава на баща му напълно елиминира шансовете да си намери работа в някоя от солидните адвокатски кантори след завършване на юридическия факултет. Както спомена пред Даян Карлучи, работата си на държавен служител дължеше изцяло на леля Кони, която много обичаше. Разбира се, пропусна да ѝ каже, че кръстницата му успя да го уреди, по простата причина че преди години е била любовница на Махоуни. Председателят прояви искрено желание да помогне на

старото си гадже, но все пак не пожела да демонстрира открито протекциите си за сина на един мафиот. Така Демарко се озова в малката стаичка в приземието, на вратата на която се появи табелка с абсолютно безсмисления надпис АДВОКАТСКИ УСЛУГИ, КОНТАКТИ С ДЕПУТАТИ, ДЖ. ДЕМАРКО. Официално работеше за законодателната власт, но никъде не беше отбелязано, че всъщност е сътрудник на председателя на Камарата.

Подмина кабинета си и отвори една врата пет-шест метра по-нататък. Зад бюрото седеше едър чернокож мъж с блестяща като яйце гола глава, сбърчил вежди над някакъв чертеж с размери метър на метър. Казваше се Къртис Джаксън и беше началник на доста разюздания екип по почистването и поддръжката на Капитолия.

— Захванал съм се да разпределям дежурствата — съобщи на Демарко той, вдигнал за миг глава. — Хората ми идват на работа по различно време — в шест, седем, а някои дори в девет. Нали знаеш, едни ходят на вечерно училище, други водят децата на детски дом, трети карат жените си на работа. А аз трябва да се съобразявам с всички! Едно време, когато постъпих на първата си работа, шефът дойде и рече: „Момче, ще бачкаш на смени.“ И толкоз. Нямаше ги днешните глупости като „гъвкаво работно време“ и не знам още какви простотии. Но тогава хората бяха доволни, че изобщо имат работа!

— *Никой не знае какви мъки преживявам* — пропя Демарко.

— Майната ти и на теб! — отсече едрият мъж. — Какво искаш?

— Да познаваш някой добър автомонтъор, който няма да ми иска сто долара на час?

— Защо ти е? Пак ли се скапа онази твоя бракма?

— Не. Намислил съм да си купя едно беемве зет-тройка на старо и...

— Какво? — втренчи се в него Джаксън. — Ти и спортна кола?!

— Що се чудиш толкова?

— Де да знам — сви рамене Джаксън. — Просто не те виждам в малко кабрио с вятър в косите. Или още по-добре, нахлупил някоя от онези плоски шапчици. Ти си роден за обикновен седан, мой човек...

— Не съм.

— Хм — рече Джаксън.

Демарко не успя да разбере какво означава това.

— Тая зет-тройка е на стотина хиляди и ми се ще някой да я погледне, ама човек, който разбира...

— Имам такъв човек — рече Джаксън. — Бачка тук, ама само нощни...

— Сигурен ли си, че разбира от такива коли? Те са по-нови, знаеш... Електронно запалване, катализатори и още куп глупости...

— Преди да открие Исус, този човек е бил автокрадец, Джо. Бъди спокоен, знае какво да погледне.

Няма нищо по-хубаво от приятел, който е на „ти“ с подземния свят, помисли си Демарко.

Излезе от Капитолия и се насочи към терасата, от която се слизаше към улицата. Трябваше да си вземе ризите от химическо и да се прибира, за да си приготви багажа. По всяка вероятност щеше да се отбие да хвърли още едно око на оная зет-тройка, а и да попритисне проклетия продавач. Мобилният му телефон изписка, сигнализирайки за гласова поща. Отдавна му беше направило впечатление, че след 11 септември в сградите на Капитолия нямаше покритие. Не знаеше на какво се дължи това. Може би проклетите спецове по електронната охрана заглушаваха сигналите, може би беше нещо друго.

Натисна няколко бутона, за да прослуша гласовата си поща. Съобщението беше само едно, с подател Ема. В замяна на това беше много странно. Нямаше „здрасти“, нямаше никакво обръщение. От малкия репродуктор се разнесе напрегнатият глас на Ема:

— Май си престъпила чертата, Ли Мей.

— Мислиш, че съм забравила, а? — отговори друг женски глас. — Няма начин! А сега сложи ръцете си на кормилото, за да ги виждам!

После гласът изрече нещо неразбираемо, вероятно на китайски. Разбира се, би могло да бъде на корейски, японски или някакъв друг азиатски език. Последва затръшване на автомобилна врата и толкоз. Последва тишина, нарушавана само от приглушен автомобилен трафик.

— Свържете ме с Бил Смит, веднага! — каза в слушалката Демарко. — Намира се във Ванкувър, Канада.

От терасата се виждаше паметникът на Вашингтон, пред чийто заобиколен със знамена постамент се тълпяха туристи. Идеална мишена за терористи е тоя паметник, механично помисли той. Разрушаването му може да се сравни само с трагедията на 11 септември, споменът за която беше дълбоко запечатан в съзнанието му.

— В нашия указател няма Бил Смит — отговори телефонистката от ВРУ.

— Слушайте внимателно какво ще ви кажа! — изръмжа вбесен той. — Ако до петнайсет минути Смит не се свърже с мен, отивам право в „Уошингтън Поуст“, където ще им разкажа как и защо ВРУ укрива информация от ФБР в Бремертън. Петнайсет минути, чухте ли?

Смит му се обади след десет.

— Какво се е случило с Ема? — остро попита Демарко.

— Откъде знаеш, че нещо изобщо се е случило? — отвърна с въпрос Смит.

— Получих едно много странно гласово съобщение от нея. Опасявам се, че е отвлечена.

Или убита, добави наум той, но отказа да го произнесе гласно.

— Трябва да го чуя — каза Смит.

— Нищо няма да чуеш! — отрязва го Демарко. — Разказвай!

По време на разпитите Кармоди събщи на ФБР, че обикновено се срещал с корейския си резидент в някакъв ресторант на Ийст Пендър стрийт в центъра на ванкувърския китайски квартал.

Тази улица приличаше на пазар на открито. Тротоарите бяха задръстени от сергии с риба и зеленчуци. Рибата — морска котка, костур и змиорка, беше толкова прясна, че някои екземпляри все още мърдаха. В кошници и сандъци бяха изложени ориенталски подправки

и екзотични сушени плодове плюс разни неща от сорта на семена от бял лотос, вълчи трън и черни гъби. Клиентите бяха предимно китайци, сред които винаги присъстваха и любопитни туристи, сочещи с пръст странните продукти, за които никога не бяха чували и които едва ли щяха да опитат.

Ресторантът се намиреше в средата на улицата и заемаше първия етаж на двуетажна сграда. На витрината му бяха окачени обезглавени печени патици, от които капеше мазнина. Залата за хранене представляваше нещо като дълъг и тесен коридор с десетина нагъсто наредени маси, между които имаше пътечка за минаване. През задния вход се излизаше на тясна уличка, задръстена от черни пластмасови чували за смет. На всеки дващест метра стърчаха зелени контейнери.

Харис реши да арестува корееца на улицата, веднага след размяната. По този начин заподозреният щеше да разполага със секретна информация в момента на ареста. Предпочиташе да го прибере вътре, но клиентелата се състоеше предимно от азиатци, а четири-пет бели ченгета, които се хранят с вилици вместо с пръчици, положително щяха да подплашат шпионина. Мортън не беше очарован от идеята, защото улицата беше прекалено оживена и никой не можеше да предвиди какво ще се случи, ако се стигне до престрелка. Но и той беше на мнение, че няма как да разположат хората си в ресторанта.

Юрисдикцията върху акцията беше пълна бъркотия. В нея участваха не само ФБР и Кралската канадска конна полиция, но и градската полиция на Ванкувър, на чиято територия се провеждаше тя. Технически погледнато, операцията би трябвало да проведат канадците, но Мортън благоразумно я прехвърли на ФБР, оставяйки на Харис както лаврите от успешното ѝ провеждане, така и евентуалната отговорност при провал. Правилата ѝ, изработени предната вечер от малък екип юристи, приличаха на клаузите на международен търговски договор.

Всеки агент на ФБР получи за партньор по един канадски полицай. Шестима заеха позиция пред ресторанта, двама влязоха вътре, а други двама останаха да охраняват задната уличка. Един от тях беше Дарън Тайър, когото Харис посочи за покриване на уличката. Всички участници в операцията бяха снабдени с американски радиостанции, които им позволяваха да общуват помежду си и да чуват заповедите на Харис. Самият Харис беше убеден, че десет добре

обучени полицаи са напълно достатъчни за залавянето на един нищо неподозиращ шпионин.

Останал извън оперативния екип, Бил Смит зае позиция в една чайна на отсрещния тротоар. Ема чакаше в колата си, паркирана в близост до пресечката на Ийст Пендър и Мейн. От мястото си виждаше входа на ресторанта, но не и задната уличка. Смит я покани при него в чайната, но тя отказа. Искеше да бъде в колата си, защото нещо в предстоящата среща все още я притесняваше. Смит стигна до заключението, че се е подготвила за преследване — което, предвид бройката на ангажираните в акцията агенти, едва ли щеше да се случи. Но Ема беше инат, голям инат.

Даян Карлучи и канадски полицаи на име Хънтър седнаха на една от масите в близост до Кармоди, преструвайки се на семейна двойка, отбила се да похапне китайска храна. Масата на арестанта беше отгатакъ пътеката. Не се планираше те да вземат пряко участие в ареста. Задачата им беше да наблюдават размяната и да следят отблизо Кармоди, който би могъл да направи опит за бягство или да предупреди корееца.

Освен тях Кармоди беше единственият друг бял в ресторанта. Даян знаеше, че е прекарал няколко години в Хонконг, но въпреки това остана изненадана от отличния китайски, на който бившият тюлен се обърна към келнера. Направи ѝ впечатление, че той изобщо не изглежда притеснен и се нахвърли на донесената храна с видим апетит.

Според показанията му резидентът го инструктирал да седне в дъното на ресторанта, близо до задния вход. Харис не одобри позицията, защото малкият коридор зад гърба му водеше директно до тоалетните и залепената до тях задна врата. Предпочиташе да го настани на маса до прозореца, за да бъде под наблюдението на ченгетата отвън, но Кармоди отвърна, че масата в дъното е тази, която винаги е заемал при предишните срещи. Всяка друга позиция би пробудила подозренията на корееца.

Харис беше проверил задната врата още предния ден. Отваряше се отвътре с резе, нямаше противопожарна решетка и ключалка. Това означаваше, че клиентите можеха спокойно да влизат и излизат през нея. Задачата на двойката отзад беше да попречи на корееца да се измъкне оттам въпреки твърденията на Кармоди, че подобно нещо никога не се е случвало.

Тримата се настаниха в ресторанта петнайсетина минути преди часа на срещата. На масата пред Кармоди лежеше бяла пластмасова торбичка с рекламен надпис на местна аптекарска верига, която съдържаше подготвената за предаване информация. Според него кореецът щеше да носи същата торбичка. Дисковете в неговата съдържаха ограничено количество класифицирана информация, напълно достатъчна за вещественно доказателство по време на съдебния процес. Но това беше информация, която Кармоди беше предал още преди няколко месеца. Харис се надяваше, че резидентът няма да носи лаптоп, за да провери дисковете на място. Според Кармоди той никога не го беше правил.

Никой не влезе в контакт с Кармоди в уречения час. Харис не се обезпокои, защото отлично знаеше, че професионалистите отделят немалко време за проверка на терена. Осъществи контролна радиовръзка с участниците в операцията. Всички бяха по местата си, готови за действие.

Петдесет минути по-късно партньорът на Даян обяви:

— Жена влиза в ресторанта.

Това беше третият клиент, появил се в залата след уречения час. Агентите очакваха нисък кореец на средна възраст, който най-вероятно щеше да носи черно таке.

— Мамка му! — изруга в микрофона Харис. — Днес работата май няма да стане, но за всеки случай бъдете нащрек.

Вече е крайно време той кореец да се появи, помисли си Даян. Двамата с партньора ѝ бяха приключили с храненето преди доста време и келнерът вече се навърташе около масата им в очакване да поискат сметката. Очите ѝ се спряха на жената, която току-що влезе. Беше висока азиатка със слънчеви очила. Косата ѝ беше прибрана под бейзболна шапка. Хубава фигура, помисли си Даян. Жената крачеше право към масата на Кармоди в дъното на салона, вероятно за да използва тоалетната.

Всичко, което се случи после, се разви в рамките на десет секунди, а може би и по-малко.

Без да намалява ход, азиатката стигна на пет крачки от Кармоди, извади пистолет изпод якето си и го насочи в главата му.

Даян видя движението, изкрещя „Оръжие!“ и посегна към автоматичния пистолет калибър .40 на колана под палтото си. Би

трябвало да включи радиостанцията и да уведоми Харис, но първата ѝ реакция беше да посегне към оръжието.

Бившият тюлен реагира най-бързо. Зърнал пистолета да излиза изпод якето на азиатката, той грабна еднокраката масичка с дебел плот от изкуствена материя и я вдигна пред главата си като щит. Чиниите се трясък изпопадаха на пода.

В същия момент жената натисна спусъка. Двата куршума пробиха плота и засипаха лицето му с дребни отломки, но без да нанесат поражения.

Стреснат от вика на Даян, Хънтър извърна глава по посока на азиатката. В момента, в който треснаха изстрелите, той започна да се надига, посягайки за оръжието си.

В същия момент пистолетът на Даян напусна кобура.

Изправена на по-малко от метър от партньора ѝ, азиатката го простреля в главата. Кръвта му плисна в лицето на Даян.

Даян вдигна пистолета, но два куршума я улучиха в гърдите. Тя политна назад, преобръщайки стола си. Тилът ѝ се блъсна в пода, оръжието излетя от ръката ѝ.

Без да спира нито за миг, жената се наведе и вдигна торбичката с дисковете, паднала на крачка от масата, зад която се беше свил Кармоди. Пусна му още един контролен изстрел и Даян ясно чу вик на болка.

С няколко скока азиатката прекоси коридорчето в дъното и затръшна задната врата след себе си.

Въпреки кевларената жилетка Даян изпита чувството, че е ритната от кон. Тръсна глава да прогони болката и извика в микрофончето:

— Жената с бейзболната шапка, Харис! Простреля Кармоди и Хънтър и избяга през задния вход! Тайър, идва към теб! — Харис започна да дава някакви заповеди, но тя изкрещя на висок глас: — Хънтър е прострелян! Много зле!

В същия момент Кармоди отхвърли масичката и очите им се срещнаха. От повърхностната рана на врата му течеше кръв. Даян потърси с очи оръжието си. Оказа се, че е по-близо до Кармоди, отколкото до нея. Оттласна се от пода и скочи към него, но бившият тюлен го докопа пръв, изправи се и го насочи в главата ѝ.

Край, помисли си тя. Но вместо да натисне спусъка, Кармоди тихичко каза:

— Стой си там. Да не си посмяла да тръгнеш подире ми!

После се обърна и изчезна през задната врата.

Даян направи опит да се изправи. Подхлъзна се в локвичката кръв под главата на партньора си, но все пак успя да се задържи на крака. Наведе се и опря пръст в сънната артерия на Хънтър, но пулс нямаше. Понечи да се втурне след Кармоди, но после рязко се завъртя и измъкна пистолета на колегата си от кобура под мишницата му. Полетя към задния изход, блъсна вратата и изведнъж отскочи назад. По-късно разбра, че Кармоди я беше блокирал с един от контейнерите за смет.

В същия миг осъзна, че гласът на Харис продължава да ечи в главата ѝ. Той крещеше имената на двамата агенти отзад и подканяше останалите да блокират уличката. Крещеше като луд, сякаш кариерата му беше поставена на карта.

Даян се обърна и хукна към главния вход на ресторанта. Петдесетина метра я деляха от пресечката, по която се излизаше на задната улица. Успя да зърне Харис и още двама агенти, които изчезнаха зад ъгъла, и се понесе след тях.

Тротоарът беше задръстен от минувачи и клиенти на сергиите. Всички тези хора току-що бяха станали свидетели на появата на въоръжени мъже от входовете на близките сгради и паркираните на улицата микробуси, а в момента към тях тичаше млада жена с пистолет в ръце, която крещеше „Федерален агент, направете път“. Това им дойде твърде много и те панически се разбягаха, преобръщайки колички и сергии. Тротоарът се покри с умрели риби.

Когато най-сетне стигна задната уличка, Харис и двамата агенти се бяха спрели пред задната врата на китайския ресторант. Даян хукна към тях. Устните на Харис се движеха в близост до микрофона на ревера му, но тя не чуваше какво говори. Очите ѝ с ужас се спряха на телата на двамата мъже, които бяха изпратени да охраняват задния вход. Единият от тях беше Дарън Тайър, проснат край някакъв контейнер за смет и полускрит от черните пластмасови торби. Той и канадският му колега бяха убити с по един куршум в челото.

— Искам патрулните коли тук, Мортън! — крещеше в микрофона Харис. — Да заобиколят отзад! Да се блокира уличката, да

се изолира целият квартал! Ти оставаш с мен — извика на единия от агентите той и се обърна към другия: — А ти бягай да помогнеш за претърсването на онези сгради! Те са някъде там, няма къде другаде да са се скрили!

В предположението му имаше логика, тъй като азиатката и Кармоди със сигурност бяха изчезнали в някоя от двуетажните постройки, наредени от двете страни на уличката. Разбира се, беше напълно възможно да са изскочили от другата страна, успоредно на Ийст Пендър стрийт, и да са изчезнали в тълпата, която панически се отдалечаваше от мястото на инцидента.

— Да вървим! — нареди на придружителя си той и двамата тръгнаха по платното с пистолети в ръце, проверявайки дали вратите на сградите са заключени.

Даян тръгна след тях, но Харис рязко се обърна.

— Стой там и охранявай! — заповяда той. — По-късно ще говоря с теб!

— Слушам, сър — отвърна тя и се опита да прибере пистолета в кобура си, но той се оказа твърде малък за него. Трябваша й няколко секунди да осъзнае, че държи в ръце оръжието на Хънтър.

— Мистър Харис! — изкрещя след отдалечаващите се агенти тя.

— Какво? — рязко се обърна той.

— Кармоди е въоръжен! Успя да вземе оръжието ми.

— За бога, Карлучи! — избухна Харис. — Днес нищо не си свършила както трябва!

Обърна се и продължи пътя си, говорейки нещо в микрофончето на яката.

Отпуснала надолу пистолета на Хънтър, Даян бавно пристъпи към телата край контейнера за смет. Знаеше, че Харис вече ги е проверил, но въпреки това клекна и потърси пулса им. Такъв липсваше. Не познаваше канадеца, но с Дарън Тайър беше работила през последните седем месеца. Жена му се казваше Джанет, имаха две деца, по-голямото от които беше едва на седем. Даян Карлучи погледна младежкото му, изпъстрено с лунички лице и смешно стърчащи уши, след което се разплака.

— ФБР и канадската полиция вече два часа издирват Кармоди и убийцата — съобщи в слушалката Смит. — Според показанията на една възрастна китайка жена с описанието на азиатката е избягала с мотоциклет. Ние сме на мнение, че тя е влязла в задната уличка с него, застреляла е агентите, след което спокойно е влязла през главния вход на ресторанта и се е опитала да ликвидира Кармоди. Самият Кармоди се изпари като дим. Вероятно се е измъкнал през някоя от съседните сгради. Още не можем да повярваме, че едър бял мъж като него е успял да изчезне в квартал, населен предимно с китайци. Смятаме, че той...

— Зарежи Кармоди! — нетърпеливо го прекъсна Демарко. — Кажу какво стана с Ема.

— Бях зает да помагам на Харис и екипа му и изобщо забравих за нея — отвърна с леко смущение Смит. — После реших, че е тръгнала да преследва азиатката или Кармоди. Колата ѝ си беше на мястото. Чантичката ѝ лежеше на седалката, а джиесемът ѝ се търкаляше на пода.

— На улицата е имало агенти на ФБР. Никой ли не е видял какво е станало с нея?

— Не. Всички са наблюдавали ресторанта, а не улицата, на която Ема беше паркирала. Преди да се обадиш, бях убеден, че е последвала Кармоди пеша, но в такъв случай би трябвало да си вземе и телефона. Ти твърдиш, че е била отвлечена, Демарко. Затова искам да прослушам проклетата ти гласова поща!

Петнайсет минути по-късно Демарко предаде мобилния си телефон на сътрудник на Бил Смит от ВРУ, който се появи на площада пред Капитолия. След това се прибра у дома, събра си багажа и си ангажира място в първия самолет за Ванкувър. Все още не знаеше дали ще го използва, но искаше да бъде подготвен. После седна и зачака обаждането на Смит. Беше го предупредил, че ако бъде изолиран от разследването, ще се обърне към пресата, председателя и всеки друг, който може да създаде огромни неприятности на ВРУ и ФБР. На което Смит му каза да се успокои, защото е близък с Ема от години и ще направи всичко възможно да я открие. Демарко обаче не прояви никаква толерантност и отново му изкрещя, че ако не получи отговор до един час, той наистина ще...

След което изведнъж се сети за Даян Карлучи и забързано набра номера на мобилния ѝ телефон.

— Чух какво е станало — рече в слушалката той. — Искам да разбера добре ли си.

— Не съм — отвърна Даян. — Онази азиатка застреля човека, който седеше на масата до мен, Джо! Кръвта му още е върху лицето ми. — Поколеба се за миг, после добави: — Ако не бях си сложила защитна жилетка, щеше да убие и мен. Никога не съм виждала толкова бърз стрелец!

— Но не си ранена, нали? — разтревожено попита той.

— Не съм, ако не се брой синината на гърдите ми, голяма колкото супена чиния. Но все още треперя... — В слушалката прозвуча сподавено ридание: — И не мога да спра да плача, по дяволите!

— Успокой се, всичко е наред — тихо рече Демарко. Съзнаваше, че думите му звучат глупаво, но нямаше какво друго да каже.

— Нищо не е наред! — извика Даян. — Тя уби и Дарън!

— Кой?

— Партньорът ми, Дарън Тайър!

До този момент Демарко не знаеше малкото име на Тайър. Трудно му беше да си представи мъртъв този млад човек с наивна физиономия и смешно щръкнали уши.

— Много съжалявам, Даян — каза той. — Но вината не е твоя...

— Да, но онзи задник Харис се държи така, сякаш е моя! Отчаяно търси някой, на когото да стовари отговорността за касапницата в ресторанта, а аз съм му подръка. Твърди, че трябвало да ѝ попреча да избяга.

— Трябва да е луд, за да се опита да стовари вината на твоя гръб! — отсече Демарко. — Той беше ръководител на операцията, следователно отговорността е изцяло негова!

— Не знаеш какво представлява Глен Харис! — изхълца Даян.

Горкото момиче, помисли си Демарко.

— Преместването ти тук все още е валидно, нали? — смени темата той.

— О, да — горчиво се засмя тя. — И вероятно ще стане по-скоро от очакваното. Харис иска да се отърве от мен и разправя наляво и надясно, че определено имам нужда от допълнителна подготовка.

Демарко не знаеше как да я успокои. Но реши, че ако Харис се опита да прецака кариерата ѝ, непременно ще поговори с Махоуни.

— Радвам се, че ще се върнеш във Вашингтон — каза на глас той. — Дори да е съвсем за кратко, пак се радвам!

— И аз, Джо — меко промълви младата жена. — И аз...

Половин час след този разговор го повикаха в Пентагона и го отведеха в малък кабинет в сектор С, където го посрещна майор от армията на САЩ с азиатски черти. На бюрото лежеше телефонен репродуктор, а от другата страна на линията чакаше Бил Смит, все още във Ванкувър.

— Какво означава репликата на чужд език на записа? — нетърпеливо попита Демарко.

— „Направи го, веднага!“ — отвърна майорът.

Какво да направи, дявол да го вземе?

— Ема нарича непознатата Ли Мей — наведе се към репродуктора той. — Коя е тя?

Колебанието на Смит продължи прекалено дълго.

— Изобщо не се опитвай да ме будалкаш, Бил — предупреди го Демарко. — За последен път ти казвам, че ако продължаваш да ме държиш настрана, съвсем скоро ти и твоите клоуни ще бъдете принудени да организирате пресконференция!

— Ли Мей е агент на китайското разузнаване, която Ема разкри на Хаваите преди двацетина години — отговори най-после Смит.

Хонолулу, Хавайските острови, двайсет години по-рано

Ема пристигна последна. В заседателната зала вече се бяха настанили един флотски капитан, един полковник от пехотата и един майор от военновъздушните сили.

Начело на масата седеше цивилен на средна възраст, когото Ема познаваше, но не харесваше. Той се казваше Блейк Хановър и работеше за ЦРУ. Ясно си го представяше в началото на кариерата му, някъде в разгара на Студената война: наперен възпитаник от Харвард с късо подстригана руса коса, трапчинка на брадичката и онзи особен блясък в очите, който сякаш казваше „този свят е мой“. Но днес, двайсет и пет години по-късно, високото самочувствие и гордата осанка отдавна бяха изчезнали и срещу нея седеше един обикновен шпионин на средно ниво — изтощен и алкохолизиран циник, който палеше цигара от цигара.

— Радвам се, че все пак се появи — иронично подметна той. Ема погледна часовника си, после заби тежък поглед в Хановър. Беше дошла навреме и той прекрасно го знаеше.

— Дамата работи във ВРУ — поясни на офицерите той. — И ще бъде младши помощник в малкото ни начинание.

Ема не обърна внимание на заядливата му забележка и избягна баналното ръкуване с мъжете около масата, заменяйки го с делово събличане на сакото и поставяне на чантичката си под широкия плот. Униформените видимо се притесниха от начина, по който бледосините ѝ очи ги огледаха един подир друг.

— Да започваме, момчета и момичета — подкани ги Хановър. — Ето каква е ситуацията: преди два дни един човек се качва на самолета за Хонконг. Той е под наблюдение на АБН, която е привлечена от честите му пътувания до определени места. Служителите за борба с наркотрафика го изчакват да се качи на борда, след което свалят куфара му от багажното отделение. Когато виждат какво има вътре, те проявяват благодарумието да се свържат със съответните служби.

Въпросният човек може би действително е пренасял наркотици, но в куфара му има цяла камара военни сведения със секретен характер. Между тях са координатите на една от нашите атомни подводници, която патрулира в Източно китайско море, технически наръчник за ремонт и поддръжка на изстребителя Ф-15, съдържащ подробно описание на електронната система за избягване на вражеските радари. На корицата му е отбелязано, че е част от техническата информация на военновъздушната база „Хикъм“. В куфара има и снимка на пулта за управление на реактора на ядрена подводница. Установено е, че от два месеца насам такава подводница е на ремонт в сухите докове на базата в Пърл Харбър. И накрая, в багажа на пътника има списък с шест имена на военни от майор нагоре, които съвсем наскоро са били прехвърлени като инструктори в Тайван от щаба на 25-а пехотна дивизия в Скофийлд Баракс. Срещу всяко от тези имена е отбелязано финансовото състояние и непогасените кредити. Иначе казано, тази информация показвала кой от тези офицери би бил най-податлив на подкуп.

Мъжете около масата започнаха да мърморят сподавени проклетия. Само Ема не каза нищо.

— Слава богу, че са спипали мръсника, преди да изнесе тази информация! — каза полковникът.

— Информацията е изнесена — поклати глава Хановър. — С нашата благословия, разбира се.

— Какво?! — зяпна морският капитан.

— Най-важни от разузнавателна гледна точка са координатите на атомната подводница в Китайско море и ние взехме бързи мерки да информираме нейния командир — продължи агентът на ЦРУ. — Освен това подменихме снимката на пулта за управление на реактора с подобна, но от британска подводница.

— Бас държа, че на британците това много ще им хареса! — промърмори морският вълк.

— Схемата за електронна защита на изстребителя се оказа толкова стара, че решихме да им я оставим, като предварително изрязалме само две страници. А с офицерите от щаба в Скофийлд Баракс просто ще си поговорим...

— Защо решихте да пропуснете куриера? — попита представителят на пехотата.

— Защото искаме да разберем от кого е получил сведенията и на кого ще ги предаде, полковник. Когато куриерът пристигна в Хонконг (между другото, куфарът му кацна преди него), се оказа, че тези остарели схеми на Ф-15 все пак свършиха някаква работа — той се срещна с представител на китайското посолство. Така разбрахме, че операцията се провежда от китайците. Сега остава да открием кой му я е предал тук, на Хаваите. Надявам се, че всички разбирате за какво става въпрос...

Главите на хората около масата кимнаха в пълен синхрон.

— Все пак им обясни — обади се Ема. Мъжете около масата имаха твърде високи чинове, за да признаят невежеството си.

— Всичко това означава, че тук, на Хаваите, действа китайски шпионин, или по-скоро екип от китайски шпиони, който неизвестно как е успял да проникне в щабовете на четири военни поделения едновременно, включително в щаба на шибания Тихоокеански флот! Логиката сочи две заключения: или четирима американски граждани в тези поделения снасят секретна информация на Китай, или там са внедрени професионални китайски шпиони.

— Но защо не арестувате куриера и не го накарате да признае кой му предава информацията? — попита майорът от ВВС.

— Защото най-вероятно му я предава посредник, а той няма понятие кои са шпионите. Ако го арестуваме или пратката не стигне до Хонконг, китайците ще разберат, че сме по следите им. Тогава агентите им или ще изчезнат, или ще бъдат замразени за известно време. От което следва, че трябва да открием организатора на операцията на Хавайските острови и да разберем кого използва. При това с максимална бързина, за да предотвратим поредното пътуване на куфари с военни тайни.

— Какво искате от нас? — попита морският капитан.

— Нищо. Това е причината за нашето заседание, господа, друга няма. Всеки от вас отговаря за сигурността в своята база, но не искам да започнете разпити или да промените мерките за сигурност. Искам да усилите бдителността си и да ме държите в течение. Това е всичко. Няма да предприемате никакви извънредни мерки. Важното е стриктно да изпълнявате моите инструкции.

— Я задръж малко, нахалнико! — не издържа морският капитан.
— Аз не работя за теб, а ако в базата ми случайно има шпиони...

— Капитане — хладно го прекъсна Хановър. — Директорът на ЦРУ е разговарял с президента, а той от своя страна се е обърнал към председателя на съвета на началник-щабове. Военните съоръжения тук са станали обект на дълбоко проникване от страна на врага, което означава, че вие течете като лейки, приятели. По тази причина президентът пожела ние да командваме парада! Ясно ли ви е?

— Защо ФБР не участва в тази операция? — попита Ема.

— Защото ние не желаем това — отвърна Хановър, докато палеше поредната цигара. — А единствената причина ти да участваш в нея са онези пуяци, началник-щабове, които вдигнаха щура врява и в крайна сметка принудиха шефа да отстъпи. Освен това в операцията трябва да участва жена и ние се спряхме на теб.

Седяха на плажния бар пред хотел „Ройъл Хавайън“. Боядисаната в розово сграда на плажа Уайкики беше любимият хотел на Ема на остров Уаху. Харесваше откритите коридори и избелелите персийски килими, обожаваше тропическата градина наоколо. Не ѝ харесваше само компанията на Хановър, но след заседанието той обяви, че има нужда от едно питие, и то именно в този бар. От мястото си виждаха загорелите сърфисти, които енергично се насочваха навътре в залива, за да хванат поредната голяма вълна с вечната надежда, че тя ще бъде тяхната вълна. Хановър не свалеше очи от красивите момичета по бикини, които минаваха покрай тях, а Ема се ядосваше и изпитваше желание да измъкне цигарата от устата му и да я забодее в похотливите му очи.

— Има и още нещо, което не споделих с онези момчета на съвещанието — каза агентът. — Координатите на подводницата в Китайско море са известни само на четирима души. Единият от тях е жена — старшина първа степен, — която работи в комуникационния център. Омъжена, с две деца. Преди половин година съпругът ѝ ги зарязал и заминал за континента. Преди три седмици искали да ѝ приберат колата заради неплатени вноски, но сега не само я изплаща редовно, но си купила и нов телевизор.

— И вие сте сигурни, че е замесена, така ли?

— Не, разбира се. Но тя е най-подходящият кандидат. Техническият наръчник за изтребителите в „Хикъм“ може да бъде

отмъкнат от куп хора, защото в базата са разположени цели две дивизии. Снимката на пулта за управление на атомния реактор може да е направена от петдесетина други, които са на работа във военноморската база, без да се брой екипажът на самата подводница. А списъкът на офицерите, заминаващи като инструктори за Тайван, може да бъде изготвен от всеки, който работи в отдел „Кадри“, „Настаняване“ или изобщо някъде в поделението в Скофийлд. По тази причина сме на мнение, че най-вероятният заподозрян е дамата от комуникационния център, Ема беше принудена да се съгласи, макар че обикновено не вярваше в заключенията на ЦРУ, които много често се оказваха погрешни.

— След... — Хановър замълча за момент и погледна часовника си — масивно устройство от онези, които използват водолазите. Откъде ли се е сдобил с него? — запита се Ема. — След четирийсет минути въпросната дама от комуникационния център и двете ѝ деца ще загинат при автомобилна катастрофа на магистралата „Пали“ или поне така ще пише в утрешните вестници.

Ема вече знаеше какво ще последва.

— На нейно място ще бъдеш назначена ти — продължи Хановър. — По всяка вероятност униформата вече те очаква в хотела. Утре започваме специална операция, която има за цел да те представи като несериозна и безотговорна личност. Наложил се да запознаем с нея дамата, която е началник на комуникационния център, но тя е сигурен човек, синът ѝ е загинал във Виетнам. Ще я използваме като главен разпространител на слуховете. В рамките на четирийсет и осем часа всички в радиус километър от новата ти служба ще бъдат осведомени, че съвсем наскоро си изкарала програма за отказване от наркотици, а преди това куп кредитори са подали оплаквания до командира на предишната ти база за неплатени вноски. — Устните на агента се разтеглиха в неприятна усмивка. — Разбира се, ще направим нужното да се разбере, че си жена с доста свободно поведение...

Ема заби поглед в него и изчака гадната му усмивка да се стопи.

— Трябва да порботиш върху чувството си за хумор. — Той изчака реакцията ѝ, после сви рамене и бръкна с дебелите си пръсти в чашата с мартини. Зелената маслина изчезна в устата му. — Ние сме на мнение, че онзи, който ръководи шпионската операция тук,

непременно ще ти обърне внимание, защото комуникационният център на Тихоокеанския флот е от изключително важно значение.

Ема забеляза младата китайка на втория ден след постъпването си в комуникационния център.

В съответствие с ролята си на безотговорна личност тя закъсна и двете сутрини, появявайки се с измачкана униформа и зачервени от алкохол или дрога очи. За да постигне нужната степен на зачервяване, тя използва смес от физиологичен разтвор и течност за почистване на контактни лещи, която впръскваше в очите си непосредствено преди да се появи на работното място. Но гадните капки щипеха адски.

Китайката беше съвсем млада, едва прехвърлила двацет години. Беше висока, със свършена фигура. Привлече вниманието на Ема не защото беше китайка — половината от населението на Хавайските острови беше от азиатски произход, — а защото на ревера ѝ липсваше табелката, която даваше достъп до сградата. Технически погледнато, тя не нарушаваше правилата за сигурност, тъй като беше придружена от жена със съответния документ, но на Ема ѝ направи впечатление самото ѝ присъствие в зона с ограничен достъп. Другата причина да я забележи беше красотата ѝ. Всъщност не само красотата, а жизнеността. Младата жена буквално кипеше от енергия. По време на обедната почивка я забеляза на една от скамейките пред сградата в компанията на още три служителки от базата. Една от тях, също китайка, беше колежка на Ема в комуникационния център.

Запознаха се два дни по-късно. Ема бързо се превърна в редовна посетителка на офицерския клуб, където се отбиваше всяка вечер след работа. Направи го по две причини — първо, защото това отговаряше на представата за жена с алкохолни проблеми, и второ, защото чуждите разузнавания по традиция вербуваха своите агенти на подобни места. Неприятности ѝ създаваше единствено необходимостта непрекъснато да отблъсква домогванията на пийнали флотски офицери.

Влизайки в клуба, Ема веднага видя младата китайка, която флиртуваше с някакъв флотски офицер на бара — плешив дебелак на средна възраст, който със сигурност не беше срещал по-привлекателна жена през целия си живот. Отскачайки до тоалетната, Ема нарочно

мина съвсем близо покрай двойката и запечата в паметта си името и частта на офицера.

Петнайсет минути по-късно младата китайка лепна лека целувка на бузата на дебелака, който зяпна от изненада, след което обърна гръб на бара и се насочи към масичката на Ема. Представи ѝ се с името Мей Чен на безупречен английски, без следа от акцент, все едно бе родена и израсла в Щатите. След което добави, че е била добра приятелка с предшественичката на Ема в комуникационния център.

Много бързо двете се превърнаха в най-близки приятелки. В съответствие с прикритието си Ема непрекъснато се наливаше с алкохол. На един етап нарече шефката си мръсна кучка и сподели колко ненавижда флота. След което подхвърли, че с тази заплата е почти невъзможно да покрие разходите си на скъпо място като Хаваите.

Докато разговаряха, Ема отново се възхити на красотата на младата жена — малки ѝ изящни уши, безупречна кожа под бронзовия тен, перфектни устни като напъпила роза. Истинска китайска статуетка, помисли си тя, докато оглеждаше момичето срещу себе си. Палавите искрици в черните ѝ очи говореха, че ако действително изпълнява шпионски задачи, то го прави с удоволствие и дълбоко вълнение, сякаш е най-интересната игра на света. Беше като дрогирана от това, което върши.

Една седмица по-късно Ема откри, че Мей Чен си има приятел, също китаец. Не беше образец на хубост, но излъчваше една особена привлекателност. Имаше хищно лице с добре очертани скули и тяло на гимнастик — от онези, които правят кръст на халките с протегнати встрани ръце, а мускулите им едва забележимо потрепват от напрежението. За това е нужна не само огромна физическа сила, но и изключително силна воля, с чиято помощ се пренебрегва агонизиращата болка в стави и сухожилия.

Двамата не живееха заедно, но почти всяка вечер прекарваха в жилището на единия или на другия. Постоянно се държаха за ръце, а от очите на младежа струеше същият ентузиазъм, който се забелязваше у Мей Чен, сякаш и той преживяваше най-страхотните мигове в живота си.

Следователят от ЦРУ имаше неприятния навик да поема въздух през стиснатите си зъби. Акт, придружен от дразнещ засмукващ звук, който, прибавен към вечно димящата цигара на Хановър, буквално подлудяваше Ема.

— И двамата притежават безупречно изградена легенда — каза следователят. — Актове за раждане и социални осигуровки на починали хора със същите имена, дипломи за завършено образование от Калифорния и щата Вашингтон, снимки в годишниците на съответните випуски, които поразително им приличат. Естествено, предполагаемите им родители са мъртви, а те отдавна са напуснали предполагаемите си родни места. Там едва ли ще открием хора, които да са ги виждали през последните пет години. Ако някой реши да ги подложи на формална проверка, със сигурност няма да открие нищо подозрително. Но аз предприех нещо повече от формална проверка.

— Кой всъщност са те? — попита Ема.

— За мъжа не успяхме да научим нищо. Но жената е офицер от китайската Червена армия. Случайно открихме, че е била волейболистка в олимпийския отбор на Китай. Една от моите асистентки е запален фен на играта, защото дъщеря ѝ тренира волейбол. Тя присъствала на приятелски мач на китайките във Вашингтон и запомнила нашето момиче благодарение на отличната ѝ игра в защита. Това ни накара да прегледаме около 20 часа записи от последната олимпиада и я открихме, разбира се. Истинското ѝ име е Ли Мей Шен.

Още при първата среща Ема се оплака от ниската си заплата, а след два дни сподели с новата си приятелка, че ѝ налагат заповор поради неизплатени кредити. Офертата на Ли Мей дойде двамайсет и четири часа по-късно.

Май наистина бърза, помисли си Ема. Разбира се, тя си даваше сметка, че това може да се дължи на собствените ѝ актьорски качества, представяйки се за жена, която е недоволна от живота и податлива на корупция, но в същото време ясно виждаше, че Ли Мей и нейният приятел (когото също бе поставила под наблюдение) възприемаха процеса на вербуване като деца, озовали се в сладкарница без родителски надзор. Действаха със светкавична бързина, забравили

всякаква предпазливост, грабейки секретната информация с пълни шепи. И изпитваха огромно удоволствие от заниманието си.

Предишната вечер ги беше наблюдавала как танцуват в някакъв клуб. Стройни и атлетични, те бяха в пълен синхрон с музиката и един с друг. Може би бяха шпиони, което обаче не им пречеше да приличат на всяка друга млада двойка. Изцяло отдадени на ритъма, те танцуваха до пълно изтощение и спряха едва когато бяха целите в пот, подчинявайки се на далеч по-силното сексуално привличане. Бяха се озовали в този клуб веднага след срещата на приятеля на Ли Мей с един сержант от базата „Хикъм“, от когото беше получил дебел кафяв плик.

И така, двете се бяха настанили на обичайната си масичка в офицерския клуб. Преди да предприеме конкретни действия, Ли Мей изчака Ема да изпие няколко питиета. След което ѝ призна, че членува в организация, която се бори за мир и която е готова да плаща добре за всяка информация, свързана с движението на американските атомни подводници в акваторията на Тихия океан. Нещата бяха представени по такъв начин, че ако Ема (онази Ема, която работеше в комуникационния център на Тихоокеанския флот) случайно изпита угризения на съвестта, тя лесно можеше да ги разсее с мисълта, че работи за благородна кауза, а именно — постигането на мир и хармония в целия свят.

Ема никога нямаше да забрави как изглеждаше Ли Мей в онази вечер. Дългата ѝ черна коса беше сресана в изкусен безпорядък, палав кичур час по час падаше над челото ѝ и тя игриво го отмяташе с ръка. Беше облечена предизвикателно, според вкуса на момичетата, изпълващи плажа Уайкики: къса розова поличка, блузка в бледозелено, която показваше пъпа и горната част на ханша, на краката ѝ имаше чехли на висок ток, покрити с фосфоресцираща материя. Изглеждаше адски млада и свежа. Изглеждаше жива. Ема я харесваше въпреки волята си. И едновременно с това я осъждаше.

* * *

Всичко би трябвало да мине по мед и масло. Нямаше никаква причина някой да изгуби живота си.

През деня Ли Мей отскочи до банката и напълни куфарчето си с материалите, оставени в една от касетите на трезора. Там държаха събраната информация до момента, в който я предаваха на поредния куриер. Част от нея беше едно кодирано съобщение, което Ема ѝ беше предала ден по-рано. Съдържанието му беше фалшиво, но от изключително значение. Хановър бе преценил, че китайците ще поискат веднага да го изнесат отвъд границата. През последните три седмици неговите екипи бяха засекли петима служители във военните подразделения, които предаваха секретна информация на китайското разузнаване. Те, плюс куриера, трябваше да бъдат арестувани едновременно с организаторите на шпионската мрежа.

За ареста беше сформиран екип от шест души. Отначало Хановър отхвърли желанието на Ема да се включи, твърдейки, че само ще се пречка на „професионалистите“, но после отстъпи. Останалите членове на екипа бяха цивилни агенти на ЦРУ, към които тя не изпита особено доверие. Те притежаваха необходимата екипировка и вероятно бяха обучени добре, но по време на брифинга се държаха като гимназисти преди мач, подхвърляйки си шумни шегички. Липсваше им дисциплината, на която Ема беше свикнала при работата си с военните.

И тъй, сякаш на шега, операцията завърши с пълен провал. Но след нея никой не се смееше, включително хлапаците от ЦРУ.

Ли Мей обитаваше мезонет в Пърл Сити, близо до Лумиана стрийт. Планът предвиждаше операцията да започне в три сутринта, когато се предполагаше, че тя спи дълбоко в прегръдките на любимия си. Ема и двама агенти трябваше да проникнат през входната врата, а останалите — отзад. За да стигне до задния вход, втората група трябваше да мине под прозорците на съседния апартамент, които се оказаха широко отворени. В момента, в който първият агент пропъзля под тях, папагалът в клетката на перваза полудя и крясъците му се разнесоха надалеч в нощната тишина: „Малки мехурчета! Малки мехурчета!“

Командирът на екипа взе решение за незабавно проникване, надявайки се, че Ли Мей и мъжът в леглото все още са сънени и няма да изтълкуват правилно крясъците на смешната птица. Но решението се оказа погрешно. Когато агентите нахлуха в апартамента, Ли Мей и

партньорът ѝ се намираха в дългия коридор, опрели гръб в гръб и с пистолети в ръце.

Ли Мей застреля първите двама агенти, появили се от задната врата. Единият в челото, а другият в гърлото. Партньорът ѝ гръмна първия, който нахлу през главния вход, а след това и Ема. С два куршума. Единият попадна в предпазната жилетка, а вторият прониза левия ѝ бицепс. Тя отвърна на огъня едновременно с втория.

Застреля любовника на Ли Мей в главата, макар че се целеше в рамото му.

Младата жена го видя да пада и неволно се завъртя. Това позволи на третия член на другия екип — единствения останал жив, да прескочи телата на колегите си и да ѝ нанесе силен удар в главата с ръкохватката на пистолета си, предотвратявайки нов изстрел.

Целта на операцията беше двамата шпиони да бъдат заловени живи.

Провалът беше пълен.

Хановър обяви, че Ема ще проведе първия разпит на Ли Мей.

Тя му каза да върви по дяволите, но той спокойно отвърна:

— Първо, нещата са съгласувани с твоите началници, скъпа. Решихме, че ти най-добре ще контактуваш с китайката, защото си жена. Второ, едва ли те бива за нещо друго с тази превръзка на ръката.

За разпита беше повикан и лекар от ЦРУ. Това означаваше, че ще бъде използвана обичайната техника за мъчения с упойващи вещества, безсъние и старателно контролирани нива на болката. Докторът изпълняваше задълженията си абсолютно безстрастно. Сякаш Ли Мей не беше човешко същество, а поредният учебен труп в моргата на медицинския факултет. Хановър категорично отхвърли протестите на Ема и ѝ заповяда да си гледа работата.

И тя се подчини. Помоли Господ за помощ, но се подчини. По онова време беше все още млада, едва с десетина години по-възрастна от Ли Мей. Все още не притежаваше самоувереността, която щеше да дойде по-късно, но дълбоко в себе си усещаше, че методите на ЦРУ са напълно погрешни. И все пак им се подчини.

Това беше последният случай в кариерата ѝ, от който наистина се срамуваше.

За пет седмици Ли Мей беше изцедена докрай. Научиха кого е вербувала, до каква информация е успяла да се добере. Разкриването на втори китайски шпионски екип, действащ на континента, беше допълнителен бонус. Никой не се учудваше, че всяка сутрин преди разпитите младата жена повръщаше в килията си. Според доктора това беше нормално, лек страничен ефект от медикаментите, с които я тъпчеше.

Игривата жизненост на Ли Мей изчезна в деня, в който умря нейният любим. В някога блестящите ѝ очи остана единствено омразата — изцяло насочена към Ема. Защото Ема я беше измамил, Ема беше застреляла мъжа на живота ѝ, Ема я беше разпитвала в продължение на дни и седмици, докато в крайна сметка забрави какво и кога беше казала. А самата Ема за пръв път в живота си разбра какво означава да усетиш омразата. Очите на арестуваната сякаш се превърнаха в лазери, пронизващи душата ѝ с нагорещени до бяло лъчи.

Шест седмици след ареста Ли Мей беше разменена с един американски „турист“, когото бяха заловили да снима влизащите и излизащите от някаква секретна лаборатория в провинция Джедзян с помощта на фотокамера, замаскирана като пакет цигари.

Преди да я предаде на китайците, лекарят на ЦРУ я подложи на обстоен преглед, защото правителството на САЩ искаше официален документ, удостоверяващ отличното ѝ физическо състояние по време на ареста. При този преглед докторът най-сетне разбра защо е повръщала преди разпитите: младата жена беше бременна.

Когато Ема научи това, тя беше тази, която повърна.

Демарко напусна Пентагона и хукна към офиса на Махоуни.

— Трябва да говоря с него! — настоя той. — Веднага!

Веждите на Мейвис, секретарката на председателя, леко се повдигнаха. Обикновено Демарко се държеше любезно и никога не се появяваше, без да бъде повикан. Но сега заплашително се беше привел над нея, стиснал ръбовете на бюрото с огромните си лапи, сякаш беше готов да откърти плота. И тя се ядоса.

— В момента е зает, Джо. Обсъжда важен въпрос с Пери. — Отчела изражението на Демарко, жената бързо добави: — Ще те повикам веднага щом се освободи.

— Не си прави този труд! — изръмжа Демарко и решително тръгна към вратата на кабинета.

— Джо! — извика зад гърба му Мейвис. — Какво правиш, Джо?

Демарко отвори вратата, без да чука. Махоуни седеше зад бюрото. Краката му бяха на плота, вратовръзката му беше разхлабена. На стола пред него се беше настанил дебелак с червени тиранти върху измачкана бяла риза. Тирантите бяха в тон с вратовръзката му.

Това беше Пери Уолас, изпълняващ длъжността шеф на кабинета на Махоуни.

Повечето сътрудници на председателя бяха младежи — умни и трудолюбиви хора на възраст между двайсет и трийсет, завършили право или политология. По принцип работата в Конгреса не е добре платена, но тези умни младежи я избират както за актив в автобиографиите си, така и от желание да усвоят механизмите, които биха им осигурили евентуална политическа кариера. Пери Уолас беше изключение, защото работеше за Махоуни повече от двайсет и пет години.

Демарко не беше срещал по-умен и по-работлив човек от него. И по-голям гадняр. Този тип беше в състояние да прочете текст от десет хиляди думи в рамките на една минута, без да забрави нито една от тях. Познаваше всички политици с някакво влияние на територията на

САЩ и знаеше отлично кое копче да натисне, за да ги накара да действат в интерес на Махоуни. Деветдесет процента от решенията, които вземаше председателят, се опираха на мнението и препоръките на Уолас.

— Какво, по дяволите... — започна Махоуни, стреснат от нахлуването на сътрудника си.

— Пери, изчезвай! — кратко заповяда Демарко.

Уолас изобщо не помръдна, а на лицето му изплува типичната гаднярска усмивка.

— Трябва да поговорим за... За онзи случай в Бремертън — поясни Демарко. — Важно е.

— Иди да хапнеш нещо, Пери — предложи председателят и насочи дебелия си показалец в лицето на Демарко. — А ти много внимавай! Защото, ако излезе, че ми губиш времето с глупости...

Пери Уолас бавно надигна дебелия си туловище и прибра купчината документи, поставени в края на писалището. Погледна Демарко, поклати глава — по-скоро със съжаление, отколкото с гняв, — след което бавно се повлече към вратата. Демарко знаеше, че рано или късно той ще намери начин да го накаже за подобно грубо нарушение на протокола.

— Казвай какво има! — заповяда Махоуни в момента, в който вратата се затвори.

Демарко му разказа.

— Исусе! — възкликна Махоуни. — И какво искаш от мен?

— Да обърнете света. Да накарате ВРУ и ФБР да направят всичко възможно, за да я открият.

Махоуни нямаше добро мнение за Ема. Намираше я за прекалено самоуверена вероятно защото гледаше на него като на човек с не особено висок морал. Но тя беше близка приятелка на Демарко и често му беше помагала да изпълнява задачите, поставени лично от Махоуни. Освен това намесата му в нейна полза не беше свързана с никаква заплаха в политическо отношение.

— Добре — съгласи се той. — Ще звънна на някои хора в Пентагона и Министерството на правосъдието.

— Благодаря — рече Демарко. — Искам да се върна във Ванкувър и да се включа в издирването.

— Няма смисъл — поклати глава Махоуни. — Едва ли можеш да направиш нещо, след като с издирването се заеме цялото скапано правителство! Освен това съм ти възложил друга задача. Би трябвало вече да пътуваш към онзи член на щатския парламент.

— Тя ми е приятелка, трябва да я открия — настоя Демарко. — Ако бях останал с нея, това може би нямаше да се случи.

— Дрън-дрън. Ако беше останал с нея, сега най-вероятно щеше да си труп или обявен за изчезнал. Забрави Ванкувър. Върви да си вършиш работата, а аз ти обещавам да притисна тези шпиони.

— Не, отивам — отсече Демарко.

Лицето на Махоуни бавно се наля с кръв.

— Слушай ме внимателно, да те вземат мътните! — изръмжа той. — Ако не изпълниш каквото искам от теб, спокойно можеш да си потърсиш друга работа!

— Пак ще се видим — отвърна Демарко, обърна се и напусна кабинета на председателя.

Краката на Ема бяха като гумени, мозъкът ѝ сякаш се бе превърнал в пихтия. Направиха ѝ инжекция веднага след като я измъкнаха от колата, през следващите дванайсет часа я инжектираха още два пъти. Лежеше върху двойно легло — единствената мебел в стаичката два на три метра, в която я бяха затворили. Отсъствието на уличен шум сочеше, че се намира сред полето или в някой тих градски квартал. Единственият прозорец беше закован с шперплат, но светлината беше достатъчна. Всъщност предостатъчна. Тя идваше от силна крушка на тавана, поставена в предпазна мрежа. Вероятно би могла да я счупи, но... За това се изискваха твърде много усилия.

Чувстваше се засрамена от елементарния начин, по който позволи да бъде отвлечена. Случи се в колата ѝ, само на стотина метра от ресторанта на Ийст Пендър стрийт. От мястото си виждаше единствено главния вход, а агентите на Харис бяха скрити из околните сгради и микробус без прозорци. Помнеше, че погледна часовника си, притеснена от факта, че резидентът на Кармоди закъснява с повече от петнайсет минути.

Утрото беше топло, страничното ѝ стъкло беше свалено. Тя седеше зад волана, отпуснала ръката с джиесема между коленете си. Двоумеше се дали да позвъни на Харис. Поводът беше един едър мъж с азиатски черти, който надничаше през витрината на малко магазинче за хвърчила, разположено точно срещу ресторанта. Застоя се твърде дълго и непрекъснато се озърташе през рамо. Ема усети, че става нещо необичайно. Колебанието ѝ дали да позвъни на Харис се дължеше на предположението, че агентите вече са забелязали подозрителния купувач на хвърчила.

В същия момент до нея спря голям рейндж роувър и блокира гледката към ресторанта. В момента, в който реши да излезе, за да продължи наблюдението, една женска глава се пъкна през прозорчето. Преди да види лицето на непознатата, Ема видя дулото на пистолета в ръката ѝ. Пръстът ѝ моментално натисна един от бутоните на

джиесема, набирайки автоматично последния номер, с който беше разговаряла: номера на Демарко.

Не беше сигурна, че гласът ѝ ще се чува от позицията на апарата на седалката между краката ѝ, но друг шанс просто нямаше. Назова Ли Мей по име, добавяйки забележката за престъпване на чертата. Това щеше да насочи агентите на Смит по вярната следа, разбира се, ако Демарко вдигне веднага, ако гласът ѝ се чува и Ли Мей не забележи джиесема. Нямаше да ѝ спаси живота, но поне Смит щеше да знае кой я е ликвидирал.

Междувременно Ли Мей насочи пистолета към главата ѝ, а до шофьорската врата се появи някакъв мъж. Дори хората на Харис да погледнат към нея, големият рейндж роувър я беше скрил от погледа им. Мъжът и Ли Мей се облегнаха на колата, сякаш разговаряха с някой познат. В ръката на мъжа проблесна спринцовка, иглата светкавично потъна в шията на Ема. Ли Мей каза нещо на китайски и мъжът премести иглата към лявата ѝ ръка, малко под рамото. След което натисна буталото. Ема остана неподвижна, прикована на място от пистолета на Ли Мей. Субстанцията започна да действа след шейсетина секунди. Мъжът отвори вратата и я поведе към роувъра. Тя тръгна с него, кротка като агънце. С последен остатък от волята си успя да избута джиесема на пода под кормилото. Ли Мей и партньорът ѝ не го видяха само защото непрекъснато се оглеждаха за агентите на Харис. Ема изгуби съзнание в мига, в който се отпусна на задната седалка на джипа.

И ето я тук, заключена в непозната стая, с тяло и съзнание размекнати на желе от наркотиците. Реши да стане. С цената на огромни усилия успя да седне на ръба на леглото, а краката ѝ докоснаха пода. Беше почти сигурна, че ако направи опит да се изправи, моментално ще се просне, но трябваше да опита. В момента, в който мозъкът ѝ изпрати команда до мускулите, вратата се отвори и на прага застана Ли Мей.

Демарко блъсна вратата на стаята във Ванкувър, която Смит беше превърнал във временен офис. Агентът говореше по телефона, но в момента, в който зърна фигурата на Демарко и изражението на небръснатото му лице, той промърмори, че ще се обади по-късно, и затвори.

— Казвай какво става! — изръмжа Демарко, без да си прави труда да поздрави.

— Искаш ли кафе? Като те гледам, ще ти дойде добре...

— Не искам никакво проклето... — Демарко млъкна, щипна върха на носа си и кимна. — Добре, давай...

— Безсънието е гадно нещо, а? — рече Смит и му подаде пластмасовата чаша с изстинала и противна на вид течност.

— Така е. А сега разказвай.

— Правим всичко, което е по силите ни. В издирването се включиха ФБР и канадската полиция. Благодарение на Дъдли, хвала на бога...

— Добре де, но какво точно правите?

— Обичайните процедури — сви рамене Смит. — Лабораторните плъхове направиха оглед на колата ѝ за отпечатъци, косми, влакна и всичко останало. Не откриха абсолютно нищо. Онези от Бюрото прослушаха посланието на джиясема ти с всички възможни електронни джаджи, но и тук ударихме на камък. Канадците разпитаха всичко живо в близост до мястото на инцидента и се добраха до нещо: някакъв свидетел видял двама души — мъж и жена, които разговаряли с Ема, след което тя се качила в тъмнозелен джип, в който имало още двама души. И толкоз. Нито марката на джипа, нито номера му. Никакво описание на мъжа с Ли Мей. Свидетелят дори не е сигурен, че е бил азиатец.

Смит замълча за момент, после продължи:

— В момента сме поставили под наблюдение летищата, пристанищата, железопътните гари и граничните пунктове. На всички

тези места сме изпратили снимките на Ема, Кармоди и Ли Мей. Тази на Кармоди извадихме от досието, съставено след ареста му в Канада, а в случая с Ли Мей използвахме стара нейна фотография от Олимпийските игри, която нашите художници подложиха на известна обработка, тъй като е правена преди повече от двайсет години. — Смит свали очилата си и уморено разтърка очи. Без очила изглеждаше значително по-стар. — Трябва да ти кажа, Джо, че шансовете ни не са особено големи. Ако бях на тяхно място, щях да набутам Ема в някой контейнер и да я кача на първия товарен кораб, който напуска Ванкувър. По всяка вероятност вече са я извели от страната.

— О, моля те! — простена Демарко. — Изобщо не ми го казвай!

— Съжалявам, но ако са постъпили по този начин, нищо не би могло да им попречи. Добрата новина е, че китайското правителство най-вероятно няма нищо общо с тази операция.

— Какво приказваш? — втренчи се в него Демарко.

— Седни и слушай — предложи Смит. — Престани да крачиш напред-назад и ще чуеш нашата версия. — Изчака го да приеме поканата, прокашля се и започна: — Ето каква е работата: Ли Мей е контролирала операцията в корабостроителницата, но същевременно е вербувала и Джон Уошбърн. Тя е много хубава жена и според нас никак не ѝ е било трудно да изучука стария Джон, и то така, че да му вземе ума. Не изключваме да му е предложила и пари, разбира се. Но както и да е. В един момент е ръководила и двете операции, които са се развивали чудесно. От Кармоди получава секретни сведения за бойните кораби на американския флот, а едновременно с това подготвя Уошбърн за извеждане от страната. Няма никакво съмнение, че нещастникът щеше да се озове в Китай, където щяха да му изсмучат мозъка. По всяка вероятност и той ѝ е предал известно количество секретни материали. Дотук ясно ли ти е?

Демарко му махна с ръка да продължава, защото всичко това вече му беше известно, но Смит продължи с педантичното си изложение.

— Но ти и Ема се появявате в Бремертън и се интересувате от корабостроителницата. Не очаквате да откриете нещо повече от корупция при възлагането на дадена поръчка, но бързо разбирате, че Кармоди и неговите момчета всъщност са шпиони. Не разполагате с конкретни доказателства, но сплашвате Мълърин по начин, който кара Ли Мей да реши, че действително сте надушили операцията. Тук е

мястото да припомня, че тя познава Ема. Знае колко е добра, защото ѝ е сърбала попарата.

И така, Ли Мей решава да прекрати операцията в корабостроителницата и да се концентрира върху Уошбърн. Ликвидира Нортън и Мълърин, а на Кармоди нарежда да изчезне, обикаляйки страната. По този начин всички институции, които имат отношение към случая — ФБР, СРВМС и флотската сигурност, — хукват след Кармоди, опитвайки се да разберат какво е успял да отмъкне и как да го заловят. През това време тя организира мнимата смърт на Уошбърн и се надява да го качи безпрепятствено на самолета. Но Ема отново изважда късмет и предупреждава летищните власти да търсят Уошбърн в момента, в който научава за изчезването му. Ли Мей остава само с документите, които ѝ е предал Уошбърн, но не успява да го измъкне. Ема отново печели.

Ето причината, поради която китайката решава да отвлече Ема. Това вече не е само бизнес, а и лични сметки. Използва Кармоди за примамка и го изпраща тук, във Ванкувър, където да бъде заловен. Тя знае, че Ема ще захапне въдицата.

— Но Ема отдавна си е подала оставката — отбеляза Демарко.

— Само че Ли Мей не знае — поклати глава Смит. — Всъщност и тя извади късмет. Понякога става така, че и лошите са късметлии. Ема изобщо не беше длъжна да идва тук, но все пак дойде — точно според плановете на китайката.

— Но защо Ванкувър? Ако е искала да отвлече или да ликвидира Ема, спокойно можеше да го направи и в Бремертън.

— Така е — кимна Смит. — Според нас по три причини. Първо, не е разполагала с време, защото е подготвяла заминаването на Уошбърн. Второ и по-важно — Канада не е САЩ, което означава, че ние не можем да я преследваме толкова ефективно, колкото у дома. Тук ставаме свидетели на танго между двете правителства — правомощия и още куп формалности, които ни принуждават да търсим съдействието на местните. Тя избира Ванкувър, за да ни забави и да ни затрудни.

— А третата причина?

— Третата причина е, че тя разполага с подкрепа в човешка сила в Канада, включително и сътрудници, каквито няма в САЩ. Като онези, които са ѝ помогнали при отвлечането на Ема.

— Смисълът нещо ми се губи — поклати глава Демарко. — Тя работи за китайското правителство, което лесно може да ѝ осигури помощ и в Щатите. Същото важи и за сътрудниците, които биха могли да се заемат с Ема, докато тя се занимава с Уошбърн.

— Вече ти споменах, че китайското правителство не е замесено в отвличането на Ема, Джо. Сам чу записа на гласовата си поща: според Ема китайката отдавна е престъпила чертата и вероятно е права.

— Изобщо не съм сигурен какво означава това „престъпване на чертата“ — глухо каза Демарко.

— Означава, че Ли Мей е осъществила операцията на своя глава. Правителствата не се занимават с подобни глупости. Може и да не повярваш, но международният шпионаж спазва определени правила. Китайското правителство не би отвлякло един американски агент в оставка. По дяволите, Джо! Те не отвличат дори действащи агенти, освен ако не са на тяхна територия! Още по-малко пък прибегват до убийство на федерални агенти и канадски ченгета. Това е нормалната практика.

А Дъдли и хората му са наблюдавали китайското посолство на Гранвил стрийт просто за всеки случай, все пак допускайки възможността за намеса от страна на правителството им. Те много добре познават шпионите, които работят там, могат да ги различат от дипломати, търговски представители и готвачи. Искали са да проследят всеки от тях, който би тръгнал на среща с Ли Мей.

— Все още не разбирам — въздъхна Демарко. — Ако Ли Мей е искала да си отмъсти за провала на Хавайските острови, защо просто не е ликвидирала Ема, вместо да я отвлича?

— Ние сме на мнение, че... — започна Смит, после млъкна.

— Хайде, Смит, изплюй камъчето!

— Съжалевам, че трябва да ти го кажа, Джо — въздъхна агентът. — Според нас след ранното прекратяване на операцията в Бремертън Ли Мей е решила да направи допълнителен подарък на шефовете си, предлагайки им всичко онова, което се крие в главата на Ема. В продължение на трийсет години Ема е работила за нас, имала е достъп до секретни материали, на който дори Господ Бог може да завиди. И нашата китайка решава да удари с един куршум два заека, както се казва. Да отмъсти на Ема и да подари на шефовете си огромното количество поверителна информация, което е в главата ѝ. Отново ти

напомням, че тя не знае за оставката на Ема. Сигурна е, че Ема има достъп до важни сведения.

Демарко помълча известно време, после вдигна глава.

— С други думи, си на мнение, че тя ще я подложи на изтезания, така ли?

— За съжаление е напълно възможно, Джо.

— Господи Исусе! — Думата „изтезания“ изведнъж извика в представите му картините, които беше гледал в различни филми. За да прогони тези мисли, той стана и напълни чашата си с нова порция гадно кафе. — Добре, а сега да поговорим за историята с Кармоди.

— Няма история. Той явно е изпълнявал указанията на Ли Мей по отношение на целия театър. Остава се да го заловим, слага ни халка на носа и ни води в ресторанта в Китайския квартал.

— Но защо ще поема този риск? Защо допуска да бъде заловен по този начин?

— Защото Ли Мей му е наредила — сви рамене Смит. — Той работи за нея, тя му е шеф. По всяка вероятност е обещала да го измъкне и той е бил доста изненадан от опита ѝ да го ликвидира.

— Но защо се е опитала да го ликвидира?

Смит отново сви рамене. Ако не престанеше с тоя тик, Демарко положително щеше да му забие един юмрук в зъбите.

— Може би защото я е разкрил — въздъхна той. — Трябва да имаме предвид и още нещо: Ли Мей не знае, че Ема е успяла да я идентифицира с онова набиране на твоя номер. По всяка вероятност е заповядала на Кармоди да ни заблуди, че операцията е дело на корейците. Премахвайки го в ресторанта, тя не само ще му попречи да я разкрие, но и ще ни накара да повярваме, че проникването в корабостроителницата е дело на корейците, че те са направили опит да изведат Уошбърн, че те са отвлекли Ема. Изключително умен ход от нейна страна: да хвърли цялата вина върху Северна Корея, използвайки признанията на Кармоди. Но в момента, в който хваща Ема, Кармоди става излишно бреме за нея. Бреме, от което трябва да се освободи. Защото Ли Мей Шен е безскрупулна и хладнокръвна убийца, Джо... Ще ти кажа и още нещо — добави след кратка пауза Смит. — Тази жена е изключително умна, а дързостта ѝ надминава всичко, което можем да си представим. Още от самото начало на операцията тя планира да отвлече Ема и същевременно да се освободи

от Кармоди. По всяка вероятност Ема е била обект на неотстъпно наблюдение от нейна страна. Знаела е за появата ѝ във Ванкувър, знаела е за засадата в онзи ресторант, но не е имала представа къде ще бъде Ема по онова време. Защото тя би могла да е навсякъде — с мен, в ресторанта или с ченгетата. По тази причина Ли Мей отива на срещата по-рано от уговорения час. Ние не знаем как изглежда и тя спокойно е наблюдавала подготовката на Харис. В рамките на следващия час и половина тя открива начина, по който да хване Ема, да ликвидира Кармоди и да изчезне. Толкова е добра, че чак тръпки ме побиват!

Тръпки значи, мрачно си помисли Демарко. Тази жена убива шест души, трима от които полицаи, а горкия Смит го побивали тръпки!

Ли Мей спря поглед върху седналата на ръба на леглото Ема, изчака я да вдигне глава и силно я зашлеви през лицето. Долната устна на пленничката се сцеди, по брадичката ѝ се плъзна струйка кръв.

— Това е за всичко, което ми причини! — просъска Ли Мей. Очите ѝ блестяха, неестествено ярки, безумни.

— Какво... — направи опит да прошепне Ема, но от устата ѝ излетяха само несвързани звуци. Всъщност искаше да попита: „Какво ще правиш с мен?“

Ли Мей се усмихна на безпомощното ѝ състояние, сграбчи я за косата и рязко изви главата ѝ назад. Ема се почуди дали се готви да я убие.

— По-късно ще ти разкажа историята на живота си — изсъска китайката. — На живота, който ти ми осигури! Но сега имаме друга работа. Разполагаме с една седмица, за да ми разкажеш всичко, което си свършила по време на дългата си кариера. Ще ме запознаеш с агентите, с които си работила, ще ми обясниш кои от тях все още действат. Ще ми разкажеш за текущите операции, за технологиите, използвани от твоето правителство. Очаквам най-подробни сведения за начините, по които вашите агенти са проникнали в родината ми, кои са те и как са го постигнали. Това ще бъде централната тема на нашите разговори.

— Но аз съм...

Ли Мей направи крачка назад, отвори вратата и извика:

— Лок, Бао! Елате!

На прага се появи огромен китаец, следван по петите от друг, с по-нормални габарити. Дребният беше инжектирал Ема в колата ѝ, а гигантът шофираше рейндж роувъра.

— Големият се казва Бао — обясни Ли Мей. — А Лок е гаднярът.

Бао беше висок около два метра плешивец с кръгло лице, солидно шкембе и огромни мускулести лапи. Очите му също бяха

кръгли, а от изражението на лицето му личеше, че не се чувства особено добре на това място.

За разлика от него Лок беше обзет от нетърпеливо очакване. Беше с пет-шест сантиметра по-нисък от Ема и Ли Мей, с надупчено от шарка лице. Присвитите му очички гледаха злобно, а усмивката му разкриваше два реда сребристи пломби.

— Мислех просто да те оставя в ръцете на Лок — рече Ли Мей. — Той знае как да изтръгва нокти, да дупчи очи и да пуска ток през зърната на гърдите ти. Това несъмнено би ми доставило удоволствие, но разпити от този сорт замърсяват терена и продължават твърде дълго. Не обичам да работя сред кръв, изпражнения и урина. Затова реших да те обработя както някога ме обработи ти... Начинът на ЦРУ. Никакъв сън и купища медикаменти. Ще те напопаме с химикали, драга. Трябва да имаш предвид, че през последните двацет години препаратите претърпяха голяма промяна. До този момент ти даваме такива, които трябва да те държат будна, но кротка. Но сега ще ти инжектираме нещо по-различно, което ще те направи... как да кажа... маниакална. До петнайсет минути ще поискаш да излезеш от кожата си.

Ли Мей се обърна към мъжете на прага и им каза нещо на китайски. Бао пристъпи към леглото и хвана Ема за раменете, а Лок измъкна спринцовка от малкото си куфарче. Ема направи опит да се освободи от хватката на гиганта, но мускулите ѝ не приеха командата на мозъка. Лок вдигна лявата ѝ ръка и насочи спринцовката към вената. Тя отчаяно се дръпна, иглата се отмести. Ядосан от съпротивата, дребният китаец ѝ нанесе силен удар с opakото на дланта. Главата ѝ се отметна назад, от носа ѝ протече кръв. Лок замахна за втори път, но Ли Мей изсъска нещо на китайски и ръката на Бао се стегна около врата на Ема. Очите ѝ се изцъклиха от липсата на кислород, а в следващия миг другата ръка на гиганта стисна нейната като в менгеме. Лок побърза да заби иглата. Парещата дрога проникна в кръвоносната ѝ система, лицето ѝ се изкриви в болезнена гримаса. Приведен над нея, Лок се ухили. Сякаш се наслаждаваше на болката ѝ.

— Ще оставим препарата да подейства, след което започваме — съобщи Ли Мей, насочвайки се към вратата. На прага спря и се обърна, в очите ѝ имаше сълзи. — Нямах представа какво съм изстрадала заради теб!

Ема не беше сигурна дали сълзите са в очите на китайката или в нейните собствени.

Смит обясни, че е поискал официалното становище на китайското правителство въпреки убеждението на специалните служби, че тази държава не е замесена в отвличането на Ема. В момента седеше в едно бистро на Гранвил стрийт, само на няколко пресечки от китайското посолство, където имаше среща с шефа на китайското разузнаване във Ванкувър. Казваше се Чан.

Смит никога не се беше срещал с него, но знаеше как изглежда от снимките на контраразузнаването. От мястото си до прозореца той зърна фигурата на Чан, който крачеше по отсрещния тротоар. Беше едър, с оплешивяла глава и приветливо изражение на лицето, облечен в добре скроен бежов костюм и маратонки на краката. Чан пресече платното и се насочи към входа на бистрото, после изведнъж промени посоката на движение и хлътна в съседния магазин. На витрината му имаше кльоцави манекени, облечени с черно-червено бельо — модели, които можеха да си позволят само двайсетгодишни манекенки. Рекламният надпис над магазина гласеше „La Vie en Rose“, по всяка вероятност канадската версия на „Виктория Сикрет“.

Чан се забави вътре около десетина минути, след което се появи с найлонова торбичка в ръка. Дегизировка или подарък за любовница? — запита се Смит.

Китаецът влезе в заведението, спря на бара и си поръча кафе с мляко. Докато чакаше, той огледа заведението, забеляза Смит и любезно му кимна. В салона имаше още четирима клиенти, но единствено Смит беше с костюм — факт, от който можеше да се заключи, че само той изглежда като шпионин.

Китаецът взе чашата си и тръгна навътре, подухвайки горещата напитка. После се закова на място, втренчи се в Смит и се изсмя — може би доста по-високо, отколкото бе възнамерявал. Клиентите се обърнаха. Ухилен до уши, Чан се настани на масата му и извика:

— Сега ме чувате добре, нали?

Смит стисна зъби, готов да гръмне проклетия мръсник.

— Какви ги вършите, Чан? — изръмжа той. — Какво си въобразявате?

Срещата протече точно според очакванията му: китайският шпионин категорично отрече всякакво участие в бремертънската операция, на няколко пъти повтори, че нямат нищо общо с престрелката на Ийст Пендър стрийт и отвличането на Ема.

Говореше много особено, с подчертан акцент, който от време на време преминаваше в безупречен английски с оксфордско произношение. Когато му трябваше време за размисъл, се правеше, че не разбира, но Смит не би се учудил, ако се окажеше, че той тип е завършил Оксфорд или Кеймбридж. Убеждението, че събеседникът му владее английски до съвършенство, се затвърди от начина, по който използваше думата „хипотетично“.

Хипотетично би било възможно китайците да са провели операцията в Бремертън, за която спомена Смит, рече Чан, след което леко сви рамене — жест, който означаваше: „Какво очакваш, човече? Всички сме в играта.“ След което добави, че при подобни операции те в никакъв случай не биха си позволили да отвлекат американски агент.

— Имаме запис на вашето момиче — информира го Смит.

— Запис ли? — вдигна вежди Чан. — Какво означава „запис“?

Смит обясни, че в момента на отвличането, осъществено от Ли Мей, Ема е успяла да включи мобилния си телефон. Чул името на бившата олимпийска състезателка, Чан направи гримаса.

— Точно така — натъртено рече Смит. — Знаем коя е, знаем, че работи за вас.

— Не разбира — промърмори Чан.

— Напротив, много добре разбираш — ядоса се Смит. — И те съветвам да разбереш още нещо: ако не освободите незабавно Ема, ще ви направим живота ад — както в Канада, така и по цялата територия на САЩ! Твоите момчета ще се разхождат в компанията на цяла глутница агенти, а автомобилите ви ще бъдат вдигани в момента, в който паркират някъде. Ще заснемаме всеки от вас, който влиза в клуб за стриптийз или посещава проститутка, ще документираме всяка покупка на „палаво“ бельо... — Последните думи накараха Чан да се намръщи, но когато Смит добави, че вероятно ще се стигне и до депортиране на част от неговите клоуни, лицето му се разтегна в широка усмивка. И двамата прекрасно знаеха, че срещу всеки изгонен

китайски агент от територията на САЩ същото щеше да сполети и някой американски агент в Китай.

Убедил се, че заплахите нямаат ефект, Смит предпочете да смени тактиката.

— Възможна е коренна промяна в отношението на Америка към вашата страна — обяви той. — Имам предвид ембарго, търговски санкции, налагане на допълнителни мита...

— О, я стига глупости! — отсече без следа от акцент Чан.

Смит не беше сигурен за коя от заплахите се отнася тази забележка, но беше съвсем наясно, че наистина дрънка глупости. Отношенията между Съединените щати и Китай бяха твърде важни, за да се повлияят от някаква дребна шпионска операция. Е, може би дипломатите щяха да вдигнат малко шум, но нищо повече. И Чан прекрасно го знаеше.

Комуникацията между шпионите прилича на звуците, с които си общуват китовите. А Смит и Чан бяха стари китове, с доста белези по плавниците. В момента, в който Чан изпи млякото си, Смит вече беше убеден, че китайците нямаат нищо общо с отвличането на Ема. Разбира се, нямаше как да е сто процента сигурен, тъй като човекът срещу него говореше със заобикалки, без категорично потвърждение или отричане. Смит стигна до своето заключение, следейки езика на тялото му. В крайна сметка му стана ясно, че китайците искат да се докопат до Ли Мей не по-малко от американските тайни служби, а в момента, в който го сторят, шпионската ѝ кариера ще бъде свършена. Срещата завърши с обещанието на Чан (разбира се, крайно завоалирано и неясно), че ако случайно открият Ема, те веднага ще я предадат на американските власти. Успя да даде това обещание, без дори за миг да признае, че има представа коя всъщност е отвличената жена.

На кея на Бърард Инлет бяха монтирани четири големи крана. Боядисаните им в ръждивочервено стоманени крака се издигаха на двайсетина метра от бетонния пристан, а куките им се поклащаха над водата. Сякаш са скелети на червени динозаври от неизвестен на науката вид, помисли си Демарко.

В момента работеше само един, обкراчил цял влак между огромните си крака. Стрелата му периодично вадеше контейнери от откритите вагони и ги спускаше на палубата на някакъв индонезийски кораб, залепил туловище до бетонния кей. Кранистът, невидим в кабинката си на десетки метри над релсите, очевидно си разбираше от работата. Контейнерите излизаха от вагоните, без дори да се заклатят, и меко се спускаха над кораба. Подреждаха се по дванайсет в редица, седем един върху друг.

На палубата вече се намираха стотици стройни правоъгълници.

Демарко се намираше в индустриалната зона на Ванкувър, наречена Гастаун. Изправен в края на паркинга на стръмно възвишение над морето, той наблюдаваше товарните операции с помощта на малък бинокъл. На бетонната площадка в краката му периодично се появяваха мъже с тъмни униформи, очевидно митнически служители. В ръцете им имаше дебели комплекти с документи, вероятно товарителници, в които отмятаха номерата на контейнерите. Никой от тях не поиска отварянето на някой от огромните метални сандъци за проверка на съдържанието му. Явно митницата и органите за сигурност се интересуваха от стоките, които влизат в Канада, а не от тези, които я напускат.

Отново се запита имаше ли смисъл да се връща тук. По всичко личеше, че Смит е задействал всички канали, прибъгвайки до помощта на много хора и институции. Самият той едва ли можеше да направи нещо повече. Опитваше се да не мисли за реалната опасност да загуби работата си, защото нямаше никаква представа с какво би могъл да се занимава, след като тази бъркотия приключи.

След два часа наблюдение беше на път да се откаже. Контейнерният терминал под краката му беше само един от няколко такива около Ванкувър. Според брошурата в ръцете му от това канадско пристанище се извозваха хиляди тонове стоки дневно. Ако Ема бе затворена в някой контейнер, предназначен за Китай или приятелска на Китай страна, беше абсолютно изключено да я открият. Изобщо не допускаше мисълта, че са я подложили на изтезания.

Обърна се и се повлече към взетата под наем кола. Трябваше да си потърси място за живеене през следващите няколко дни. Задължително евтино, тъй като „Чичко-паричко“ не поемаше разноските му. В крайна сметка се спря на един мотел от веригата „Бест Уестърн“ в покрайнините на Ванкувър, където му поискаха около осемдесет долара на нощ. Осемдесет шибани канадски долара!

Извади дрехите от куфара си и ги подреди в гардероба, остави приборите за бръснене в банята и се изправи в средата на стаичката, питайки се с какво да се залови. Наближаваше шест следобед, беше уморен и гладен. Единствената възможност, която го привличаше, беше една добра вечеря. Страхотен следовател, няма що!

Тръгна към вратата и посегна към топката на бравата. В същия момент погледът му се спря на телефонен апарат на малкото бюро до стената. Отстрани имаше ламиниран лист, който даваше указания за ползване и цените на услугата. Най-отдолу със ситни букви беше отбелязано, че телефонната линия може да се използва и за връзка с интернет.

Ръката му пусна топката и посегна към слушалката. Набра един номер във Вашингтон и зачака. Насреща вдигнаха чак на десетото позвъняване.

В продължение на почти цял час Ема говореше за човек на име Дзин Джан. Тя харесваше Дзин — инженер по образование и бивш служител на Китайската космическа агенция. Беше женен, с едно дете и отглеждаше гълъби. Ема разказваше на Ли Мей как Дзин ѝ беше изпращал информация с помощта на гълъбите.

Ли Мей. Все още се учудваше колко малко се е променила външността ѝ след последния им сблъсък на Хавайските острови. Беше все така хубава, може би по-хубава оттогава. Но чертите на лицето ѝ бяха някак втвърдени, а в очите ѝ проблясваше хладна враждебност. Преди двайсет години тези неща ги нямаше. Възторжената китайска кукличка си беше отишла. Много ѝ се искаше да я разпита за тези двайсет години след Хаваите, но мъглата отново се спусна в съзнанието ѝ.

Изпитваше огромна умора. Вече не помнеше кога за последен път беше спала. Очите я боляха от силната светлина. В един момент помоли едрия мъж да изгаси лампата, но той само поклати глава. Не се страхуваше от едрия мъж на име Бао. Но дребният... Как му беше името? Не можа да си го спомни, но дребният със сигурност я караше да изпитва ужас. Почеса ръката си и механично сведе поглед към мястото, което я сърбеше. Какви са тези белези, за бога? Другата ѝ ръка беше в същото състояние. Трябваше ѝ лекар. Освен това вонеше. Не беше се къпала от деня на отвлечането. Вдигна ръка да помирише мишницата си, но после осъзна, че Ли Мей я наблюдава. Представи си как изглежда, на лицето ѝ се появи смутена усмивка.

— Прекрати това и се концентрирай! — заповяда Ли Мей. — Свали си ръката и слушай внимателно: Дзин каза ли ти нещо за ракетата, която се взриви през деветдесет и шеста в Сичан?

— Какво? — погледна я с недоумение Ема.

— Концентрирай се! — извика Ли Мей. — Космическият център в Сичан, провинция Сечуан, деветдесет и шеста! Петдесет и шест души бяха убити. Дзин ли стоеше зад диверсията?

— О, не — поклати глава Ема. — Имаше нещо... Нещо сбъркано в горивната смес. Не разбрах точно какво, но предадох думите му на нашите технически експерти. Според тях...

Изгуби представа за времето. Говореше и говореше, без да спира нито за миг. Истинска бърлива сврака, както казваше майка ѝ. Дали мама е още жива? — запита се тя. Не помнеше.

— Може ли чаша вода?

— Не! — отсече Ли Мей, после се замисли и кимна. — Всъщност, да. Засега приключихме.

— О, не си отивай! — примоли се Ема. Никога не беше проявявала особена словоохотливост, но сега, по неизвестни причини, настояваше да продължи разговора с Ли Мей. Не искаше да я пусне, защото се страхуваше, че ще полудее. Говореше си сама, явяваха ѝ се отдавна мъртви хора, с които също се впускаше в диалог. Истинска бърлива сврака.

— Когато се върна, ще си говорим за подводници — обяви Ли Мей. — Ясно ли ти е?

— О, качвала съм се на подводници — кимна Ема.

— Не за вашите, а за нашите подводници — уточни Ли Мей. — Искам да разбера кой от вашите хора работи върху китайските подводници.

— О, знам един...

— След половин час — прекъсна я Ли Мей.

— Чакай, не си отивай!

Дебелия Нийл бавно се завъртя, оглеждайки мотелската стая на Демарко. Приличаше на слон, който прави пирует.

— Каква дупка, господи! — възкликна той. — Не ми казвай, че това е цялата обитаема площ!

Нийл беше прехвърлил петдесет години, висок не повече от метър и шейсет и тежък около сто и петдесет кила. Беше от хората, които никой не желае да има за съсед в салона на пътнически лайнер. Главата му беше олисяла на темето, но останалата коса беше пусната на воля и стигаше до средата на гърба му, стегната в сиворуса конска опашка. Демарко никога не го беше виждал в друго облекло освен шарена хавайска риза, къси панталони и сандали — същото носеше и в момента.

— Това мога да си позволя — глухо поясни той.

— Чичо Сам май е решил да свие дефицита в бюджета си, като ти е орязал командировъчните — отбеляза Нийл.

— Нещо такова — потвърди Демарко. Нямахте смисъл да му обяснява, че на всичко отгоре е безработен.

— Това е добре — отсеке дебелият. — Някой ден сигурно ще опра до социални помощи и няма да е зле, ако в торбата все пак има нещичко...

Такъв му беше хуморът на Нийл. Ако наистина опре до социални помощи, той просто ще хакне съответния сървър и държавата ще изплюе най-тлъстия чек в историята на пенсионното осигуряване.

Нийл беше стар сътрудник на Ема — един от хората, които си изкарват хляба с продажба на информация. Специалността му беше да преодолява различните електронни защитни стени и да прониква в криптирани системи. Поставянето на подслушвателни устройства в спални и заседателни зали му беше нещо като втора специалност. Демарко подозираше, че част от доходите му идваха директно от държавните институции, а друга му осигуряваха хора, които държат да бъдат в крак с конкуренцията. Но както и да е. Преди време Ема му

беше спасила живота и това беше причината Нийл да скочи в първия самолет след обаждането на Демарко. Пристигна във Ванкувър точно навреме за закуска.

— Къде ти е оборудването? — попита Демарко.

Нийл не отговори, все още зает да оглежда мотелската стая.

— Няма джакузи — обяви той, след като надникна в миниатюрната баня, а после се обърна и разпери ръце като Христос на кръста. — За бога, Джо, тук не предлагат дори румсървис!

— Ще оцелееш приятелю, повярвай ми — насърчително се усмихна Демарко. — А сега ми кажи къде ти е оборудването.

— В микробуса на паркинга — отвърна Нийл и посочи с палец зад гърба си. — Преди да го разтоваря, трябва да поговорим, а аз умирам от глад.

Гладът на този човек е хроническо състояние, напомни си Демарко.

Избраха малък ресторант на име „Денис“, който се намираше на две пресечки от мотела. Нийл поръча закуска, която спокойно можеше да нахрани гладуващите в Етиопия. След като унищожи половината от нея, той вдигна глава и каза:

— Трябва да си изградим работна хипотеза.

— Какво?

— Чу ме добре. Аз мога да проникна във всички бази данни на Канада, но все пак трябва да стесним кръга, нали? Предлагам да започнем с предположения, които ще ни помогнат да фокусираме усилията си. Схвана ли?

— Схванах — кимна Демарко. — Ето ти и първото предположение: Ема е жива и все още се намира в Канада.

— Силно се надявам да е така, Джо — отбеляза дебелият. — Но я ми кажи на какво се базира това предположение — на разум или на емоции?

— На разум. Ако Ли Мей искаше да я ликвидира, щеше да я застреля на място, още в колата. Признавам, че второто предположение е доста по-условно, но ние сме длъжни да допуснем, че Ема все още е в Канада.

— Защо, ако смея да попитам?

— Защото, ако са я натикали в някой контейнер за Китай, спокойно можем да се приберем у дома и да ѝ запалим по една свещ.

Не съм готов за такава стъпка, следователно трябва да допуснем, че тя все още е тук.

— Но защо Канада? — попита Нийл. — Може би вече е в Щатите. Най-вероятно в Аляска, ако изключим останалите четирийсет и осем щата.

— Възможно е — призна Демарко. — Граничните пунктове обаче се наблюдават както от канадците, така и от нашите. А Щатите са последното място, на което Ли Мей би желала да се озове. Но надеждата ми, че Ема все още е тук, е свързана с едно друго обстоятелство: според Смит китайското разузнаване не стои зад тази операция, а Ли Мей ще се нуждае от помощ, за да изведе Ема от страната. Трябва да бъде осигурен кораб от приятелска страна, да се потърси надеждна спедиторска фирма, да се изработи фалшива товарителница за съответния контейнер, което едва ли е по силите на един човек.

— Нямам мнение — сви рамене Нийл.

— Трябва да допуснем, че тя е все още тук! — настоя Демарко.

Доловил отчаянието в гласа му, Нийл кимна.

— Добре, приемаме, че е все още в Канада. А после какво?

— После не знам — въздъхна Демарко. — Точно затова те повиках.

Дебелия понечи да каже нещо, но в крайна сметка реши да погълне още едно парче бекон — вероятно петото, ако не и шестото поред. След като го глътна, той заби вилицата си в огромна, подгизнала от сладък сироп палачинка.

— Нийл! — нетърпеливо го подкани Демарко.

— Мислил ли си защо тази жена е отвлякла Ема, вместо да я ликвидира на място? — попита събеседникът му.

— Да, и заключенията ми не са особено приятни — въздъхна Демарко. — Според Смит тя иска да изцеди от нея всичко, което знае. Главно секретна информация.

Умишлено избягна думичката „изтезание“.

— Така си и мислех — кимна Нийл. — Предлагам засега да оставим тази тема и да се върнем на въпроса за работната хипотеза.

Затвори очи, езикът му изскочи навън и с наслада облиза устните. Първо горната, а след това и долната. Прилича на Ниро Улф

— легендарния частен детектив от романите на Рекс Стаут, помисли си Демарко. Един Ниро Улф, облечен в шарена хавайска риза...

— Къде би могла да я скрие? — попита Нийл.

— Ако знаех, вече щях да...

— Въпросът е риторичен, Джо. Налага се да свикнеш, защото аз често използвам такива. Дай сега да видим дали можем да стесним кръга от вероятности относно местонахождението на Ема... Първо, аз не вярвам, че Ли Мей я държи в оживен район...

— А защо не? — вдигна вежди Демарко. — Кой ще забележи, ако я натика в мазе или в празен апартамент в някой от небостъргачите в центъра?

— Едва ли — поклати глава Нийл. — Трябва й място, на което спокойно може да пренесе вързан човек, най-вероятно в безсъзнание. Място, на което съседите няма да видят как качва по стълбите жена с белезници и превръзка на очите.

— Спокойно може да го стори по тъмно.

— Отвлечането е станало по обяд. Едва ли са се возили в онзи джип, докато се мръкне. Не, Джо. Тази Ли Мей се нуждае от място, където може да влиза и излиза, без да привлича вниманието. Тя и съучастниците й имат нужда от храна и всичко останало...

— Може би... — започна Демарко, но Нийл продължи разсъжденията си така, сякаш беше сам на масата:

— Не вярвам, че ще я скрие в район с многобройно азиатско население, какъвто е китайският квартал... Разбира се, тя и съучастниците й лесно ще се смесят с тълпата, но да не забравяме, че китайското посолство разполага с многобройни информатори там — далеч повече от тези, които обслужват канадското правителство. Предполагам, че в този момент и китайците, и канадците са вдигнали на крак целия си контингент във Ванкувър — агенти, главатари на банди, търговци, фалшификатори — и всички тези хора вече издирват Ли Мей и двамата й съучастници.

От друга страна, китайският произход на Ли Мей също е проблем. В чертите на града живеят много азиатци, но положението в предградията е съвсем друго. Там Ли Мей и помощниците й неизбежно ще бъдат на очи — факт, който може да се превърне в предимство за нас.

— Как точно...

— Следователно ще включим в работната си хипотеза и предположението, че Ема е затворена на изолирано място, но извън районите с многобройно азиатско население.

— По дяволите, Нийл! — избухна Демарко. — Това означава почти цялата гадна Канада — оттук чак до Нова Скотия!

— Нищо подобно. Пътуването отнема време и увеличава риска. Никой разумен човек не би го предприел. Разумният човек ще намери някое място близо до Ванкувър, където да скрие жертвата си много скоро след отвличането. По тази причина съм на мнение, че Ема се намира някъде в околностите на Ванкувър, но на такова място, където никой няма да обърне внимание на красива китайка в компанията на две мутри. Кое то ни изправя пред проблема с мутрите — рязко и без никакъв преход смени темата Нийл. — Кои са те? Китайски агенти? Отговорът вероятно е отрицателен, както правилно е предположил твоят мистър Смит. Значи са хора, които работват нещо странично. Иначе казано, хора като мен: специалисти, които работят срещу заплащане, но извън държавните структури.

Дебелакът замислено млъкна, после кимна.

— Да, всичко дотук ми звучи логично... — Помълча още малко, после вдигна глава. — Ето каква е работната ни хипотеза, Джо: Ема е жива, намира се в околностите на Ванкувър в компанията на две китайски мутри. — Потърка пухкавите си ръчички и добави: — Сега вече имаме с какво да започнем.

— С какво по-точно, Нийл? Твоята работна хипотеза понамали копата със сено, но тя си остава една огромна шибана копа!

Главата на дебелака се поклати с престорено смайване.

— Нека обясня за бавно загряващите в групата — въздъхна той. — Ще започнем с преглед на имотите, обявени за продажба или под наем. Или по-скоро вече отдадените под наем през последните две седмици на клиентка от азиатски произход или на двойка китайци. Бихме могли да стесним значително промеждутъка от време, тъй като тази операция е била подготвена съвсем набързо. Засега ще се ограничим върху един кратък отрязък — от деня на пристигането ви в Бремертън до отвличането на Ема.

— Но как ще разбереш дали Ли Мей е наела някакъв имот? Допускаш ли, че ще го направи под собственото си име?

— Не, но тя и компанията ѝ със сигурност ще наемат имот с азиатски имена, независимо дали са китайски, японски или корейски. В краен случай би използвала име, което звучи еднакво приемливо и за хора със смесен произход.

— Например?

— Например Ли. Името е колкото китайско, толкова и американско. Или Парк. Корейско или американско е то?

— Ясно — кимна Демарко. — Но защо да не използват друго, не-китайско име? Да речем Джоунс, Тейлър или Бътлър?

— По две причини. Първо, подобно име ще привлече вниманието. Според мен са използвали азиатски имена, по простата причина че имат фалшиви документи. А след като имаш фалшиви документи и си азиатец, няма начин те да са на името на Феншоу.

— Ако е така, онзи от китайското посолство може би знае под какво име се подвизава Ли Мей.

— Не е зле Смит да провери — кимна Нийл. — Но се съмнявам, че ще получи отговор. Но не бива да забравяме и двамата бандити.

— Какво за тях?

— След като са бандити, има шанс да са регистрирани в полицията. Ако не са, можем да поразпитаем подземния свят — гангстери, мафиотски босове. Някой може да ги познава. Ако канадците се заемат с това, може би ще изскочи нещо.

Нийл понечи да каже още нещо, но стисна устни.

— Какво? — изгледа го продължително Демарко.

— Мисля, че трябва да търсим и още един човек. Най-вероятно фармацевт.

— Фармацевт ли?

— Да. Ти спомена, че Ли Мей най-вероятно иска да измъкне някаква информация от Ема. Това може да стане или като ѝ изтръгва ноктите, или...

— Ясно, разбрах.

— Добре. Но този начин на водене на разпит не е много ефективен, особено ако става въпрос за голямо количество информация. В смисъл че ако искаш да научиш къде е заровено фамиленото имане, един здрав тупаник може да свърши работа. Но когато става въпрос за голямо количество информация, трябва време. Човекът, когото разпитваш, има нужда да се възстанови от

изтезанията. Нерядко ти трябва и лекар, който да държи жертвата жива. Но изтезанията се мръсна работа, вдига се много шум. Освен това няма начин да разбереш дали пленникът казва истината, особено когато свикне с болката. Ако аз бях на мястото на Ли Мей, щях да използвам упойващи вещества. Но след като едно от основните ни предположения гласи, че тази операция не се провежда по нареждане и знание на китайското правителство, откъде ще се сдобие с упойващи вещества Ли Мей?

— От някой фармацевт.

— Точно така. От много специален фармацевт.

Нийл разгъна салфетката и я разстла върху празната си чиния, сякаш покриваше труп.

— Окей, Джо — въздъхна той. — Да се връщаме в мотела и да разтоварим оборудването. Мисля, че научих достатъчно, за да започнем.

— Дали хората на Смит са стигнали до същите заключения? — попита Демарко, докато крачеха към колата.

— Възможно е. Стига да са толкова умни, колкото съм аз.

— Да приемем, че е така.

— Ако приемем, че е така, те ще търсят информация по законния път, тоест от канадците. Ако бяхме на американска територия, Смит със сигурност щеше да действа по-грубо и да наруши някои граждански права. Но тук могат да искат само законни неща — преглед на картотеките, досиетата и прочие. А поради факта че не техен бивш агент е изчезнал, канадците ще се придържат строго към правилата. Но това се отнася за канадците, Джо. Аз, момче, няма да се придържам към никакви правила, защото дължа живота си на Ема.

Ема плачеше за Суки.

Събота сутрин, тя е само на девет. Седи на верандата на баба си и играе на „палавото топче“. Всъщност тренира. В понеделник, през голямото междучасие, отново ще излезе срещу Джуди Паркър и този път трябва да я победи. В малката ѝ шепа вече се побираха цели осем плочки. Понякога и девет, но десет не бяха по силите ѝ. За разлика от Джуди Паркър, която имаше по-големи ръце, направо огромни и тлъсти. Ема беше твърдо решена да тренира, докато започне да хваща по десет. Дори беше готова да разтяга пръстите си.

Докато тя тренираше, Суки си играеше край нея. Подгони някаква пеперуда, размахвайки лапи. После, отегчена от играта, легна на масата и опря муцунка в купчината карти.

— Трябва да тренирам, Суки! — нежно я отмести Ема.

Няколко минути по-късно забрави за котенцето, съсредоточена в упражненията. А когато го потърси с поглед, то не се виждаше наоколо. Ема стана, изправи се на стълбите на верандата, яркосините ѝ очи опипаха двора. Миг по-късно го видя: приклекло на уличното платно, котето дебнеше някаква птичка.

— Ела тук, Суки! — извика тя, но животинчето не ѝ обърна внимание и продължи да пълзи към птичката. Ема скочи на тревата и хукна към улицата. — Не, Суки!

Размаха ръце и птичката отлетя. Но когато посегна да вземе котето, то ѝ се изплъзна и хукна след птичката, пресичайки улицата в обратна посока, към къщата на баба ѝ.

Ема видя приближаващата се кола и отчаяно изкрещя, но вече беше късно. Предното дясно колело строши гръбнака на животинчето. Изпаднала в истерия, Ема се втурна към него. Жената зад кормилото на колата спря, излезе навън и я прегърна, опитвайки се да я успокои. Но тя започна да рита и да се гърчи, неспособна да откъсне очи от котето, от носа на което изтичаше някаква странна течност.

— Престани да плачеш и отговори на въпроса! — заповяда някакъв глас. Не беше гласът на баба й, тя никога не й крещеше по този начин.

— Тя уби Суки! — изхлипа Ема.

— Какво? — рязко попита неприятният глас.

— Тя уби Суки! Онази жена с червените обувки!

— Каква доза си й инжектирал, да те вземат дяволите? — попита на китайски Ли Мей, обръщайки се към Лок.

— Точно като предишната — намръщено отвърна китаецът, който трудно понасяше тази арогантна жена. — Предупредих те, че дрогата се натрупва в организма. Ако не спреш поне за два дни, просто ще й изпържиш мозъка!

— Престани да плачеш! — извърна се към Ема китайката, без да му обръща внимание. — Веднага спри и ми разкажи какво знаеш за У Синг. Млъквай, ти казвам! Кажки какво ти предаде той, преди да умре!

— Кой е У Синг? — недоумяващо прошепна Ема.

Въпросният мъж беше служител в китайското министерство на финансите, който в продължение на няколко години беше предавал на американците сведения за военния бюджет. Разглеждайки отделните пера на този бюджет, ВРУ беше в състояние да направи изводи за стратегията и приоритетите на китайската армия. За съжаление контраразузнаването засече Синг и той беше принуден да избяга. Успя да се добере до Тайван, където Ема вече беше уредила последния етап от пътуването му към свободата. Но там, буквално пред очите й, беше прегазен от кола на китайското контраразузнаване. Ема все още го виждаше проснат на мокрия асфалт, със счупен гръбначен стълб и молба в очите.

— Караш прекалено бързо! — извика тя. Гласът й беше тъничък, съвсем като на дете.

Ли Мей вдигна ръка да я зашлеви, но успя да се въздържи. Взря се в пленницата, която наистина изглеждаше много зле: с прилепнала към челото сплъстена коса и изпито лице — следствие от продължителното безсъние и значителната загуба на тегло. Една рухнала жертва, която не става за нищо.

— Е, добре — въздъхна Ли Мей, обърна се към Лок и добави на китайски: — Дотук сме. Но все още не й позволявай да спи. Ако се наложи, инжектирай й само малка доза амфетамини, за да я държиш

будна. Искам да ѝ кажа още нещо, но за целта трябва да е бодра.
Разбра ли ме?

Лок забави отговора си и тя остро повтори:

— Разбра ли ме?

— Да — отвърна най-сетне онзи и на устните му се появи вълча усмивка. Ли Мей знаеше, че е садист, а вероятно и психопат. Дали вече не е време да го убия? — запита се тя.

Демарко не каза на Бил Смит за появата на Дебелия Нийл, но подробно му разясни работната им хипотеза. Смит остана дълбоко впечатлен.

— Много добре — кимна той. — Особено идеята за наетите имоти. Не бяхме се сетили за нея. Веднага ще уредя хората на Дъдли да започнат проверка. Но за фармацевта се сетихме. Ако го открием, вероятно ще измъкнем от него информация за партньорите на Ли Мей, а оттам и за самата нея. До момента сме открили девет-десет души, които биха могли да я снабдят с медикаменти, хората на Дъдли вече ги привикват.

— Друго?

Смит се ядоса на безцеремонния въпрос, но все пак отговори.

— Трийсетина души наблюдават китайското посолство, готови да проследят всеки служител до мястото на евентуален контакт с Ли Мей. Прерязахме всичките им кабелни мрежи, заглушаваме радиостанциите им и пускаме подозрителни прищракования по линията в мига, в който вдигнат някой от телефоните. По този начин им показваме, че докато Ема е в неизвестност, ще им бъде адски трудно да си вършат работата.

— Това ли е всичко?

— Не. Продължаваме да наблюдаваме летищата, железопътните гари и граничните пунктове. На пристанището действат наши хора под прикритие. Но проблемът е, че колкото по-дълго се проточва операцията, толкова по-небрежни стават хората ни. Затова ти предлагам да се прибереш у дома, Демарко — бързо добави Смит, изпреварвайки следващия му въпрос. — Ние сме професионалисти и правим всичко, което можем. Не защото харесваме Ема или защото някога е работила при нас. Нейната памет наподобява банков сейф и ако Ли Мей успее да го отвори, ние трябва да знаем какво е измъкнала. Има и още нещо: според нас Ли Мей все още не е предала секретните материали, измъкнати от Кармоди и Уошбърн, затова...

— Защо мислите, че все още са у нея? — прекъсна го Демарко. — Не е ли по-логично да ги изнесе през граница в момента, в който ги получи?

— Не се знае. Веднъж вече я е издънил куриер, а едва ли ще използва „Федерал Експрес“ за изпращане на цял куп поверителна информация до Китай. Имаме всички основания да вярваме, че материалите все още са у нея. Най-вероятно е решила да ги пренесе лично. Искам да кажа и едно последно нещо, Джо. Ние си скъсваме задниците да търсим Ема, защото така трябва, а не защото сме добри момчета. И няма да се откажем, докато не я открием или не се убедим, че е мъртва.

Мобилният му телефон изжука и той бръкна в джоба си.

— Добре, много добре — каза, после изключи апарата и се обърна към Демарко. — Май пипнахме фармацевта...

* * *

Човекът се оказа седемдесет и няколко годишен китаец, нисък и плешив, с кръгли очилца без рамки и голяма брадавица на носа. Беше блед и се обливаше в пот. Демарко се уплаши, че всеки момент ще получи инфаркт.

Бяха затворили фармацевта в една стая в близост до парка „Куин Елизабет“ — може би същата, в която проведеха първите разпити на Кармоди. Въпросите задаваше млада китаяка, а Демарко, Бил Смит и Робърт Мортън наблюдаваха през огледалната стена.

Младата жена беше дребна и пухкава на вид, но с железен характер. Демарко научи, че била част от патрулните екипи под ръководството на Мортън. Тя атакуваше фармацевта с тънък глас и ураган от китайски думи, а от устата ѝ летяха слюнки. Гласът ѝ звучеше почти толкова неприятно, колкото скърцането на нокти по черна дъска. Демарко мрачно си помисли, че ако някой му крещи с такъв глас, вероятно ще си признае всичко само и само да прекрати изтезанието.

— Какво казва? — обърна се той към Смит.

— Откъде мога да знам, по дяволите — изръмжа онзи.

— Отдавна не съм използвал познанията си по мандарински — обади се Мортън. — Но мога да кажа, че...

— Хей, Дъдли! — смаяно го погледна Смит. — Откога си проговорил китайски?

Мортън само се усмихна и продължи:

— Нашият сержант отгатък информира мистър Фонг, че ако не й даде нужната информация, ние ще депортираме не само него, но и цялото му многолюдно семейство. Щели сме да ги превозим до Китай с товарен кораб и ще ги изхвърлим през борда на около миля от брега. Което означавало, че късмет ще извадят само онези от тях, които не могат да плуват. Заплашва го също, че ще замразим банковите му сметки преди депортирането, ще затворим аптеката, касапницата и агенцията за недвижими имоти, които притежава.

— Доста е работлив тоя дърт мръсник — учуди се Смит.

— Аха — кимна Мортън. — Замълча на половин дума, после поясни: — Чакай, чакай, сержант Чанг май успя да го пречупи!

Фармацевтът престана да клати глава, а сержант Чанг престана да крещи. Приведена към арестанта, тя напрегнато слушаше. Демарко не чу нищо, тъй като старият китаец почти шепнеше. Десет минути покъсно сержант Чанг напусна килията за разпити и застана мирно пред Мортън. Беше метър и петдесет и тежеше не повече от четирийсет и пет кила, но малките й черни очички гледаха наистина злобно. Страшна е, помисли си Демарко. Истинска зла фурия от някой кунгфу филм.

— Той призна, че е дал упойващи вещества на един човек, когото познавам — Лок Джонгюй. Престъпник, който се слави с изключителна жестокост. На младини е членувал в някаква банда, но сега работи самостоятелно. Занимава се с рекет и събиране на дългове. Знаем, че на съвестта му тежат няколко убийства, но не разполагаме с доказателства за съд.

— Което означава, че разполагаме с досие и снимка, нали? — уточни Мортън.

— Точно така, сър. И още нещо: Лок Джонгюй работи с братовчед си — един не особено умен, но много як тип.

— Случайно да разполагаме и със снимката на братовчедата, сержант?

— Не съм сигурна, сър. Ако вече не ви трябва, ще отида да проверя.

— Какво количество медикаменти е купил този Лок? — попита Демарко.

Блестящите очи на сержант Чан се забиха в лицето му.

— Не попитах — гневно отвърна тя, сякаш непознатият се беше усъмнил в уменията ѝ.

Но Мортън веднага разбра накъде бие Демарко.

— Искаме да си изясним дали Ли Мей и нейните съучастници ще се нуждаят от презареждане, сержант — меко поясни той. — Ако се окаже така, ще можем да направим засада в аптеката на мистър Фонг.

— Ясно, сър — кимна с каменно лице дребничката сержант Чанг. След което се завъртя на токове и се върна в килията. Там зае позиция зад гърба на арестанта и отново закрепя в ухото му.

Демарко влезе в мотелската стая на Нийл. Едната ѝ част беше чиста като операционна, защото там беше разположено оборудването му. Но в другата цареше пълна бъркотия. Всички хоризонтални повърхности бяха отрупани с кутии от храна за вкъщи, надписите върху които издаваха гастрономическите предпочитания на обитателя ѝ: „Домино“, „Уендис“, „Томи Рома“, Кей Еф Си. Веднага правеше впечатление, че Нийл набляга на американските вериги за бързо хранене и не държи да разширява културните си хоризонти. Всички кутии бяха празни — очевидно защото човекът не можеше да поръча повече, отколкото е в състояние да изконсумира, но въпреки това стаята вонеше като контейнер за смет.

Нийл се обърна да му хвърли един ядосан поглед и продължи да разговаря по телефона.

— И ти ми липсваш, скъпа — дочу последните му думи Демарко. — С нетърпение очаквам да бъдем заедно.

Миналата година Дебелия Нийл се ожени. Иначе казано, за разлика от Демарко този високомерен и егоистичен мъряч се радваше на съпруга и нормални човешки отношения. На всичкото отгоре съпругата му беше истинско чудо. Достатъчно привлекателна, без да е холивудска красавица, и най-важното — изключително умна жена. Това качество беше задължително за човек като Нийл, който би изял жива всяка тъпачка край себе си. Но още по-важно беше, че тази съпруга демонстрираше съпричастност, загриженост и обич — онези качества, които всеки мъж иска да види у жената, която ще му роди деца и ще го гледа на старини.

— Едва ли ще се забавя много тук — добави Дебелия Нийл.

— Какво? — втренчи се в него Демарко.

Палецът на Нийл се стрелна към откритата врата на съседното помещение. Наел е още една стая, да го вземат дяволите, направи гримаса Демарко и тръгна натам. Ако тази работа се проточи,

със сигурност ще фалирам. Явно Дебелия не може да спи в това сметище тук. Бутна вратата и видя Боби.

Боби Прентис беше протеже на Нийл и най-вероятен наследник на електронното му царство. Беше чернокож младеж с растафариански плитчици, които висяха на кльощавите му рамене. Изглеждаше на шестнайсет, но всъщност беше на двайсет и шест. Бе напуснал Масачузетския технологичен институт, преди да се дипломира, защото научният съвет на университета отхвърлил молбата му да се обучава по индивидуална програма. Нийл твърдеше, че никога не е виждал подобър хакер, а подобна оценка от неговата уста наистина означаваше много.

— Здравсти, Боби — поздравя го Демарко. — Как си?

— Супер — отговори младежът, без да откъсва очи от екрана пред себе си. Не беше от приказливите.

— Кога пристигна?

— Снощи.

— Радвам се да те видя.

— Аха.

— Нийл спомена пред жена си, че сте открили нещо — не се отказваше Демарко. — Знаеш ли за какво става въпрос?

— Аха.

Исусе!

— Ще ми кажеш ли?

— Аха.

Боби престана да чука по клавиатурата, вдигна някаква картичка от масата и му я подаде. Върху нея имаше адрес в Делта, едно от предградията на Ванкувър, а отдолу бяха изписани имената Лили и Тиан Мой.

— Какво е това, Боби?

— А? — разсеяно се обади младежът, успял отново да потъне в киберпространството.

— Боби...

— Остави момчето на мира, Демарко — надникна от вратата Дебелия Нийл. — Ела да ти разкажа какво открихме.

— Вероятно не си забравил хипотезата, според която Ли Мей е наела някое усамотено жилище извън Ванкувър в рамките на последните две седмици — започна Нийл. — Направих си труда да събера всички обяви на агенциите за недвижими имоти във Ванкувър и околностите му в указания период от време, които отговарят на нашите критерии. Еднофамилни жилища с големи парцели, достатъчно отдалечени от съседите. За съжаление човек може да научи от една обява само толкова. Следващата ми стъпка беше да открия кой е наел тези жилища. В някои случаи беше достатъчно да влезем в обикновените бази данни: включени телефони, електричество и други такива. Търсехме наематели с азиатски фамилии. Проблемът е там, че не навсякъде включват и поддръжка на жилището. Но нали ме знаеш колко съм умен...

Дебелия замълча, защото късите му пръсти с изрязани нокти се бореха с опаковката на дъвка „Базука“. Когато най-сетне успя да я отвори, той вдигна картинката пред лицето си и започна да я изучава с видим интерес. Демарко с мъка потисна желанието си да залепи дъвката на носа му.

— Та ето какво направих — продължи най-сетне приятелят му. — Снех телефоните на тези обяви и ги вкарах в компютъра, който започна да ги набира автоматично и да им оставя предварително записано съобщение. Съдържанието му беше кратко: наскоро двама или трима азиатци са наели подобно жилище, сред тях е висока и красива жена, около четирийсетгодишна. Ако имате подобни наематели, веднага се обадете на този номер, защото наемателите може би са опасни престъпници. За целта добавих и парична награда.

— Парична награда ли? — подскочи Демарко. — Как, по дяволите, очакваш да...

— Ударихме джакпота преди малко повече от час — невъзмутимо добави Нийл и направи огромен розов балон.

— За бога, Нийл! Защо не ми се обади веднага?

— Спокойно. Исках да видя дали няма да се доберем и до още нещо, преди да хукнеш да гониш вятъра.

— Какво нещо?

— Снимки от шофьорски книжки. Разполагаме с имената на наемателите. Ако са истински, те трябва да имат и шофьорски книжки. В момента Боби дърпа снимките на всички книжки от компютъра на

Канадската пътна полиция. Ако никоя от тях не прилича на хубавицата Ли Мей или на грозните ѝ партньори, значи не са нашите хора.

— Колко време ще отнеме?

— Не знам, но ако пречиш на Боби, със сигурност ще бъде по-дълго.

Две минути по-късно Боби се появи в кочината му.

— Тези нямат книжки — обяви той. — Или ако имат, не са редовни.

— Значи може да са нашите хора — поклати глава Демарко.

— Не е задължително — отбеляза Нийл. — Може би са просто нелегални имигранти, взели жилище под наем.

— Дай да се свържем с проклетия хазаин!

Насреща вдигнаха след шест позвънявания.

— Ало? — обади се женски глас.

— Добър ден, госпожо — рече Демарко. — Аз съм главен инспектор Робърт Мортън от Кралската полиция. Обаждам се във връзка с вашите наематели.

— Това означава ли, че ще получим наградата?

— Твърде възможно е, госпожо. Но за целта ще ни трябва още малко информация.

— Добре де.

— Можете ли да опишете жената?

— Ами да. Азиатка, или ориенталка, ако предпочитате.

— Интересува ме дали е китайка, японка, а може би корейка...

— Не знам. Изобщо не ги различавам.

— Исусе! — възкликна Демарко.

— Моля? Не ви чух...

— Няма значение, госпожо. Кажете, моля, висока ли беше жената, която нае жилището ви?

— Ами да...

— Вие колко сте висока, госпожо?

— Метър и петдесет и пет.

— А тя е по-висока от вас, така ли?

— Да, доста.

— За тая всеки над метър и шейсет ще бъде висок! — мрачно поклати глава Нийл.

— Красива ли е, госпожо? Жената, която търсим, е много красива.

— Ами... Предполагам, че е красива.

— Господи!

— Извинете, но пак не ви чух — рече жената.

— Кажете нещо за съпруга ѝ, моля.

— Ами... И той е азиатец.

— Знаем това, госпожо. Опишете го, ако обичате. Висок ли е?

— Да. Горещо-долу колкото мъжа ми.

— Колко е висок мъжът ви?

— Джак ли?

— Да, госпожо. Джак.

— О, той е метър и седемдесет и тежи около сто кило. Крайно време е да поотслабне.

— А наемателят тежи горещо-долу колкото него, така ли? — попита Демарко.

— Ами да. Може би по-малко.

Дали описанието е точно, запита се Демарко. То отговаряше на ръста на Лок Джонгюй — единия от мъжете, идентифициран от фармацевта. Но той беше слаб, дори кльощав. Докато братовчед му беше далеч по-висок, със сигурност над метър и деветдесет...

— Ходили ли сте в къщата, след като сключихте договор с тези наематели? — попита на глас той.

— Не. Тя се намира на около трийсет километра оттук. Мъжът ми може и да е ходил, но аз не съм, защото не карам кола.

— Добре, ясно. А сега ме слушайте внимателно, госпожо. Не бива да ходите в къщата, нито вие, нито съпругът ви. Чакайте да ви се обадим. Не сме сигурни, че вашите наематели са хората, които търсим, но за всеки случай стойте настрана от имота си.

— Кога ще получим наградата?

— Когато бъдем сигурни, че са нашите хора, госпожо — отвърна Демарко и прекъсна разговора.

— Прекрасна жена, на всичкото отгоре и умна — отбеляза Нийл.

Демарко не му обърна внимание и набра мобилния телефон на Смит. Включи се гласовата поща и той му остави съобщение. След това набра Мортън, но мъжът, който вдигна, обясни, че Мортън спешно е взел отпуск.

— Спешен отпуск? Какво се е случило?

— Въпросът е свързан със семейството му, сър. Не мога да го коментирам.

— Дайте ми мобилния му телефон — рече Демарко. — Или домашния.

— Съжалявам, сър. Нямаме право да съобщаваме подобна информация по телефона.

Демарко беше на път да се развика, но успя да се овладее и помоли да предадат на Мортън да се свърже незабавно с него, в случай че се обади.

— Боби може да ти издири телефоните на Мортън — предложи Нийл.

Демарко се замисли. Би могъл да потърси съдействието на ФБР, като звънне на Глен Харис, но това означаваше поне десет заседания на специално сформирана за целта комисия. Но беше ядосан на Харис, който беше изстрелял Даян обратно в Сиатъл, възлагайки ѝ някаква канцеларска работа, докато самият той останал тук, за да разплете нещата около престрелката в китайския квартал. Така Демарко се оказа лишен от възможността да види младата жена. Даян все още беше дълбоко разстроена от убийството на Дарън Тайър, а в момента сигурно се опасяваше, че Харис е решил да провали кариерата ѝ. Да, тоя тип наистина се оказа гадно копеле!

— Добре, нека ми намери телефоните — поръча той на Нийл. — А в същото време аз ще отскоча до адреса и ще проверя дали Ема не е там.

— Сам? — вдигна вежди Дебелия.

— Да.

— Имаш ли оръжие, Демарко?

— Не.

— Колко души е убила тази жена до момента?

— Шест.

— Шест — повтори Нийл. — Да не говорим, че тя е в компанията на двама престъпници, които със сигурност са въоръжени. Мисля, че е по-добре да изчакаш...

— Звънни ми, когато Боби намери номера на Мортън — прекъсна го Демарко.

Ли Мей отвори вратата на спалнята. Ема седеше на пода в ъгъла и почесваше лявата си ръка. Лок току-що ѝ беше поставил поредната инжекция — този път с малка доза, колкото да я държи будна. Доста е съсипана, отбеляза Ли Мей. Нещо напълно естествено след продължителното безсъние. Тялото ѝ се беше стопило, а главата ѝ се люшкеше като на пияница. Но зениците ѝ вече не бяха толкова разширени и можеха да се фокусират — доказателство, че умът ѝ започва да се връща към нормалното си състояние. Това беше важно, защото Ли Мей искаше тя да чуе и разбере всичко, което се готвеше да ѝ каже.

— Погледни ме — рече тя. — Ще ти разкажа една история.

Ема само кимна. Беше прекалено уморена, за да реагира по друг начин.

— Погледни ме в очите! — изкрещя Ли Мей.

Ема бавно вдигна глава.

— Ще ти разкажа какво ми се случи след Хаваите, след като ти уби Джао. Може би вече си забравила името му, а? Джао Дженян...

Ема отново кимна. Въпреки състоянието си тя знаеше кого има предвид Ли Мей — своя красив млад любовник с тяло на гимнастик, когото беше гръмнала в главата.

— Бяхме съвсем млади агенти, но предавахме на шефовете си страхотна разузнавателна информация. Вярно е, че ти успя да ни разкриеш, но въпреки това очаквах у дома да ме посрещнат като герой, а Джао да бъде погребан с всички военни почести. Нищо подобно не се случи. Аз бях обвинена в слабост, защото съм позволила да бъда разкрита и съм проговорила по време на разпитите. В резултат били заловени други агенти, провалени били други операции. Заради теб изпаднах в немилост, а любимият ми човек беше мъртъв. А знаеш ли какво се случи после?

Ема поклати глава.

— Те ме подложиха на разпит с медикаменти, моите хора! Трябвало да бъдат сигурни, че не съм станала предателка и не съм била вербувана от теб. След което бях изнасилена. Вярно, не беше планирано, нападна ме някакъв надзирател психопат.

— Съжалявам...

— Но това съвсем не беше всичко. Знаеш ли кой беше Джао? — Без да чака отговор, Ли Мей тръсна глава и процеди: — Освен мой любим той беше син на един от най-влиятелните хора в Пекин, който ме обвини за смъртта му. Настояваше да бъде разстреляна, но вместо това ме изпратиха на заточение в Ланджоу, провинция Гансу, където прекарах четири години. Знаеш ли нещо за това място, Ема? Знаеш ли колко прекрасно е то? Там има завод за газова дифузия, който е част от програмата за производство на ядрено оръжие. Работех в столовата и на оризищата, работех като робиня. После ме изпратиха в един подслушвателен център на границата със Северна Корея, където прекарах още три години в една колиба без водопровод и канализация. Беше по-лошо от затвор, но не беше достатъчно за бащата на Джао.

Отнеха апартамента на бедните ми родители, отново по негова заповед. По-малкият ми брат — толкова умно и слънчево момче — беше изключен от университета и изпратен в армията. Няколко месеца по-късно загина по време на учение. Всичко това се случи, защото ти уби Джао.

— Съж...

— Чакай, още не си чула най-интересното! — прекъсна я Ли Мей. — Осем месеца след като приключи с мен, аз родих дете. Малкото му мозъче беше безвъзвратно увредено от дрогата. Твоята и тяхната дрога. Казаха ми, че се е родило мъртво, но аз не съм сигурна. Може би са го умъртвили в момента, в който са установили състоянието му. Моето дете!

Ема отново се опита да каже, че съжалява, но устата отказа да ѝ се подчини.

— Бащата на Джао най-сетне умря и аз бях върната в разузнаването — продължи Ли Мей. — За тях моите езикови умения бяха твърде ценни, самата аз бях твърде ценна. През следващите десет години ми възлагаха най-гадните задачи, които обикновено се изчерпваха с преспиване с някой мазен тип с цел измъкване на разузнавателни сведения. А какво бъдеще имах! Бях национална

състезателка по волейбол, говоря четири езика, а по време на специалното обучение винаги бях първа. Ако не беше ти, днес може би щях да съм оперативен директор на китайското разузнаване, а не някакъв второстепенен агент. Превърнаха ме в сексуална примамка, в намазан с мед капан. Бях принудена да използвам тялото си като работен инструмент. Но нямах друг избор. И до днес не ми вярват напълно, независимо какво съм постигнала. Никога няма да забравят провала ми на Хавайските острови. За да напредна, започнах да чукам началниците си. Само по този начин можех да спечеля доверието им и да получа по-значителна задача на запад.

— Много съжа...

— Престани да повтаряш това! — кресна Ли Мей, изчака малко да се успокои и продължи разказа си: — Накрая ме приеха. Това стана двайсет години след Хаваите, двайсет години, след като ти разби кариерата ми и всичко, което обичах! Възложиха ми две операции в Америка: да проникна в корабостроителницата на Бремертън и да отвлека Джон Уошбърн в Китай. Всичко вървеше по план, докато ти не се появи. Сякаш си някаква хлебарка, която не може да бъде изтребена! Операцията ми отново беше под заплаха, но този път аз успях да реагирам навреме и промених плановете си. Реших да отвлека теб и да те предам в ръцете на шефовете си!

До този момент стоеше права пред сгърчената на пода Ема, но сега приклекна и заби очи в нейните.

— Разполагам с трийсет часа записи, които категорично доказват високата стойност на познанията ти. Успя да ми попречиш да изведа Уошбърн, но цялата му документация е в ръцете ми. Разполагам и с информацията, копирана от Кармоди. Накрая, имам записите от твоите разпити, имам и самата теб. Този път началниците ми ще бъдат доволни. Ще се отнасят с мен като с герой, а не като с провален агент!

— Няма — прошепна Ема и леко поклати глава.

— О, напротив! — процеди през зъби Ли Мей. — Те ще направят всичко възможно да ме измъкнат отгук, разбира се, в твоята компания. А в Китай ще довършат разпитите. Ще бъдеш изтезавана месеци наред, докато не изплюеш абсолютно всичко, което знаеш. А след това ще те разстрелят.

Ема отново поклати глава. Беше твърде уморена, за да говори. Твърде изтощена, за да обясни на жената срещу себе си колко дълбоко

греши.

Ли Мей се изправи. В погледа, който отпрати към Ема, се долавяше триумф.

— Победих те! — каза с висок шепот тя, после отвори вратата и извика: — Лок, Бао! Елате тук!

Двете горили се повлякоха към вратата. Лок беше раздразнен от грубостта, докато Бао беше просто озадачен.

— Трябва да се свържа с посолството във Ванкувър — каза на китайски Ли Мей. — За организирането на среща ще ми трябват поне два дни. От вас искам тя да не мърда оттук, докато ме няма. Оковете я с белезници към леглото и я оставете да се наспи. Ако случайно се събуди, дайте ѝ успокоително, за да заспи отново. Тя е много опасна, ясно?

— Да — отвърна Бао.

Лок не каза нищо. Не гледаше Ли Мей, а Ема. В очите му отново играеха странни пламъчета. Ли Мей не знаеше какви мисли му минават през главата, но беше ясно, че пленницата не може да се надява на нищо добро.

— Лок! — повика го тя. Изчака очите му да се извърнат към нея и тихо добави: — Ако не е тук, когато се върна, ще те убия!

— Бъди спокойна, ще бъде тук — отвърна Лок и устните му леко потрепнаха, сякаш заплахата на Ли Мей го беше развеселила.

— Да не си я докоснал! Искам я в добро физическо състояние.

— Разбира се — кимна Лок.

Той знаеше достатъчно начини да причини болка на жената в краката си, без да остави външни белези.

Старата, покрита с увивни растения къща се намираше в задната част на парцел от около осем декара. Беше доста далеч от пътя, скрита сред къпинак и вечнозелени храсти. Зад нея имаше малко оградено пасище, през което ромолеше поточе. На него пасяха две крави. Най-близките съседи бяха поне на осемстотин метра. Доста изолирано място, както беше предсказал Нийл.

Демарко подмина портата, после се върна и паркира така, че колата да не се вижда от къщата. Но не излезе навън. Никак не му се искаше да се изправи сам срещу трима въоръжени престъпници. Отново набра Бил Смит, но отговор нямаше. По дяволите! Как е възможно агент на ВРУ да не отговаря на мобилния си телефон?

А сега какво? Не можеше да се приближи към къщата отпред заради големия панорамен прозорец. Отзад пък пасището не предлагаше никакво прикритие. Би могъл да опита отстрани, използвайки прикритието на гъстите храсти. Хвърли ези-тура с въображаема монета и реши да се приближи откъм източната страна.

Приведен ниско към земята, той се затича натам. Просна се по корем и започна да пълзи в момента, в който очертанията на къщата се появиха между дърветата. Дулото на пушката 12-и калибър, с която току-що се беше сдобил, му послужи, за да си пробива път между храстите. Пушката беше заредена, с вдигнат предпазител. Демарко много се страхуваше да не вземе да гръмне, докато пълзи.

Никога през живота се не беше стрелял с пушка, а с пистолет беше гърмял само веднъж — нещо, което предвид биографията и заниманията му през последните години си беше чиста ирония на съдбата. Баща му беше езекутор на мафията, но неговият син познаваше огнестрелните оръжия само от телевизията. А може би не беше ирония на съдбата. Може би невежеството му по отношение на оръжията беше очакван и желан резултат от родителското възпитание. Бащата не искаше синът да тръгне по неговите стъпки и беше направил всичко възможно да го държи далеч от „работните си

инструменти“. Но дори да се беше опитал, щеше да срещне твърдата съпротива на майка му — жена с желязна воля. Във всеки случай той самият никога не се беше притеснявал от празнотата в познанията си за огнестрелните оръжия. До този момент.

Купи пушката от една заложна къща. Не познаваше канадските закони, но прецени, че покупката на пушка ще бъде по-лесна от тази на пистолет. Освен това хранеше надеждата, че ако се наложи да използва оръжие, с пушката по-лесно ще може да улучи противника. Влезе в магазина с пачка банкноти в ръце, посочи най-внушителното на вид оръжие на стената и попита колко струва. Собственикът — индиец с тюрбан на главата, не му поиска документ за самоличност, не го накара да попълва формуляри. Демарко не знаеше дали липсата на формалности е законна, или продавачът просто не искаше да изпусне клиента си. За съжаление в магазинчето не се предлагаха муниции. Или собственикът бе преценил, че ако му предложи пушка и патрони, клиентът като нищо може да го гръмне. Демарко си купи патрони десетина минути по-късно от един магазин за спортни стоки. Продавачът го изгледа доста странно, когато попита кои муниции пробиват най-големи дупки в мишената.

В момента се намираще на петдесетина метра от къщата и добре виждаше два по-малки прозореца на страничната стена, вероятно на спалните. Пердетата и на двата бяха спуснати. Демарко пое дълбоко дъх, скочи на крака и се понесе напред. В момента, в който стигна до къщата, се просна по корем под единия от прозорците. Изчака две секунди, после се надигна и предпазливо надникна. Надяваше се на малък процеп между пердетата, но не успя да открие.

Реши да обиколи къщата пълзешком и да потърси начин за скрито проникване или поне за някакво наблюдение. Но едва изминал два метра, джиесемът на колана му започна да вибрира. Извади го и погледна екранчето. Беше Нийл. Сигурно беше открил телефона на Мортън. Но вече беше късно.

Пропълзя до ъгъла и предпазливо надникна. Към задната стена беше прилепена грубо иззидана веранда от плоски бетонни блокчета. В единия ѝ край се виждаше ръждясало барбекю, а достъпът до нея се осигуряваше от плъзгаща се остъклена врата.

Не беше сигурен по какъв начин ще проникне в къщата и дали изобщо ще се осмели. Беше се надявал да примами някой от

обитателите ѝ навън, да го обезвреди и да го използва като заложник, за да стигне до Ема. Другата възможност беше просто да избие стъклената врата и да ги изненада. Това му се стори глупаво, защото някой със сигурност щеше да бъде убит — най-вероятно самият той. Не беше наясно и дали ще успее да разбие вратата с ритници. Това, което изглеждаше лесно на телевизионния екран, бе трудно осъществимо в действителност. После осъзна, че може да проникне в къщата, но като използва приклада на пушката, а не рекламираните по телевизията мощни ритници.

Предпазливостта му нашепваше, че трябва да изчака подкрепление. За целта трябваше да се свърже с Мортън и да поиска помощ от професионалисти, които си разбират от работата. Но вече знаеше, че няма да постъпи толкова благоразумно. Просто трябваше да провери дали Ема е в тази къща. Започна да се промъква към верандата — бавно, сантиметър по сантиметър. Не след дълго стигна горе, пропъзля до стъклената врата и предпазливо надникна. В същия миг прозвуча остър женски писък.

Дръж се, Ема!

Помогни ми, Господи! Това беше последната мисъл в главата му, преди да забие приклада на пушката в дебелото стъкло.

Лок отвори вратата на спалнята и насочи поглед към бялата жена, окована с белезници към леглото. Макар и унесена, тя все още беше будна. Упойващите препарати не бяха напуснали кръвоносната ѝ система.

Вече цяла седмица Лок стоеше затворен в тази къща и изпълняваше заповедите на една арогантна жена. Тази бялата, която лежеше пред него, също беше арогантна. Но нямаше да остане такава, след като приключи с нея.

Пристъпи към леглото и се наведе над неподвижното тяло. Изпита вълнение от факта, че жената е окована с белезници. Безпомощното ѝ състояние също го възбуждаше. Измъкна ножа от джоба си и натисна копчето на дръжката. Десетсантиметровото острие изскочи навън с остро изщракване. Най-напред щеше да разреже дрехите ѝ, просто защото това беше най-лесно. Сграбчи блузката ѝ и пъкна острието на ножа под най-горното копче. После сбърчи нос. Тази жена наистина вонеше ужасно! Знаеше, че не се беше къпала цяла седмица, но тази воня беше друга, още по-гадна. Очевидно се дължеше на препаратите, с които я бяха тъпкали ежедневно.

Отмести ножа и разкопча белезниците.

— Хайде, ставай! — каза на английски той. — Миришеш лошо!

— Какво правиш? — попита на китайски Бао, появил се в рамката на отворената врата. — Ли Мей каза да не ѝ сваляме белезниците.

— Мисля да се позабавлявам, братовчеде — ухили се Лок. — Като свърша, ще я прехвърля и на теб.

— Какво?! — зяпна Бао.

Тоя е вечно объркан, помисли си с досада Лок. Ако не беше толкова огромен, ползата от него щеше да е пълна нула. Без да му обръща повече внимание, той се извърна към Ема и изкрещя:

— Ти става и отива да вземе душ. Веднага!

Ема не реагира. Беше тотално изтощена, но остатъците от наркотиците продължаваха да действат върху съзнанието ѝ. В главата ѝ нахлуваха и изчезваха несвързани мисли и разпокъсани образи. Сякаш в мозъка ѝ се беше настанил миниатюрен пастир и час по час го ръчкаше с остена си. В същото време усещаше, че въздействието на дрогата намалява. Ослепителните проблесъци в мозъка ѝ се разрешиха, сънят вече не изглеждаше толкова невъзможен. А сега този кльоцав азиатец, който я беше дупчил със спринцовките си в продължение на цяла вечност, крещеше в ушите ѝ да става. Не. Няма да помръдне. Трябва да поспи.

Лок се наведе, хвана лявата ѝ ръка и рязко я дръпна.

— Ти вземе душ! — изкрещя той и я побутна към вратата. — Веднага!

Душ. Това звучи много добре, замаяно си помисли Ема.

— Ти мърда по-бързо! — блъсна я към вратата Лок.

Блъскането ѝ се отрази добре, придвижването по коридора — също. Мъглата в съзнанието ѝ бавно започна да се разсейва.

Великанът зад гърба ѝ каза нещо на китайски.

— Ще ни докараш беля — бяха думите му, предназначени за Лок. — Ли Мей каза да не излиза от стаята.

— Ще правя каквото си искам! Ли Мей е една арогантна кучка и нищо повече! — отсече Лок, после извърна глава и се ухили. — Можеш да гледаш, братовчеде! Така ще разбереш какво да правиш, когато ти дойде редът!

— Няма да я пипна! — поклати глава Бао.

Лок отново блъсна Ема в гърба и изкрещя на английски:

— Ти мърда по-бързо!

Стигнаха до банята. Лок я бутна вътре. Нерешително сбърчил чело, Бао ги наблюдаваше от коридора.

— Сваля дрехите! — заповяда Лок.

— Какво? — замаяна промълви Ема.

Онзи я перна по врата — съвсем леко, колкото да привлече вниманието ѝ.

— Ти сваля дрехите, защото взема душ!

Ема кимна и започна да разкопчава блузката, която не беше събличала цяла седмица. В един момент осъзна, че вратата на банята е отворена, и протегна ръка към топката на бравата.

— Не! — кресна Лок. — Врата остава така!

— Добре — кротко отвърна Ема и усети с облекчение как съзнанието ѝ започва да функционира. Най-после! Продължи да разкопчава блузката си.

— По-бързо! — заповяда Лок.

— Добре — кимна Ема, но продължи със същото темпо. Свали блузката, огледа малката баня и спря очи върху Лок. По-скоро върху гадно похотливата му усмивка. Очите ѝ се плъзнаха надолу и спряха върху кобура, увиснал под мишницата му. Вероятно и гигантът в коридора беше въоръжен, но пистолетът му не се виждаше. Отново огледа банята. Не откри нищо, което би могла да използва като оръжие. Нищо, което да ѝ даде някакво предимство.

Приключила с блузката, тя отново се обърна към Лок. Този път в очите ѝ имаше открито предизвикателство.

— Искам да остана сама.

Изрече думите бавно, но много по-ясно от преди. Скованите ѝ устни се движеха по-леко, мислите ѝ течаха далеч по-свързано — разбира се, доколкото ѝ позволяваше липсата на сън в продължение на дни.

— Ти затваря уста и взема душ! — заповяда Лок.

Ако не се подчиня, той отново ще ме удари, помисли си Ема. Но за целта ще трябва да се приближи, а това ще ми даде шанс да измъкна пистолета от кобура му. Поклати глава и леко въздъхна. Не се доверяваше на рефлексите си. Прецени, че още преди да посегне към кобура, гигантът ще се притече на помощ на приятеля си.

Приключи със събличането. Лок каза няколко думи на китайски.

— Има хубаво тяло за възрастта си — подвикна към Бао той. — Стегнато. Малко кльоцаво, но стегнато. И хубав задник.

Бао само поклати глава. Голата бяла жена го отвращаваше, братовчед му — също.

— Ще ида да направя чай — съобщи той. Не искаше да има нищо общо с това, което се случваше.

— Иди — изсмя се Лок. — Чаят ще ти помогне, а може и да вкара малко желязо в меката ти пишка!

Ема влезе под душа, затвори стъклената врата на кабината и завъртя крановете.

Лок понечи да ѝ заповяда да отвори вратата, но после реши, че харесва силуета, който се очерта през полупрозрачното стъкло. Сякаш беше на кино. Откри, че така е много по-възбуждащо, отколкото ако я наблюдава директно.

Прекрасно, въздъхна Ема и с наслада се отпусна под струите. Наистина прекрасно! Водата бързо я ободри. Започна да се мие бавно, без да бърза. А и едва движеше ръцете си от умора. На перваза имаше шишенце шампоан. Протегна ръка да го вземе и пръстите ѝ напипаха самобръсначката. Малка, розова, за еднократна употреба. Изля шапа шампоан върху главата си и започна да я разтърква. После взе самобръсначката.

Беше намислила да остане под душа максимално дълго, докато Лок не започне да крещи. Колкото по-дълго останеше под водната струя, толкова по-добре щеше да се защити. Трябваше да протака. Усецаше какво е намислил Лок и си даваше сметка, че не може да му попречи.

След минута китаецът започна да блъска по стъклото на вратата.

— Ти вече чиста! Излизай!

Ема не помръдна.

— Казах, спри! — изкрещя той. — Иначе пребия теб!

Ема бавно завъртя крановете с лявата си ръка, а с дясната здраво стисна самобръсначката. Обърна се с лице към вратата, извика и се стовари върху нея с цялата тежест на тялото си. Усети как острият ръб разпаря лявата ѝ ръка, малко над китката, нещо я парна в дясното бедро.

Чул писъка, Бао се появи откъм кухнята в тромав тръс.

— Какво стана? — извика на братовчед си той.

— Тъпа жена! — изсъска Лок. — Тъпа, тъпа жена!

Бао се втренчи в голата жена, която лежеше сред счупените стъкла на пода на банята.

Лок грабна някаква кърпа, хвърли я към Ема и изкрещя:

— Ставай!

— Искам да спя — промълви Ема, без да помръдва. После затвори очи. Наистина можеше да заспи направо там, върху счупените стъкла.

— Мамка му! — изруга на китайски Лок. Наведе се да я изправи на крака и видя самобръсначката в дясната ѝ ръка. — Тъпа жена! —

изръмжа отново той, изтръгна самобръсначката от пръстите ѝ и я запрати в коритото под душа. После рязко я дръпна, а тя нададе пронизителен писък, който го принуди да разхлаби хватката си. Тая тъпачка като нищо си е изкълчила рамото при падането, помисли си той.

В момента, в който прикладът разби стъклената врата, до слуха на Демарко отново долетя женски писък. Той изрита голям къс стъкло, щръкнал като сталагмит в пещера и достатъчно висок, за да му отреже топките, след което се втурна във вътрешността на къщата. Беше опрял пушката в рамото си, готов да пусне два патрона за едър дивеч на първия, който се появи пред него.

Първият се оказа дребна китайка на около петдесет години, която се беше заковала на място с ръце пред устата, а в очите ѝ се четеше ужас. Видяла, че мъжът с пушката се обръща и тръгва към нея, тя изпищя за трети път, завъртя се на пети и побягна.

— Пресвети боже! — промърмори под нос Демарко и извика след нея: — Хей, почакай!

Жената стигна до входната врата и се вкопчи в бравата. Той хукна след нея с пушка в ръка.

— Хей, почакай, няма да ти сторя нищо лошо!

Жената продължаваше да върти топката, заливайки го с водопад от китайски думи. Сигурно си чете молитвата, помисли той, преодолява разстоянието на два-три скока и сложи ръка на рамото ѝ. Жената се срина в краката му и започне да стене. Ужасни, накъсани от хълцане протяжни стеналия.

— Няма да ти сторя нищо лошо — повтори безпомощно Демарко, отчаяно надявайки се дребничкото създание в краката му да разбира английски. Очите му пробягаха из вътрешността на къщата, очаквайки всеки момент появата на съпруг или друг член на семейството. Дано да не държат оръжие, мрачно си помисли той.

— Съжалявам, стана грешка — извика към виещата китайка той.

Нийл беше сгрешил, съпругата на хазаина — също. Жената в краката му беше поне десет сантиметра по-ниска от Ли Мей, не по-красива от фритюрник. Беше нахлул в погрешна къща, по дяволите!

— Кой си ти? — попита на завален английски жената, разчела правилно идиотското изражение на лицето му, което нямаше нищо

общо с изражението на сериен убиец със садистично-сексуални наклонности. И страхът ѝ бързо се превръщаше в гняв. В следващия миг беше на крака и заливаше Демарко с яростни тиради на китайски. А той си спомни за онази следователка с очи на убиец, която бе зърнал в полицейския участък. Надяваше се, че ще има достатъчно пари в брой, за да плати вратата, която току-що беше разбил.

— Защо изкрещя? — попита той.

Жената отвърна нещо на китайски, най-вероятно проклятие, след което премина на развален английски:

— Защото те видях през вратата с пушка в ръка, бял глупако!

— Видя ли ме? — учуди се той.

Жената мълчаливо махна към огледалото на стената, а той осъзна, че ако се премести само метър вляво, ще види в него цялата плъзгаща се врата, от която стърчаха късове стъкло.

В следващия миг съществото насреща му отново го заля с неразбираеми крясъци. Демарко започна да се убеждава, че китайският е най-подходящият език на света за всяка жена, решила да наругае някой представител на противоположния пол.

Увил с кърпа кървящата рана на лявата ѝ ръка, Лок блъсна Ема по посока на спалнята. Това не му попречи да хвърли още един одобрителен поглед на задните ѝ части. Да, жената е в отлична форма за годините си!

Но преди да я изчука, трябваше да спре кръвта, защото не искаше да се изпоплеска. Обърна се и извика на Бао да потърси лейкопласт в банята, след което отново побутна голата жена пред себе си. Тя се движеше бавно, което усилваше възбудата му.

Ема чу сподавената ругатня на гиганта и с крайчеца на окото си успя да го зърне как влиза в банята, свел поглед към счупените стъкла на пода.

— Дай види рана — каза Лок, след като влязоха в спалнята.

Ема бавно се обърна.

Хубави цици, помисли си Лок. Малки, но стегнати. Приятелката му беше много по-млада от тази жена, но изобщо не можеше да се сравнява с нея.

— Махни кърпа! — изкрещя той. — Трябва види рана!

Ема неразбиращо го погледна.

— Махни кърпа! — извика извън себе си Лок. Господи, нима тази тъпачка не разбира нищо?!

Ема бавно кимна. Дръпна кърпата така, че лявата ѝ ръка за миг изчезна от полезрението на Лок. В следващия зами в гърлото му парчето стъкло, което стискаше в дясната. Поряза се дълбоко, но пораженията на китаеца бяха по-тежки. Много по-тежки.

Лок нададе сподавен вик и се хвана за гърлото. Ема го сграбчи за ризата, изрита го в краката и го повали върху себе си. Той направи опит да се освободи, но тя му нанесе силен саблен удар с ръба на дланта си. Стъклото срязва кожата ѝ, но потъна още по-дълбоко в гърлото на бандита. От раната бликна фонтан алена кръв и оплиска лицето ѝ.

Бао се появи на вратата на спалнята с кутийка лейкопласт в ръка. Очите му се спряха върху Лок, който се беше наместил между широко разтворените крака на жената и издаваше грухтящи звуци. Подът около тях беше покрит с кръв. Отвратително! — помисли си той. Тая свиня, дете му се води братовчед, дори не беше изчакал да я превърже! Не можеше да гледа, а и не искаше. В момента, в който посегна да затвори вратата, пред очите му зейна дулото на пистолет. Пистолетът на Лок. Стърчеше между лявата ръка и гръдния кош на братовчед му и беше насочен в главата му.

Бао изобщо не чу изстрела, който му пръсна мозъка.

Телефонът на Демарко започна да вибрира. Сигурно пак беше Нийл. Издърпа го от калъфчето на колана си и натисна бутона, но не чу какво му казват насреща. Току-що бе дал на китайката всичките триста долара, които имаше. Една предостатъчна по негово мнение сума за разбитото стъкло на вратата, но дребното чудовище не миряса, а го последва на улицата, настоявайки да научи името му. По всяка вероятност възнамеряваше да го даде под съд за психически травми.

— Ало! — отново извика в мембраната той, притискайки апарата към ухото си.

— Аз съм — рече един слаб глас и той механично погледна екрана. Сигналът обаче беше добър. Натисна копчето за усилване на звука.

— Не чувам! Кой се обажда?

— Ема. Помогни ми.

— Исусе Христе! Къде си?

Ема изрече нещо неразбрано.

— Как твое име, как твое име? — продължаваше да вие китайката.

Демарко сложи длан върху телефона, завъртя се на пети и изрева:

— Млъкни, да те вземат дяволите!

Жената вдигна ръце пред гърдите си и уплашено отстъпи назад. А той осъзна, че без да иска, беше насочил пушката в нея. В следващия миг китайката се понесе обратно към къщата си, крещейки от ужас.

— Ема, къде си?

— Не знам. Бензиностанция. Магазин.

Говореше тихо и заваляше думите. Откъде знае, че съм в Канада? — учуди се той. После разбра, че тя изобщо не знае това. Звучеше така, сякаш е набрала първия номер, който е изникнал в съзнанието ѝ.

— Има ли някой около теб? — извика той.

— Да. Един човек.

— Дай му телефона!

Апаратът утихна. Мамка му! Тя прекъсна линията! Или някой я беше прекъснал вместо нея.

— Мамка му, мамка му! — бясно изкрещя Демарко и натисна копчето за последното прието обаждане. Дано не е блокиран, помисли си той. Насреща се обади мъжки глас.

— Ало?

— Има ли някаква жена при вас? Жена, която току-що използва телефона ви?

— Аха. Някаква шантава кучка, очевидно дрогирана...

— Чуйте какво ще ви кажа! Тази жена...

— Що да те слушам, бе? За какъв се мислиш? Тая шантава кучка...

— Петстотин долара!

Чул сумата, мъжът насреща веднага млъкна.

— Какво?

— Петстотин долара! Ще ги получиш, ако ѝ помогнеш! Прибери я някъде: в тоалетната, в склада — няма значение! Важното е никой да не я види!

— И аз мисля така. Кучката е гола, завита само с одеяло и цялата е оплескана с кръв! Тъкмо мислех да звъня на ченгетата...

— Недей! Скрив я, докато дойда!

— Не знам, човече... — проточи онзи.

— Къде се намираш? — попита Демарко.

— Бензиностанцията на „Шел“ на магистралата „Крал Джордж“.

— Кой град?

— Съри.

— Аз съм в Делта. За колко време ще стигна до теб? Не съм оттук.

— Ами... За около... О, по дяволите! Тя май припадна!

— Ранена е, затова! — извика Демарко. — За колко ще стигна там?

— Петнайсетина минути.

— По дяволите! Казвай откъде да мина!

Човекът му обясни. За щастие не беше сложно.

— И още нещо — изръмжа Демарко. — Ако заваря жената при теб, получаващ петстотин долара. Но ако я няма, ще те пречукам като куче!

Реакцията на човека отсреща го изненада.

— Малко се съмнявам, задник — засмя се той. — Но спокойно можеш да опиташ.

Нов смях, после линията прекъсна.

Демарко спря на паркинга и хукна към бензиностанцията на „Шел“. Мъжът зад щанда беше негър с габаритите на промишлен хладилник: двуметров гигант, тежък не по-малко от сто и петдесет кила.

— Тук ли е жената? — задъхано извика Демарко.

— А, ти трябва да си онзи пич, дето щял да ме пречука като куче! — ухили се грамадата.

— Забрави! — гръсна глава Демарко. — Тук ли е?

— Аха — кимна оня. — Лежи на пода в тоалетната. Никаква я няма.

— Къде? — огледа се нетърпеливо Демарко.

— Ела, ще те заведе — отвърна хладилникът. На лицето му все още грееше усмивка. Явно заплахите на Демарко го бяха развеселили.

Спряха пред вратата на тоалетната и гигантът отключи. Ема лежеше на пода, покрита с одеяло. Ръцете, раменете и шията ѝ бяха изцапани с кръв. Една дълбока рана над китката, други две на дясната длан, механично отчете Демарко, докато проверяваше пулса ѝ. Кръвта по нея му се стори твърде много за подобни рани. Пулс имаше, но той не можеше да прецени дали е силен или слаб. Без да обръща внимание на чернокожия зад гърба си, той дръпна одеялото и огледа голото ѝ тяло, търсейки други наранявания. Не откри, но видя многобройните следи от игли по ръцете ѝ. Бяха я надупчили като наркоманка.

Вдигна я на ръце. Управителят на бензиностанцията задържа вратата и му помогна да я положат на задната седалка на колата му.

— Опа! — подсвирна той, спрял очи на пушката. — Това пък за какво ти е?

— Вместо онези петстотин долара — обърна се да го погледне Демарко. — В момента не разполагам с такава сума, но държа на думата си. Искам първо да я закарам в болницата!

Чернокожият гигант огледа пушката, после очите му се спряха върху лицето на Демарко.

— Забрави за парите — промърмори той. — Едно време и аз се друсках... Имало е моменти, в които страшно много бих искал да ме прибере някой като теб...

— Не, не! — вдигна ръка Демарко. — Ще си получиш парите. А тази жена не е наркоманка, просто... Просто ѝ се случи нещо лошо. Но парите ще ти донеса!

— Добре, брато — кимна гигантът. — Ще повярвам, като ги видя.

Демарко спря загрижен поглед върху неподвижната Ема. Опасяваше се, че е изпаднала в кома. Трябваше ѝ медицинска помощ, и то веднага! Джиесемът му звънна в момента, в който се канеше да попита чернокожия мъж къде е най-близката болница.

— Ало.

— Бил Смит — рече един глас в слушалката. — Търсил си ме.

— Къде изчезна бе, кретен?! — ревна извън себе си Демарко.

— Бях зает. Трябваше да...

— Намерих Ема — прекъсна го Демарко.

— Какво?!

— Има нужда от лекар. Каж ми къде да я заведа.

— Трябва ѝ спешна помощ, така ли?

— Точно така, да те вземат дяволите!

— Добре, добре, успокой се. Къде се намираш?

Демарко му каза.

— Задръж така — заповяда Смит. В мембраната прозвучаха приглушени гласове, после агентът отново се обади: — Така... Ще закараш в „Съри Мемориал“. Тя е на самата магистрала „Крал Джордж“, на пресечката с 96-о авеню. Само на пет минути от бензиностанцията, на която се намираш. Ще им се обадим, за да не те занимават с глупости от сорта на здравни осигуровки и разни тъпи формуляри. Ще се видим там.

* * *

— Изпратих кръвна проба в токсикологията — рече докторът. — Дишането и пулсът ѝ са малко извън нормите, но не виждам нищо опасно. Не е в кома, а просто спи.

Беше слаб, около трийсетгодишен, с бяла риза и ярка вратовръзка, изрисувана с героите на Дисни. На краката му имаше маратонки. Прилича на Кевин Костнър, помисли си Демарко, за пореден път озадачен от необяснимата страст на някои лекари към абсурдните вратовръзки.

— Можем ли да я събудим? — попита Смит.

— Само ако е спешно — отвърна докторът. — Мисля, че няма да ѝ навреди, макар че изобщо не се събуди, докато я преглеждахме и ѝ вземахме кръв. Най-добре е да я оставим да се наспи...

— Трябва да говорим с нея — настоя Смит. — Важно е.

Докторът кимна и тръгна по коридора. Смит, Демарко и един униформен представител на канадската полиция мълчаливо го последваха. Смит се наведе над леглото и нежно докосна ръката на пациентката.

— Ема — прошепна той. — Ема, събуди се!

Никаква реакция.

Смит лекичко я разтърси.

— Недей! — обади се тя.

— Трябва да поговорим, Ема — настоя агентът.

— Спи ми се.

— Знам, Ема. Но трябва. Събуди се, моля те! Къде са онези, които те отвлякоха?

— Мъртви са.

— Включително Ли Мей?

— Нея я няма.

— Какво означава това? — учуди се Смит и хвърли недоумяващ поглед към Демарко. — Мъртва или изчезнала?

— Откъде да знам — сви рамене Демарко.

— Мъртва ли е Ли Мей, Ема? — извика Смит и отново разтърси раменете ѝ. Тя не реагира. — Събуди се, Ема! Мъртва ли е Ли Мей?

— Остави я на мира — намеси се Демарко. — Утре сутринта ще опитаме пак.

— Не можете ли да ѝ дадете нещо, което да я събуди? — извърна се към доктора Смит.

— Я върви по дяволите! — ядоса се Демарко. — Не виждаш ли, че са я надупчили като решето? Един господ знае с какви гадости са я тъпкали!

— Приятелят ви е прав — рече докторът. — Не мога да й инжектирам нищо, преди да получа резултатите от токсикологията. Точка по въпроса!

За човек с вратовръзка от Дисниленд звучи адски сериозно, помисли си Демарко.

— Колко време ще отнемат токсикологичните изследвания? — попита Смит.

— Четири часа, ако ги поискаме спешно.

— Ще ги поискаме спешно. Става въпрос за националната сигурност.

— За чия по-точно? — погледна го с лека усмивка докторът.

— Проклети канадци! — промърмори под нос Смит и му подаде една визитка. — Моля да ми звъннете в момента, в който получите изследванията или тя се събуди.

— Добре — съгласи се докторът.

— Да вървим да похапнем някъде, Демарко — сбърчи вежди агентът. — И да ми разкажеш какви, по дяволите, си ги свършил!

— Чакай малко — спря го Демарко, измъкна джиесема си и набра номера на Дебелия Нийл. — Открих Ема — съобщи му той. — Добре е, възстановява се в болница.

— Слава богу — въздъхна с облекчение шишкото. — Значи беше на адреса, който ти дадох, а?

— Не, приятелю — мрачно отвърна Демарко. — На твоя адрес се оказа една дърта китайка, на която изкарах ума. Но това вече е без значение. Прибрах Ема от една бензиностанция на „Шел“, която се намира на магистралата „Крал Джордж“ в близост до Съри. До нея се е добрала пеша, което означава, че можеш да провериш имотите под наем в околността. Търси онези, които са в непосредствена близост до бензиностанцията.

— Ема не може ли да обясни къде е била?

— Не, защото е дрогирана.

— Добре, ще направя каквото мога. Какъв е кодът на областта?

— Откъде да знам, по дяволите!

— С кого говориш? — полюбопитства Смит.

— С човек, който ми помага — навъсено отвърна Демарко.

— Абе ти си бил голям язовец! — изгледа го учудено онзи.

В близост до болницата не откриха палачинкова къща и по тази причина бяха принудени да се задоволят със закусвалня на „Денис“. Писна ми от проклетите вериги за бързо хранене, мрачно си помисли Демарко. После, докато Смит лапаше пържени яйца и някакво парче от крава, рекламирано като стек, започна да разказва преживелиците си.

— Значи насочи пушка към бедната женица, а? — ухили се Смит.

— Аха. Извади голям късмет, че не я гръмнах. Бях се побъркал...

— А защо не ми се обади?

— Обадох ти се, но се включи шибаната гласова поща!

— О, вярно. Но можеше да звънеш на...

Звънна телефонът на Демарко.

— В близост до бензиностанцията има два адреса, които отговарят на профила — съобщи Нийл.

— Не знам дали профилът е верен, но все пак ми ги дай — промърмори Демарко и направи знак на Смит да му подаде химикалката си. Записа адресите на салфетката, прекъсна връзката и каза: — Накарай местните да ги проверят, веднага! Има вероятност на единия от тях да са държали Ема...

— Защо мислиш така?

Демарко не отговори и захапа пържената филийка. Всичко в тези закусвални става за ядене, стига да го полееш с достатъчно кленов сироп.

Десет минути по-късно Смит успя да убеди канадците да изпратят на посочените адреси два отряда от специалните си части. След още трийсет, когато вече привършваха с храненето, телефонът му иззвъня.

— Открили са мястото — съобщи на Демарко той. — Вътре е имало двама китайци, мъртви. Единият е бил убит с парче стъкло в сънната артерия, а другият — гръмнат в главата. Намерили са и няколко видеокасети. При беглия преглед на една от тях установили, че са записвали разпитите на Ема. Налага се да отскоча дотам и да ги взема. Един господ знае какво има на тях.

— Нещо за Ли Мей?

— Няма следа от нея. Казах на канадците да приберат касетите и да зарежат труповете. И да направят засада, в случай че Ли Мей се върне...

— Ема, събуди се! — умолително рече Демарко.

— Махай се! — отвърна със значително по-укрепнал глас Ема.

В организма ѝ бяха открити следи от цял куп химикали: натриев амитал, скополамин, тиопентал, амфетамини и още няколко неизвестни вещества — най-вероятно китайски халюциногени на билкова основа. Нито един от тези препарати не изискваше бърза медицинска намеса. Според лекарите едно от веществата би могло да предизвика чернодробно увреждане, но все още беше рано да се установи със сигурност. Препоръката им беше ежемесечен контролен преглед поне още половин година.

— Събуди се, Ема — повтори Демарко и лекичко я побутна по рамото.

— Джо, ако не ме оставиш на мира, ще ти фрасна един в големия нос! — заплашително изръмжа жената в леглото.

— Трябва да поговорим за Ли Мей, Ема.

— Джо! Кълна се...

Ема изведнъж млъкна и се изправи в леглото. Все още беше замаяна, но вече си спомняше какво бе станало.

— Къде съм?

— В болницата.

— Това е ясно. В кой град?

— Ванкувър — отвърна Демарко. — Всъщност в Съри.

— Колко време съм спала?

— Четиринайсет часа.

— Малко е. А сега изчезвай оттук, защото искам да отскоча до банята.

— Първо да видим дали можеш да ходиш — поклати глава Демарко.

— Имам чувството, че съм облечена с една от онези противни болнични нощници с връзки на гърба — каза Ема и го изгледа с

вдигнати вежди. — Внимавай, защото, ако ми зяпаш задника, наистина ще ти фрасна един в носа!

Какво ли щеше да стане, ако знае, че съм я държал в ръцете си чисто гола, помисли си Демарко, а на глас каза:

— Обещавам да не гледам.

Ема отметна завивката и предпазливо стъпи на пода, а Демарко я хвана за ръката.

След две колебливи крачки тя отблъсна ръката му.

— А сега изчезвай! — заповяда тя, после изведнъж се закова на място. — Господи! Кристин знае ли, че съм била отвлечена?

— Да — кимна Демарко и започна да обяснява.

Непосредствено след отвлечането той беше твърде зает и изобщо не се сети да звънна на Кристин. Разбира се, медиите бързо научиха за престрелката в китайския квартал и упражниха силен натиск върху съответните служби в Канада и САЩ. Те от своя страна направиха всичко възможно да не разкриват истината за инцидента, а Смит и ФБР стигнаха до решението да не оповестяват отвлечането на Ема по чисто егоистични причини. След което Кристин му се обади, разтревожена от факта, че от няколко дни не се беше чувала с нея. Демарко беше принуден да ѝ разкаже какво се е случило, подчертавайки, че с издирването са се заели най-добрите професионалисти на двете страни. От този ден се чуваха редовно, като той се опитваше да звучи максимално оптимистично, макар да беше наясно, че едва ли ще я заблуди. Предишния ден, докато Ема все още спеше, той звънна на Кристин да ѝ съобщи добрата новина. Младата жена се разплака от облекчение, а той мрачно се запита колко ли е хубаво някой да те обича така.

— Дай ми джиесема си — каза Ема. — Искам да ѝ се обадя, още сега. А ти иди да намериш нещо за ядене, защото умирам от глад.

— Слушам, мадам! — шеговито козирува Демарко, вече убеден, че тази жена се възстановява изключително бързо.

— Спомням си, че убих двамата мъже — рече Ема. — Ли Мей ги наричаше Бао и Лок, но не съм сигурна дали това са истинските им имена.

— Това са — кимна Демарко и изрецитира китайските имена с цената на доста усилия: — Лок Джонгюй и Бао Дзян. Братовчеди, които са изпълнявали специални поръчки на азиатските банди във Ванкувър.

Чиста и старателно сресана, Ема лежеше полуизправена в болничното легло. Все още изглеждаше уморена, а отслабналото ѝ лице беше болезнено бледо. Скулите ѝ стърчаха като остриета на нож. Но умът ѝ работеше добре, беше и бясна.

— Както и да е — заключи тя. — Помня, че ги ликвидирах, но това е горе-долу всичко. Знам, че Ли Мей ме разпитваше, но не помня какво съм говорила.

— Смит каза, че са намерили видеозаписи в къщата.

— Значи са открили мястото? — вдигна вежди тя.

Демарко набързо ѝ разказа как беше станало това.

— Повикал си Нийл? — учудено го погледна тя.

— Да. Заедно с асистента му — онова хлапе с плитчиците, Боби...

— По дяволите! Нийл никога няма да ме остави да забравя случилото се.

— Важното е, че откриха къщата с двата трупа плюс един куп видеокасети, но не и Ли Мей.

— Мисля, че тръгна да търси контакт с китайците — каза Ема. — Надяваше се да ги убеди да ме прехвърлят в Китай и там да довършат разпитите. Може би им е предала запис на това, което е успяла да изтръгне от мен. Лошо, ако наистина е станало така...

— Имаш ли някаква представа какво си ѝ казала?

— Съвсем бегла. Помня откъслечни фрази, но в главата ми е пълна бъркотия... От време на време бърборех с часове като... като сврака. Трябва да я открием!

— В момента главното е да се възстановиш.

— Не, трябва да я открием. При последния ни разговор тя спомена, че разполага с документацията на Уошбърн и секретните сведения, измъкнати от Кармоди. Трябва да я заловим, преди да ги предаде. — Ема замълча за момент, после добави: — Ако вече не е свършила тая работа...

— Смит ръководи издирването — успокоително промърмори Демарко. — В него участват ФБР и канадските власти. За момента не е

нужно да предприемаш каквото и да било.

Ема помълча известно време, после вдигна глава.

— Смит запозна ли те с миналото на Ли Мей?

— Да.

— Значи си наясно, че цялата ѝ операция тук, във Ванкувър — отвличане, изтезания и всичко останало, — е била замислена колкото за лично отмъщение, толкова и за измъкване на поверителна информация. Крайната ѝ цел беше да ме унижи и дискредитира... — От гърдите ѝ се откърти тежка въздишка. — Тя е превъртяла, Джо. В буквалния смисъл на думата. Отдавна е престъпила чертата и няма да се откаже да ме преследва.

— Не се безпокой, Смит ще...

— Не се безпокоя. Напротив, искам отново да тръгне подире ми. Това е единственият начин да я пипнем. — Помълча малко, после тъжно поклати глава. — Жестоко сме я прецакали, Джо. Всъщност направо сме я унищожили. Не трябваше да стане така. Честно казано, мъчно ми е за нея.

— Положението не е чак толкова лошо — успокоително рече Смит.

Намираха се в малката зала за свиждане на етаж, а Ема седеше в инвалидна количка, наметната с болничен халат. Количката не ѝ беше необходима, но тя реши да я използва, ако случайно някой я наблюдава.

— Назначил съм шест души да анализират видеозаписите, ще приключат всеки момент — продължи Смит. — До този момент няма нищо тревожно — през половината от времето ти просто бърбориш. Разказала си ѝ за операции отпреди двайсет години, смесвайки ги с други — проведени доста по-късно. Добрата новина е, че не си предала нищо текущо просто защото от три години не работиш за нас.

Разбира се, колегата ѝ не можеше да знае, че работата ѝ за ВРУ не беше напълно преустановена, но тя побърза да добави:

— През последните пет години преди оттеглянето си съм работила предимно в района на Близкия изток.

— Така е — потвърди Смит. — По време на разпита често лъжеш, но не успяхме да разберем дали го правиш нарочно. Лично аз останах дълбоко впечатлен от оная история за съобщения, изпращани с пощенски гълъби. Ако стигне до китайците, те като нищо ще изтребят всички пощенски гълъби на територията на страната!

— Значи не съм издала нищо важно, а? — погледна го Ема.

— Не съм казал толкова неща. Казах само, че положението не е чак толкова лошо. До този момент засякохме три неща, които могат да създадат проблеми, разбира се, ако китайците ги интерпретират правилно. Снощи изтеглихме наш агент от базата за подводници в Куингдао — чисто предохранителна мярка. Прекратихме и дейността на един пекински екип, който работи там почти от десет години.

Смит отпи глътка леден чай от пластмасовата бутилка в ръката си и се намръщи.

— Мразя чай с плодов вкус! Взех го от автомата в дъното на коридора, но се оказа, че проклетите канадци са подредили бутилките с етикетите навътре! Викам си, какво толкова, чаят си чай, и натиснах копчето. В резултат се сдобих с тая гадост, която мирише на малини! Защо прецакват всичко, господи?

— Бил! — погледна го със зле прикрито нетърпение Ема. — Какво има още?

— Нищо, повярвай ми. Вярно, че прослушахме записите съвсем набързо, но сега ще ги изучим подробно. За целта ще ни трябва помощта ти, Ема. Просто за да уточниш, ако можеш, къде лъжеш и къде не...

Смит замълча за момент, после добави:

— Всъщност тя не е много добра в разпитите. По-скоро аматьор, отколкото професионалист. Ако познаваше тази работа, щеше да знае, че за да изтръгне всичко от теб, ще ѝ трябват поне два месеца, включително повторение на въпросите и сверяване на отговорите. Да не говорим, че те е дрогирала повече от необходимото. Много повече. На част от записите просто те няма. Професионалистът би ти инжектирал по-малко препарати и би те разпитвал много по-дълго. Ли Мей познава основните прийоми — какви препарати да използва и как да те лишава от сън. Но няма опит и най-главното — търпение.

— Допускаш ли, че е свалила текста от видеозаписите и го е предала на китайците? — попита Ема.

— Не — поклати глава Смит. — Според нас не е имала време, а и в къщата нямаше нито компютър, нито пишеща машина. Разбира се, тя би могла да направи копия на записите, освен това една касета се губи. На всяка касета е отбелязвала дата и час на записа. Вероятно е взела липсващата, за да впечатли шефовете си и да им докаже, че наистина си златна мина...

— По дяволите! — възкликна Ема, надявайки се, че на липсващата касета няма нищо важно. — Къде според теб е тази жена в момента?

— Ако трябва да правя предположения, бих казал, че все още търси връзка — отвърна Смит. — Докато ти си почиваше, аз проведох среща с резидента на китайското разузнаване в Канада. Мисля, че тя не е при тях, защото този човек щеше да изглежда, как да кажа... облекчен. Но той беше мрачен и ядосан. Явно началниците му го

притискат да сложи точка на тази лудост. Затова предполагам, че тя е някъде наблизно, но все още не е осъществила контакт.

— И аз мисля така — съгласи се Ема. — Би могла да се измъкне навреме, но не го е сторила. Би могла да им предаде материалите на Кармоди и Уошбърн, а после да се прибере у дома и да си вземе лекарството...

— След онази глупост в китайския квартал единственото й „лекарство“ ще бъде куршум в тила! — изсумтя Смит.

— Вярно е, но има и друго. Бремертън беше единственият шанс на Ли Мей да възстанови репутацията си и отново да се превърне в звезда на китайския шпионаж. Но тя за втори път се провали. Заради мен й се наложи да прекрати преждевременно операцията с Кармоди, а после пипнахме Уошбърн, преди да го изведе от страната. И ето че беше принудена да направи последната и отчаяна стъпка — да изведе мен, — но пак се провали.

— Излиза, че ти си нейната... как се казваше... Немезида! — засмя се Смит.

— Мислиш, че е шега, но тя е убедена. Аз съм причина за всичко лошо, което се е случило в живота й. Затова няма да се махне, преди да ме убие или да ме отвлече отново!

— Възможно е — промълви Смит. — Но съществува и вероятността да избяга, за да спаси живота си.

— Няма да избяга, Бил. Не е в нейния стил.

— Усещам, че имаш план.

— Имам — каза Ема. — Ще подхвърлим на пресата, че в района на магистралата „Крал Джордж“ е открита да се лута жена с моето описание — без памет и без документи, която е била приета в тази болница. Съобщението ще бъде кратко, като за поредния изгубил се лунатик. Ли Мей ще съпостави външното описание с района и може би ще захапе въдицата.

— Идеята ми харесва — рече Смит.

— Екипът ти обаче трябва да бъде абсолютно невидим — предупреди го Ема. — Тя може да не е кой знае какъв следовател, но е страхотен оперативен агент. Доказа го в китайския квартал, когато ме отвлече и ликвидира куп полицаи. Непременно ще засече онзи, който се мотае на етаж с престилка на санитар, Бил. Или ще се промъкне покрай него, или просто ще го убие.

— Абе ти какво си пила напоследък? — учуди се Смит и очите му блеснаха зад масивните рамки на очилата.

— Върви си у дома, Джо. Аз ще се оправя.

— Използват те за примамка, Ема — настоя Демарко.

— Точно така. Ще ме покрива екип от опитни убийци, оборудван с модерна техника и най-съвършените оръжия в арсенала на Чичо Сам. За разлика от тях ти дори не умееш да стреляш.

— Все пак успях да изкарам акъла на онази дърта китайка!

— Наистина ценя всичко, което направи за мен, Джо — засмя се Ема. — Ще съм ти задължена до гроб. Но сега си върви у дома. Вече не е необходимо да оставаш, а по всяка вероятност Махоуни е забъркал поредната си дяволска интрига и има нужда от теб.

— Не е точно така — въздъхна Демарко.

— Какво искаш да кажеш?

— Махоуни ме уволни. Съобщих му, че се връщам тук да те търся, но той отсече, че Смит ще свърши тая работа. Аз се заинатих и заявих, че въпреки това ще дойда, и той ме уволни.

Отговорът на тази малка служебна и финансова трагедия беше следният:

— Много добре. И без това беше крайно време да се отървеш от него. Обади ми се, ако не можеш да си намериш работа. Познавам хора, които със сигурност ще помогнат.

— Аз съм юрист, който никога не е практикувал право, Ема — отново въздъхна Демарко. — Стажа, доколкото го имам, натрупах в мазето на Капитолия, а задачите, които изпълнявах, няма как да включа в автобиографията си. Към това трябва да прибавя и незначителната подробност, че от доста време правя вноски за държавна пенсия.

— О, ще се справиш — махна с ръка Ема.

— Че как иначе — горчиво рече Демарко. — Вече се виждам на новата си работа: „Желаете ли и пържени картофи към бифтека, госпожо?“.

Демарко седна на обичайната си маса в ресторанта на Капитолийския хълм, където закусваше всеки ден. Макар и все още млад, той си беше изработил някои навици — факт, който го тревожеше и успокояваше едновременно. Но две неща в това обикновено работно утро бяха различни: Първо, вестник „Уошингтън Поуст“ на масата пред него не беше разгърнат на спортната страница, а на тази с обявите и второ, беше облечен с джинси и поло вместо с обичайния тъмен костюм.

След закуска възнамеряваше да отскочи до Капитолия и да се запознае с процедурите, през които трябва да премине един уволнен държавен служител. Вероятно щеше да се наложи да попълва цял куп формуляри. Освен това трябваше да разбере какво ще стане с пенсионните му вноски. Проблемът беше, че нямаше представа към кого да се обърне, а никак не му се искаше да се отбива в офиса на Махоуни.

След завръщането си от Ванкувър отбеляза, че чекът със заплатата му е пристигнал в банковата му сметка както винаги досега. Вероятно това беше обезщетението му. В такъв случай златният му парашут се беше свил да размерите на салфетка.

Спря се на една обява за куриер за призовки. О, да. Веднага се видя как пълзи по стълбите на занемарен и пълен с хлебарки блок, изпълняващ двойните функции на публичен дом и убежище за наркомани. Чука на някоя от вратите, която му отваря гол до кръста тип с размерите на гардероб, нашарен с пандизчийски татуировки. До него ръмжи питбул, заковал злобните си очички точно под колана на натрапника. Пандизчията се усмихва и казва:

— Дръж го, Джо-Джо!

Господи, все трябва да има някоя служба, която отговаря на квалификацията му! И където плащат малко повече от тринайсет долара на час. Всъщност трябваше му държавна работа, защото не

искаше да загуби пенсионните си вноски. Няма да е зле да се обърне към пощите — беше чувал, че там назначават всякакви откачалки.

Познатата келнерка се изправи пред масата му и възкликна:

— Какво става, Джо? Да не са обявили ден на небрежното облекло в Капитолия?

— Здравсти, Бети — избягна въпроса Демарко.

— Защо си по джинси, Джо? — настоя попрезрялата перхидролена красавица и без да чака отговор, добави: — Много ти отиват, да знаеш! Ако ги носиш по-често, със сигурност ще развълнуваш сърцата на един куп мацки. Какво да ти донеса, скъпи? Обичайното?

— Дай му само едно кафе, защото го чака работа! — изръмжа дрезгав глас зад гърба ѝ. — И на мен донеси едно...

— Господин председател! — възкликна Бети и несъзнателно опипа прическата си. По неизвестни за Демарко причини Махоуни правеше страхотно впечатление на жените около петдесет, а и на помладите. — Веднага ще ви донеса кафетата! — изчурулика тя и се понесе към бара.

Махоуни тежко се тръшна на свободния стол. Понечи да каже нещо, но очите му се спряха на разгърнатия вестник. Дебелите му пръсти небрежно отместиха страницата с обявите и издърпаха онази със спортните новини.

— Пустите му „Ред Сокс“! — изръмжа той. — Най-сетне спечелиха една серия, но гледай ги сега: цели девет точки зад „Янките“, а вече сме средата на август! Още не мога да повярвам, че шитнаха Мендоза! Казвам ти, Джо, ако някой ден ми писне да вися в оная къща отсреща, ще подам молба за главен мениджър на тоя шибан отбор!

Бети се появи с кафетата.

— Заповядайте, господин председател.

— Страхотна си, скъпа — изрази възхищението си Махоуни, докосна с месестата си лапа пищното бедро на презрялата блондинка и се огледа с престошена предпазливост. — Как мислиш, дали ще можеш да се промъкнеш зад бара и да допълниш чашата ми с една глътка „Бушмилс“?

— Разбира се, господин председател. Сигурна съм, че Джими с удоволствие ще направи изключение за вас.

Дебелите пръсти леко се стегнаха около бедрото, очите му се разшириха с престолено смайване.

— Хей, какво е това? Пак ли си с прашки?

— Стига, господин председател! — изписка с поруменяло лице Бети и шеговито го плесна по рамото. — Отивам да изпълня специалната ви поръчка, дявол такъв!

Махоуни опря лакти на масата и се задълбочи в спортната страница.

— Помниш ли онзи Кокран от щатския парламент? — рече по някое време той, без да вдига глава от вестника. — Дето ти бях споменал да го провериш...

— Да — кимна Демарко.

— Пратих Пери да го преслуша, защото ти беше зает. Ама онзи му отрязал главата. Като се върна, направо му се ревеше. Старият Кокран се оказа костелив орех и се налага ти да се заемеш с него...

— Тръгвам веднага — забързано рече Демарко. — Още преди обяд съм при него!

Благодаря ти, Исусе! Страшно много ти благодаря!

— Има и още нещо, Джо...

— Ето кафето ви, господин председател — галантно рече сервитьорката.

Махоуни отпи една глътка и вдигна глава.

— Само едно нещо е по-добро от хубавото сутрешно питие, Бети — рече той, после направи драматична пауза и вдигна рунтавите си вежди като същински Граучо Маркс. — И двамата знаем какво е то, нали?

— О, господин председател! — изцвили за пореден път Бети и изтича към бара, където несъмнено щеше да сподели с колегите си подмятанията на известния политик.

— Казахте, че има и нещо друго — напомни Демарко.

— Аха. Докато си там, намери време да поговориш и с Ханреди. Отдавна не съм се чувал с него. Кажи му, че онзи бизнес с асфалта може да се закучи заради шибаните добавки във въздуха, за които вече говорихме.

— Ясно — кимна Демарко. Разбира се, не ставаше въпрос за никакви добавки във въздуха, а за вредни емисии. А забележката, че

отдавна не са се чували, означаваше, че Ханреди е занемарил по един или друг начин спонсорирането на любимия си политик.

— Да не повярва човек! — възкликна Махоуни, отново насочил вниманието си към спортните новини. — Някаква рускиня скочила над пет метра на овчарски скок! По-точно пет и трийсет. Признавам, че жена с подобни качества вероятно ще ми изкара ума!

Демарко замълча.

— Чух, че си отървал Ема — добави след кратка пауза председателят, все още без да вдига глава от вестника.

— По-скоро тя сама се отърва — отвърна Демарко, отправил репликата към масивното теме на събеседника си. После му обясни какво предстои да се случи, наблюдайки на прилежното си завръщане във Вашингтон и отказа да участва в залавянето на Ли Мей.

— Утре ще го прочетем във вестниците — уточни Махоуни. — Там със сигурност ще пише, че китайската кучка се е преселила в небесните оризови полета! — Замълча за момент и добави: — Питам се дали Ема владее овчарския скок...

Минута по-късно председателят довърши кафето си и се изправи.

— Трябва да вървя. — Очите му отново се насочиха към спортната страница. — Шибаните „Ред Сокс“! Някои неща май никога не се променят, а?

Точно така, никога. И слава богу!

Шефът на китайското разузнаване във Ванкувър Жи Чан излезе от дома на любовницата си и бавно тръгна по тротоара. Широкото му лице беше отпуснато и спокойно. Положението около Ли Мей беше толкова стресиращо, че той наистина се нуждаеше от тези няколко часа в компанията на канадската си приятелка. Не толкова заради секса, колкото за закачките и приятния разговор на незначителни теми.

Качи се в служебния си мерцедес, който леко се наклони от тежестта на тялото му. През последните две седмици беше работил до късно и това го освобождаваше от необходимостта да предложи някакви извинения на съпругата си. Натисна едно копче и купето се изпълни с богатия баритон на Нат Кинг Кол. Много харесваше песента „Незабравими“, която мъртвият певец изпълняваше в дует с дъщеря си. Много му допаднаше идеята за духовете, които пеят с живите. Жи Чан вярваше в духове.

Една ръка легна върху рамото му сякаш в потвърждение на тази мисъл. Той рязко се обърна, а мерцедесът направи опасен зигзаг по уличното платно.

— Спокойно — прозвуча глас от задната седалка. — Нищо лошо няма да ти се случи.

Краткият поглед в огледалото за обратно виждане накара Чан да се отпусне.

— О, мистър Кармоди — усмихна се той и зъбите му блеснаха в огледалото. — Вече се питах дали изобщо ще се обадите. Бих предпочел да се появите по друг, по-малко драматичен начин, но...

— Искам да ви помогна за Ли Мей — каза Кармоди.

— Правилен отговор, приятелю — кимна Чан. — Вие сте умен човек.

— Имате ли представа къде е?

— Не. Изпрати ни по пощата видеокасета с част от разпита на американската агентка, но след като тя успя да избяга...

— Не знам за какво говорите! — нервно го прекъсна Кармоди. — Последния път, когато се видяхме, Ли Мей се опита да ме убие.

— Чух за това. Имате късмет, че все още сте жив.

— Какво е направила? Ако искате да ви помогна, ще трябва подробно да ме информирате.

Чан кимна и започна да говори. Междувременно насочи колата си към парка „Станли“ — напълно пуст в този час на нощта. Искаше да провери дали след него няма опашка. Десет минути по-късно Кармоди вече знаеше всичко за конфликта между Ема и Ли Мей. Научи и за Джон Уошбърн, чиято обработка беше вървяла паралелно с операцията в Бремертън, научи и за отвличането, изтезанията и бягството на Ема.

— Знаехте ли за намеренията ѝ да отвлече американката, Кармоди?

— Да, но не всичко — кимна бившият тюлен. — Заповяда ми да дойда във Ванкувър и да позволя да ме заловят, след което да хвърля върху Северна Корея вината за операцията в Бремертън. После нареди да запозная американците с мястото на явката ни в китайския квартал, където възнамерявала да отвлече онази Ема, която по-късно да размени срещу мен. Но вместо това се опита да ме ликвидира.

— Хм — рече Чан. Разказът на Кармоди му прозвуча напълно правдоподобно. Той нямаше нито една причина да го лъже и цял куп да му каже истината. — Вече споменах, че Ли Мей ми изпрати една касета с разпита на американката. В нея има някои интересни неща. За жалост плановете на Ли Мей се провалиха. Същата участ сполетя и опита да изведе Джон Уошбърн, както и намеренията ѝ да ни предаде американската агентка. Разбира се, това съвсем не означава, че ние щяхме да я приемем... В момента Ли Мей е в неизвестност. Не знаем какви са плановете ѝ, но тя все още разполага с документацията на Уошбърн и материалите, които сте ѝ предоставили вие.

— Какво искате от мен? — попита Кармоди.

— Да я откриете и да приберете въпросните материали. Радвам се, че се появихте, защото никак не ми се искаше да използвам някой от нашите хора. Втори инцидент на територията на Северна Америка ще ни дойде твърде много.

— Това ли е всичко?

— Знаете, че не е всичко, мистър Кармоди — засмя се Чан.

— А ако изпълня задачата?

— Не, мистър Кармоди. Сега не е време за преговори. Сигурно сте били принуден да изпълнявате заповедите на Ли Мей, но в момента сте част от проблема и имате желание да станете част от неговото решение. Направете каквото искаме от вас, а ако се справите... Да кажем, че тогава ще бъдем по-податливи към евентуалните ви предложения.

После гласът на призрака отново измести тишината в купето.

Демарко търпеливо чакаше пред входа на щатския парламент на Масачузетс на Бийкън стрийт. От него всеки момент щеше да излезе Дени Кокран. Алкохолик като Махоуни, той имаше навика да закусва в отсрещния бар някъде към десет и половина. Задължителния коктейл прикриваше с поръчката на бъркани яйца с бекон и препечени филийки.

Минута по-късно от сградата излезе към шейсетгодишен мъж с измачкан бежов костюм. Не беше чак толкова нисък, колкото изглеждаше, но за зрителната измама допринасяха късите крачета, на които се крепеше стокилограмово тяло с добре очертано шкембе. Червеникавата му коса беше посивяла на скулите, а лицето под нея беше на ирландски скандалджия — сплескан от многобройни юмруци нос, увиснали бузи и предизвикателна брадичка. Сините му очички гледаха злобно.

Демарко го изчака да се спусне по стълбите и подвикна:

— Хей, Дени, почакай за минутка.

Чул името си, Кокран окачи на лицето си приветливата усмивка на професионален политик, която на практика не беше нищо повече от гримаса с оголване на зъбите. Но тя изчезна в момента, в който разбра кой го вика.

— Какво искаш, Демарко? — изръмжа той. — Вече говорих с Пери Уолас, появил се тук по поръчка на Махоуни. Ще ти кажа същото, което казах и на него: целунете ми дебелия ирландски задник! Ще гласувам както си поискам, да ви вземат дяволите!

— Ясно — кимна Демарко, сякаш приемаше изцяло позицията на дебелия. — Чух, че си се държал много лошо с горкия Пери.

— Върви на майната си! Какво ще ми направиш, като си толкова голям пич? Да не би да ми пуснеш някой куршум?

Демарко се разстройваше, когато му говореха по този начин.

— Няма, Дени — поклати глава той. — Просто ще те попитам защо се държиш по този начин, а ти ще ми обясниш. Миналата

седмица си гласувал против проекта за безплатна храна в училищата, по дяволите! Отлично знаеш какво изпитва Махоуни към лайнари като теб! Искам да чуя кой те е зарибил, Дени! Веднага и без да ми разтягаш онези локуми, дето си ги предложил на Пери!

— А ако не искам? — изръмжа Кокран и вирна нахалната си брадичка.

— Догодина предстоят избори, Дени — меко му напомни Демарко.

— Да не мислиш, че съм забравил? — сопнато отвърна Кокран.

— Ако не се лъжа, заемаш този пост вече осемнайсет години... Нищо друго не умееш.

— И пак ще спечеля. Ще обясня на избирателите...

— О, Дени! Млъкни, ако обичаш! Много те моля. Познаваш ли Майкъл Фарли?

— Кой Фарли? Онова хлапе от окръжната прокуратура?

— Да, Дени, точно това хлапе. Което прилича на Робърт Редфорд и не е загубило нито едно дело в кариерата си.

— Ако ми седне на стола, ще изгуби маса пари!

— Да, ама той е богат и не разчита на заплата, Дени. Кандидатурата му за мястото ти ще бъде издигната от партията още следващата седмица. За кампанията му са заделени половин милион долара, а на избирателите ще бъде внушено, че е време за промяна.

— Ще го победя! Имам приятели навсякъде!

— Вярно е, Дени. Приятели, които те обичат, защото ги уреждаш на работа, отпускаш им кредити и слушаш оплакванията им. Но повечето от тях четат само спортните страници на вестниците и по тази причина не знаят как гласуваш напоследък. За твое съжаление те гледат телевизия, Дени. А с половин милион могат да се платят адски много телевизионни реклами. От тях приятелите ти ще научат как си изменил на каузата. Те ще съдържат кадри с ослепителната усмивка на Фарли и красивата му съпруга, които ще се редуват с други кадри, Дени. На тях ще се вижда как изпълвяваш от поредната кръчма като най-долен пияница...

— Той няма да се кандидатира! — отсече Кокран, но в гласа му се промъкна колебание.

— Напротив, Дени. Ще се кандидатира, защото Махоуни ще го покани. С обещанието след две години да го вкара в Конгреса, а ако не

желае да се мести във Вашингтон, да го направи губернатор.

— А защо той никога не подкрепи мен за губернатор? — втренчи се в него Кокран.

— Престани с глупостите, Дени! — хладно го изгледа Демарко. — За последен път те питам чия въдица си налапал!

Кокран дълго мълча. После решителността бавно напусна упоритото му ирландско лице.

— Ела да похапнем — дрезгаво рече той.

* * *

Бърбънът изчезна на една глътка в гърлото му, чашата тропна върху масата.

— Дай още едно, Томи! — заповяда на бармана той.

— Веднага, Дени.

— Става въпрос за дъщеря ми — въздъхна Кокран и отпи от бирата си. — Преди два месеца блъснала колата на някаква бабичка и избягала...

— Ранена ли е бабичката?

— Леко. Две порезни рани от счупеното стъкло. Сигурен съм, че срещу няколко долара отдавна щеше да е забравила случая. Да, ама на две пресечки от мястото на инцидента някакво ченге спряло дъщеря ми. Свидетел на катастрофата записал номера ѝ и позвънил на 911.

— И свидетел значи — промърмори Демарко.

— Аха. Някакви си петнайсет минути след като ченгето спряло Мери-Ан, а тя още била на задната седалка на патрулката, на мен ми звънна Морган.

Хадли Морган беше лидер на малцинството в щатския сенат.

— Директно ми каза, че ако не им играя по свирката, ченгетата ще ѝ предявят обвинение. Бягство от местопроизшествие, съпротива при арест, употреба на алкохол, с две думи, целият наръчник...

— Била е пияна, така ли?

— О, да. Когато дъщеря ми реши да сгафи, очаквай пълна програма!

— Господи! Но защо не прати Морган по дяволите, Дени? Щяхме да ѝ вземем адвокат, тя щеше да обещае да се подложи на някоя

и друга терапия и нещата щяха да се оправят! Има две деца, нали? Това означава, че нямаше да получи ефективна присъда, особено ако бабата не е ранена сериозно.

— Тук не става въпрос за дъщеря ми, а за децата ѝ, моите внучета — отвърна с въздишка Кокран. — Мери-Ан се разведе, а задникът, който ѝ се водеше съпруг, само чака повод да ѝ отнеме децата. Не че ги иска, а просто за да ѝ направи мръсно. На всичкото отгоре живее на майната си, чак в Калифорния. На Мери-Ан не ѝ е за пръв път да я хващат къркана зад волана. Не ме разбирай погрешно, Демарко. Тя е добра майка и се скъсва от работа за никакви пари. Цялото си свободно време отдава на момчетата. Но и тя е човек, Демарко. От време на време има нужда да изпусне парата и излиза с приятелки. Работата е там, че няма късмет. Никога не съм виждал по-голям карък от нея!

Барманът донесе втория бърбън на Кокран.

— След минута ще са готови и яйцата ти, Дени — каза той.

— Зарежи яйцата, Томи, ами ми донеси още една бира.

— Значи такава била работата — заключи Демарко. — Страхуваш се, че ако дъщеря ти отиде на съд, ще ѝ вземат децата.

— Точно така. Морган ме предупреди, че лично ще се погрижи. И без съмнение ще го направи.

— А как, по дяволите, ще я изправят на съд след толкова време?

— Много лесно. Свидетелят ще каже, че съвестта не му дава мира и е решил публично да каже какво е видял. Разбира се, ще пропусне да спомене, че още преди два месеца му е било платено да си трае. А барманът, дето ѝ е наливал онази вечер, ще каже: „О, да, спомням си я много добре, защото адски прилича на сестра ми. Изпи шест дайкирита и когато си тръгна, едва ходеше...“ Ченгето ще свидетелства, че я е гонило шест пресечки с включена сирена заради превишена скорост, за която ѝ е направил акт — интересно как той е потънал в системата за цели месеци, — но в онзи момент не е знаел, че жената зад волана е предизвикала катастрофа. А за десерт ще извадят досието ѝ...

— Но как всичко това е стигнало толкова бързо до Морган? — попита Демарко.

— Нали ти казах, че Мери-Ан е голям карък? — горчиво се изсмя Кокран. — Ченгето, което я арестувало, се оказа зет на Морган!

Демарко хвърли нервен поглед към доберманите, които седяха абсолютно неподвижно на задните си части и го гледаха с безжизнени очи. Приличаха на две статуи от кафяв мрамор.

— Престани да се притесняваш от кучетата, Джо — каза Ема. — Нищо няма да ти направят.

— Защо тогава ме зяпат така?

— Всички кучета го правят. Просто не им обръщай внимание.

Седяха на терасата и пиеха кафе. Срецаха се за пръв път след завръщането на Ема от Ванкувър, станало преди седмица. Тя изглеждаше напълно възстановена — напълняла, с избистрен поглед и завърнала се гъвкавост в гладките мускули.

Демарко отбеляза, че английският двор на къщата е леко занемарен в сравнение с последното му посещение. Цветята все още цъфтяха, но изглеждаха някак повехнали и уморени, като абитуриентки след края на бала. Самата къща също беше претърпяла промени: над прозорците се виждаха охранителни камери, а вратите бяха оборудвани с алармени датчици. И кучетата, разбира се. Ема ги беше взела назаем от някакъв свой познат, който бил луд на тема жива охрана.

— Къде е тя според теб? — попита Демарко.

Дясната ръка на Ема описа широк полукръг над тавата ѝ.

— Някъде там. Изчаква. Дебне.

Капанът във Ванкувър не беше дал резултат. Очевидно Ли Мей беше твърде умна, за да попадне в него.

— Мислиш, че действа на своя глава, така ли? — продължи той. — Без подкрепата на своето разузнаване?

— Да. Тя действа сама.

— Но как живее? Откъде взема пари?

— Хубав въпрос — засмя се Ема. — Преди десетина дни е била обрана една банка в Бисмарк. Охранителните камери са уловили жена с тъмни очила и бейзболна шапка, а онази част от очевидците, които не

са били тотално препарирани от насочения пистолет, твърдят, че жената била азиатка.

— Ли Мей обира банки!?! — учуди се Демарко.

— Всеки ден в страната стават около петдесет банкови обира, Джо. Голяма част от тях са дело на пълни идиоти. Нима мислиш, че това може да затрудни един добре подготвен агент?

— Ако Ли Мей е обрала банката в Бисмарк, значи е напуснала Канада и вече се намира на територията на Щатите.

— Имайки предвид способностите ѝ, изобщо не се учудвам.

— А нима вярваш, че тези мерки за сигурност, включително кутретата убийци, ще я накарат да се откаже?

На лицето на Ема се появи усмивка, в сравнение с която водите на Северния ледовит океан изглеждаха като топъл басейн.

— Мерките за сигурност нямат за цел да я прогонят, Джо. Напротив, те имат за цел да я привлекат към мен, но на място, избрано от нас.

— Какво искаш да кажеш? — сбърчи вежди Демарко.

— Охраната на къщата ми далеч не е свършена. Няма такава охрана. Направих по-труден достъпа и това е всичко. В момента се придържам към точна програма: ходя на пазар в определен ден от седмицата, посещавам клуба си през ден, винаги в десет сутринта, на фризьор съм всеки четвъртък. На всичкото отгоре всеки ден бягам за здраве. Изхождам от предположението, че това е най-удобният момент да бъде нападната.

— Защо?

— В клуба или във фризьорския салон не съм изложена на непосредствена опасност главно защото там винаги има и други хора. Тук съм сама, но трябва да се вземе под внимание присъствието на съседите и, разбира се, на кучетата. Но когато бягам, изминавам около три километра по сравнително оживени улици, а на връщане минавам направо по една пътечка през гората, която е известна на малцина. Именно там е най-удобното място за нападение.

— Въръжена ли тичаш?

Вместо отговор Ема повдигна блузката си. От ластика на шортите ѝ стърчеше дулото на грозен автоматичен пистолет с късо дуло.

— Ами ако те гръмне с пушка както си седиш тук, на верандата? От двеста метра като нищо ще уцели.

Задавайки въпроса, той механично се огледа. Очите му нервно опипаха околността, търсейки удобно място за засада на снайперист.

— В такъв случай съм труп — въздъхна Ема. — Но аз не мисля, че тя ще постъпи по този начин, защото...

— Не мислиш?!

— Тя иска да се срещнем лице в лице, Джо. Исква да види страха в очите ми, за последен път да ми каже колко много ме мрази. Ето защо съм на мнение, че ще направи нов опит да ме отвлече.

— Тоест надяваш се...

Ема само сви рамене.

— Как го приема Кристин?

— Зле. В момента живее във Фолс Чърч при някаква приятелка. Не смее да се срещна с нея, защото Ли Мей може да ме проследи и да я използва като заложник. — На лицето ѝ изплува тъжна усмивка. — Предполагам, че ако една връзка не може да издържи на продължителна раздяла, тя изобщо не може да се нарече връзка.

Демарко едва ли можеше да се приеме като най-подходящия съветник по въпросите на интимните връзки.

— Смит покрива ли къщата, докато тичаш? — попита той.

— Не. Няма достатъчно хора.

— Глупости, Ема! Във Ванкувър те търсеха поне трийсет души!

— Ванкувър беше друго. Там той беше длъжен да постъпи така, защото се опасяваше от провал на текущи операции. Във Ванкувър ставаше въпрос за националната сигурност, докато моята смърт няма нищо общо с нея.

— Ами ФБР? Ли Мей ликвидира техен агент и ги направи за посмешище. И нали именно ФБР отговаря за залавянето ѝ. Те не те ли охраняват?

— Не — поклати глава Ема и започна да обяснява. Според нея ФБР в лицето на старши агент Глен Харис не вярвало, че Ли Мей все още се намира на територията на САЩ. Харис бил убеден, че след провала на операцията в корабостроителницата и бягството на Ема Ли Мей е напуснала страната с помощта на китайското разузнаване. Убеждението му се опирало на предположението, че тази жена все още разполага с документацията на Уошбърн и секретните сведения,

доставени от Кармоди. А китайците са ѝ помогнали да се измъкне, защото искат да сложат ръка на тези сведения.

— Харис не вярва, че Ли Мей иска мен — заключи тя. — Според него това би било истинска лудост. Но той пропуска факта, че тази жена действително е луда.

— Смит обаче е на мнение, че китайското разузнаване няма нищо общо с нейните действия във Ванкувър — възрази Демарко. — Харис знае ли това?

— Харис е изключително твърдоглав човек — въздъхна Ема. — А и моята защита е свързана с... хм... с някои бюрократични спънки...

— Какво? Нима се пазарят кой да плати?

Демарко подхвърли тези въпроси на шега и по тази причина остана крайно изненадан от отговора на Ема.

— Браво, Джо — усмихна се тя. — Най-после започваш да разбираш механизмите, които използва твоето любимо правителство. От ФБР са на мнение, че отговорността за личната ми сигурност трябва да бъде поета от ВРУ, а те самите няма да похарчат дори цент от бюджета си, преди да се уверят, че Ли Мей действително се намира някъде тук. Същевременно поеха разследването на банковия обир в Бисмарк и...

— Не думай! — иронизира Демарко.

— ... и същевременно я пуснаха за международно издирване. Но личната ми сигурност не е приоритет за тях.

— Мамка му! — изруга Демарко. — С други думи, и ФБР, и онзи дребен четириок лайнар Смит са те зарязали на произвола на съдбата!

— Не съвсем. Ела да ти покажа новия си „Косач“...

— Какво?

Ема стана и го поведе към бараката за инструменти в дъното на парцела, майсторски скрита зад стена от бамбук. Отвори вратата и Демарко се озова пред Клинт Истууд, спокойно отпуснат на туристически стол с брезентово седалище. Всъщност мъжът на стола приличаше на Истууд отпреди петдесет години — млада, току-що изгряла холивудска звезда.

Беше слаб, над метър и деветдесет, облечен с тясно прилепнали джинси, тениска без ръкави и каубойски ботуши от змийска кожа. Мръсно русата му коса беше дълга и старателно сресана. Очите му пробягаха по фигурата на Демарко, а устните му се разтеглиха в

заплашителна усмивка. Липсваше само незапалената пура в ъгъла на устата — от онези тънките, които истинският Клинт дъвчеше в своите прочути спагети-уестърни.

После Демарко забеляза и останалите подробности. От покрива на бараката стърчеше портативен перископ, с помощта на който мъжът осъществяваше скрито наблюдение на къщата. Върху близкия чувал с тор лежеше прибор за нощно виждане, а до него, на една ръка разстояние, беше подпряна пушка с дълго дуло и извит като банан пълнител. От кобура под мишницата на мъжа стърчеше револвер с двайсетсантиметрова цев, който тежеше поне пет кило.

— Джо, това е Ролф — представи го Ема.

Мъжът стана, сгуши глава в раменете си, за да не я удари в ниския таван, и протегна ръка.

— Много се радвам да те видя, Йо.

Дори говори със западняшки акцент, рече си Демарко. Но акцент от Западна РУСИЯ. После стисна твърдата като камък длан, покрита с мазоли.

— От време на време Ролф изпълнява поръчки на Бил — поясни Ема. — Той е от хората, които могат да гръмнат в окото дори молец, както се казва...

— Аха — обади се Демарко.

Ролф се усмихна на думите й, но този път в усмивката му отсъстваше суетността на холивудска звезда. Сега приличаше на човек, който е прескочил Желязната завеса, стъпвайки върху труповете на враговете си.

— Не знам, Ема — колебливо рече Демарко. — Сигурен съм, че Ролф е точно толкова добър, колкото казваш...

Ролф доволно кимна.

— ... но мисля, че Смит би трябвало да прояви повече грижа.

— Вече ти казах, Бил изпитва недостиг на хора — отвърна Ема.

После, изпреварвайки протестите му, поясни, че макар и скрит от чужди погледи, Ролф винаги е близо до нея, готов да се намеси и при най-малкия сигнал за опасност. Или да застреля всеки, който я приближи, без да е нужно да бъде чак толкова близо.

— Когато излизам да тичам, той вече е заел позиция на онова удобно място, за което ти споменах — добави тя.

— Добър план — принуди се да признае Демарко, но вече мислеше върху доводите, с които ще убеди Махоуни здравата да раздруса стиснатия бюрократ начело на ВРУ.

— Има внуци?! — облеци се Махоуни. — И го изнудват с невинните дечица?!

— Точно така.

— Какво им става на тези кретени? Семейството е неприкосновено, винаги и при всякакви обстоятелства!

Същите думи би използвал и баща ми за своите работодатели, помисли си Демарко. И в това нямаше да има нищо чудно, защото разликата между политиката и организираната престъпност не е кой знае каква.

Беше първата възможност на Демарко да се срещне с Махоуни и да му докладва как Хадли Морган изнудва Дени Кокран. Причина за закъснението беше включването на председателя в официалната делегация на САЩ начело с президента, предприела обиколка в страните от Централна и Южна Америка. Той сам бе пожелал да замине, защото беше единственият начин да проведе няколко разговора на четири очи с първия човек в държавата и да му обясни как точно трябва да се управляват двете Америки — и Северната, и Южната.

— И какво си въобразяват тези тъпаци? — изръмжа той. — Колко дълго смятат, че могат да му дърпат конците? Нима не разбират, че при това положение Дени много бързо ще бъде освободен от поста си? — Замълча за момент, после поклати глава. — Което няма да е толкова лошо, между другото... Хубаво, ще гласува известно време както искат те, вероятно ще повлече и още няколко глупаци... Но преди изборите ще пуснат по телевизията всички компромати срещу него, от което ще последват две неща: или мястото му ще заеме някой техен човек, или друг, който няма никакво влияние. Каква бъркотия, господи! Ако Дени не беше толкова готин пич, като нищо щях да го хвърля на тези хиени!

— Смяната му с Фарли ми се струва добра идея — предпазливо рече Демарко.

— Да, ама Фарли никога няма да приеме подобен пост — въздъхна Махоуни. — Той иска мястото на Тед.

„Тед“ беше сенатор Едуард Кенеди.

Махоуни за дъвка края на незапалената пура, който бързо се превърна в лигав и противен на вид къс тютюн.

— Мислиш ли, че бившият съпруг на дъщеря му наистина иска да вземе децата? — попита той.

— Не знам. Той е някакъв смотаняк, който продава коли на старо в Оукланд. Гаджето му е доста по-младо от него и той едва ли умира от желание да прибере две буйни хлапета в любовното си гнезденце. Но Дени е убеден, че ще заведе дело срещу бившата си жена, защото Морган ще му плати.

— Мамка му! — изръмжа Махоуни.

— Май ще е най-добре да преминем към открити действия — рече Демарко. — Да наемем на дъщеря му някой добър адвокат и да поемем инициативата в свои ръце. Ще я накараме да се предаде сама и да се остави в ръцете на правосъдието.

Махоуни не каза нищо. Извърнал лице към прозореца, той продължаваше да дъвче пурата. По неизвестни причини над паметника на Вашингтон се виеше огромно ято чайки, сякаш някой бе поставил храна за птици на върха му.

— Не става — рече най-сетне председателят. — Първо, защото ходът не е добър, и второ, защото Морган няма да бъде наказан за гадния си номер. Ще помисля още малко, съветвам те и ти да направиш същото. Искам да намеря начин да накажа тоя мръсник!

Демарко стана и тръгна към вратата.

— Хей, какво става с Ема? — подметна след него Махоуни.

Най-последно, помисли си Демарко и спря на място.

— Не одобрявам това, което си направил, Демарко! — изръмжа Бил Смит. — Никак не го одобрявам!

Без да му обръща внимание, Демарко се извърна към продавача на хотдог.

— Полски кренвирш с горчица и лук. Без кисело зеле.

— Ясно, сър — кимна човекът. — Един кренвирш, малко лук, без кисело зеле. — Беше дребен и слаб мъж, но имаше яки ръце с добре очертани мускули. Върху синята жилетка, облечена над изцапаната бяла престилка, бяха забодени предизборни значки на различните политически партии. Почетно място сред тях беше отделено на образите на Макгъвърн, Хъмфри и Картър. Този човек май е заклет демократ и няма да преуспее в бизнеса, помисли си Демарко. В раздиран от политически борби град като Вашингтон не е много разумно да демонстрираш личните си пристрастия. Но когато човекът се обърна да му приготви сандвича, гърбът на жилетката му се оказа покрит с представители на Републиканската партия.

— Без кисело зеле! — възмути се Смит. — Все едно да ядеш фъстъчено масло без конфитюр или пък съомга без пушено сирене...

— Достатъчно! — вдигна ръка Демарко. — Аз просто не обичам кисело зеле.

Стояха край фонтана срещу библиотеката на Конгреса. Разположена точно срещу главния вход на Капитолия, скулптурната група се състоеше от мускулест Нептун с тризъбец в ръка, изправен между двама не особено заплашителни на вид голи мъже, а срещу тях, яхнали големи риби с конски глави, се усмихваха две голи дами с подчертано пищни форми. Демарко непрестанно се изненадваше от факта, че все още никой от консервативно настроените законодатели не е поискал да покрият с платно голите фигури.

Смит поклати глава, отвратен от кулинарното варварство на събеседника си.

— Защо накара Махоуни да ми дърпа ушите заради Ема? — мрачно попита той. — Можеше просто да ми се обадиш.

— Можех — потвърди Демарко. — Но ако случайно беше вдигнал телефона, със сигурност щях да получа поредната порция празни приказки за недостига на персонал в комплект с всички останали глупости.

— Изобщо не са глупости! — изфуча агентът и от устата му излетяха парченца зеле. — Нямаш представа срещу какво сме изправени в момента! Знаеш ли, че се опитваме да обхванем целия ислямски свят в разузнавателната си мрежа? Имаш ли представа какво означава това?

— Прав си, Бил, нямам никаква представа. И изобщо не ми пука за вашите операции. За мен най-важна е Ема. Помниш ли коя беше тя? Дамата, която разкри шпионската операция в Бремертън — същата, за която ти беше убеден, че не съществува. Дамата, която беше подложена на изтезания и без малко не я...

— Достатъчно — прекъсна го Смит и вдигна ръце в знак, че се предава. — Но фактът, че става въпрос за Ема, не променя реалността. Не е моя вината, че не мога да отделя за защитата ѝ по-голяма бройка агенти.

— Един, Бил! Това е цялата бройка, която ѝ отдели! Който на всичкото отгоре дори не е американец!

— Ролф е адски добър, Джо. Ако информацията не беше поверителна, с удоволствие бих ти обяснил колко е добър...

— Не ме интересува, дори да се окаже шибаният Джеймс Бонд! Един човек не стига, и толкоз! Искам да чуя какво възнамеряваш да направиш по въпроса!

— Какво да ти кажа... След като Махоуни е нагрял задника на шефа на моя шеф... Всъщност с кого е разговарял той, Джо? Да не би със самия министър на отбраната?

— Сигурно — сви рамене Демарко. — Той обича да започва направо от върха...

— Както и да е. Но този човек раздруса цялата система надолу по веригата. В резултат стигнахме до решението да изпратим още един агент, който ще се редува с Ролф за осигуряването на 24-часова охрана. В момента този човек работи по шестнайсет часа на ден, защото все пак трябва и да спи. Ще изпратим и една жена, която ще бъде с нея в

къщата седем дни в седмицата. Между другото, тя много прилича на онази, дето свири на чело, не знам каква ѝ се пада...

— Браво. Това вече е друга работа.

— Радвам се, че ти харесва, особено след като се извъди такъв експерт по персоналната охрана. Според нас Ли Мей никога не е виждала тази...

— Любовницата на Ема, Бил. Не виждам причини да не го кажеш на глас.

— Тъй де... Спряхме се на една висока жена, която благодарение на теб трябваше да превозим по въздуха чак от Панама. Ще я обзаведем с руса перука и ще я снабдим с калъф за чело, който ще вземе със себе си в къщата. А после, ако нямаш нищо против, мислим да накараме Ема да я... хм... да я цунка няколко пъти на верандата...

— Бива ли я тая ваша дама? — погледна го със съмнение Демарко.

— Взе пето място на финала по биатлон на Олимпиадата през деветдесет и осма.

— Страхотно — отбеляза Демарко. — Значи ако Ли Мей гръмне Ема и побегне на ски, хубавицата няма начин да не я настигне!

Ема съзря Демарко, който стоеше пред вратата на клуба със сак в краката.

— Трябва да поговорим, хлапе! — изръмжа тя, без да забавя крачка.

Беше в компанията на висока жена с руса коса, стегната на конска опашка. Беше някъде около трийсетгодишна, облечена в бяло поло, къси панталони и бели маратонки. Имаше известна прилика с Кристин, но с далеч по-развита мускулатура. Прилича на спортистка, която вдига щанги няколко дни в седмицата, помисли си Демарко. Ако стегне бедра около кръста ми, със сигурност ще ми счупи няколко ребра. По красотата обаче не можеше да се мери с Кристин. Не беше и грозна, но чертите ѝ бяха твърди, далеч от всякаква женственост. Приличаше на онези плувкини от Източна Германия, които чупеха всички рекорди, преди да започнат да им вземат проби от урината. Всъщност изобщо не прилича на Кристин, стигна до окончателното решение той.

Ема го подмина и изчезна зад вратата на фитнес клуба. Спътницата ѝ го огледа така, сякаш искаше да го запомни за евентуална справка, след което последва Ема. Демарко изпусна тежка въздишка, вдигна сака си и тръгна след тях.

Фитнес центърът очевидно обслужваше по-заможните обитатели на окръг Колумбия — лъскав и скъп, предлагащ всички екстри: басейн с олимпийски размери, два покрити и четири открити тенис корта, миниигрище за баскетбол, сауна и помещения за масаж, два корта за софтбол, едно игрище за скуош и просторна гимнастическа зала, претъпкана с последно поколение уреди на фирмата „Прекор“. Имаше и два бара — единият за алкохолици, а другият за любителите на сок от моркови. Под навеса с изглед към игрището за голф с девет дупки имаше малко, но уютно на вид кафене. Там предлагаха омлет от яйчени белтъци с китайски гъби — блюдо, след поглъщането на което човек остава с впечатлението, че се е нахранил с въздух.

Ема пристъпи към рецепцията, където беше посрещната от загорял левент с фигурата на Микеланджеловия Давид. Регистрира се и тръгна по коридора към женските съблекални, после рязко се завъртя и се втренчи в лицето на Демарко.

— Какво правиш тук?

— Помислих си, че можем да изиграем един мач по ракетбол — отвърна той и вдигна сака си.

— Дрън-дрън. Дошъл си да провериш дали ме пазят.

— Така е — призна той. — И никак не съм впечатлен. Къде, по дяволите, е Ролф?

— Аха, значи не си го забелязал — със задоволство констатира Ема.

— Точно така. Къде е?

— Не си го забелязал, защото не е нужно, Джо!

Понечи да добави още нещо, после си спомни за присъствието на двойничката на Кристин, която стоеше на крачка от тях и враждебно наблюдаваше Демарко.

— Запознай се с Карла, Джо... Карла, това е... Всъщност няма значение кой е. Другия път като го видиш, направо го застреляй!

— Слушам, госпожо — отвърна абсолютно сериозно русата амазонка.

— Вече ти обясних, че... — Ема пое въздух, за да се успокои, и добави: — Искам една минута насаме с този глупак, Карла.

— Слушам, госпожо. Ще отида да проверя съблекалните.

Демарко получи възможност да се убеди, че гърбът на тази жена е широк почти колкото неговия.

— Само я погледни! — изпъшка Ема. — Спокойно може да окачи на врата си табела с надпис „Бодигард“! Най-малко петдесет пъти ѝ повторих да не ме нарича „госпожо“, но като типичен агент на Сикрет Сървис тя просто отказва да превключи!

— Е, все пак е по-добре от...

— Не! От нищо не е по-добре! Направих опит да организирам нещата така, както ги виждам. Идеята беше да подмамя Ли Мей да излезе на открито и да се опита да ме нападне. Ролф ми беше напълно достатъчен. Но ти реши да ми лепнеш и Карла, която не се отделя от задника ми. И живее у дома, за бога! Можеш ли изобщо да си представиш каква гостенка е тя?

— Извинявай — смотолеви Демарко. — Исках само да...
— Носиш ли си ракетата?
— Разбира се, нали ти казах...
— Много добре. Отивай да се преобличаш, защото възнамерявам да те смажа набързо!

Играта с Ема не му носеше удовлетворение. Не само защото се отразяваше зле на самочувствието му — единайсет точки бяха максималното му постижение срещу нея, — но и защото вредеше на здравето му. Ема го разкарваше по цялото игрище, принуждаваше го да се бори за всяка точка, а на всичкото отгоре изпитваше огромно удоволствие да изстрелва топката на сантиметри от главата му. И то когато беше в настроение. Днес обаче беше ядосана, което със сигурност означаваше, че ще бъде размазан.

Оказа се, че унижението му ще бъде публично. Ема беше избрала централния корт, чиято задна стена беше частично остъклена, а зад нея имаше трибуна за публика. С облекчение установи, че пейките бяха пусти, но в момента Ема беше клубен шампион по ракетбол, което означаваше, че публика може да се появи всеки момент.

Позволи си една доста продължителна замявка. Единствената причина да се появи тук беше желанието му да провери доколко Смит е подобрил личната охрана на Ема — факт, който тя установи на минутата. Но попадна в капан. Запита се дали да не симулира разтежение още след първите няколко удара, но си даде сметка, че номерът няма да мине. Защото Ема със сигурност ще го накара да се изправи пред стената и ще го използва за мишена.

Тя спечели първия сет с 21:7. Тениската и гащетата му подгизнаха от пот. Ема заби топката в задника му с цялата си сила, едва от метър разстояние. След което се извини с твърдението, че е станало случайно, но Демарко отлично знаеше за какво става въпрос.

Резултатът във втория сет беше 6:1, като единствената точка в негова полза стана случайно — просто удари топката с ръба на ракетата и тя попадна в предната стена на два-три сантиметра от пода. Това му позволи да сервира за пръв път от началото на сета. Изправи се в дъното на корта и започна да тупа топката в пода, обмисляйки

сервиса си. Но на практика не обмисляше нищо, а просто чакаше сърцето му да възстанови нормалния си ритъм.

Естествено, Ема моментално прозря измамата и рязко се обърна.

— Няма ли най-сетне да... — Изведнъж замълча и раменете ѝ се отпуснаха. Какво беше това? Примирение? Очите ѝ гледаха към трибуната. Той понечи да проследи погледа ѝ, очаквайки да види онази Брунхилда с русата перука и широките рамене.

— Не мърдай, Джо — тихо го предупреди Ема.

Но той не я послуша и се отлепи от задната стена, откъдето не можеше да види трибуната. Не беше Брунхилда, а Ли Мей. В ръцете си държеше пистолет с дълго дуло, насочен в сърцето на Ема. Дългото дуло се оказа заглушител.

— Върни се до стената! — заповяда Ема, без да отделя очи от Ли Мей. Мястото за началния удар не се виждаше от трибуната, а дебелото стъкло би попречило на китайката да заеме позиция, от която да стреля по него.

Но Демарко не помръдна, гледайки с ужас как Ли Мей се усмихва и натиска спусъка.

Махоуни не беше идвал в Бостън почти два месеца. Харесваше му да живее във Вашингтон, но не успя да забрави града, в който се беше родил и израснал. Все още пазеше в съзнанието си ярък спомен за завръщането след първото си отсъствие, продължило почти две години. Помнеше как слезе от автобуса на „Грейхаунд“ с патерици в ръце и цял куп медали на гърдите. Родителите му го очакваха на автогарата — точно толкова здрави и жизнени, колкото беше той днес. Видя сълзите, стичащи се по зачервените бузи на майка му. Сълзи на облекчение, че синът ѝ най-сетне се е завърнал от онова ужасно място. Видя и баща си, със светнало от гордост лице и леко потрепваща брадичка. Мъжете от неговото поколение не плачеха, също като Махоуни.

В момента седеше в едно от любимите си заведения. В младежките му години то все още не съществуваше, но и да го имаше, той не би могъл да си го позволи. Барът се намираше на покрива на модерната сграда на някаква застрахователна компания, откъдето се разкриваше чудесна гледка към спортния комплекс. Той обичаше да седи тук и да се наслаждава на стадиона във формата на диамант. Харесваше му, когато трибуните бяха пълни с хора, дошли да подкрепят местния отбор, но предпочиташе да го вижда такъв, какъвто беше в момента — пуст правоъгълник от късо подстригана трева, очертан от тънки бели линии.

Периодично се правеха предложения за модернизиране на комплекса: изграждане на нови трибуни за шейсет хиляди зрители, кули за представителите на медиите и модерни ресторанти, но тези проекти така и не бяха осъществени. Всички съзнаваха, че преустройството на „Фенуей“ би било светотатство, защото този стадион наистина беше свято място за хиляди хора.

— Господин председател — обади се плътен баритон зад гърба му.

Махоуни направи гримаса, въпреки че срещата беше по негова инициатива. Преди да се обърне, окачи на лицето си професионална усмивка — онази, която недвусмислено показваше, че е готов да изяде жив човека насреща си.

— Ето те и теб, Морган — изръмжа той. — Благодаря на бога, че закъсна само с десет минути!

Лидерът на малцинството в щатския сенат Хадли Морган беше мрачен и сив човек: сива коса, сив костюм, сиви очи и капризна, вечно недоволна уста. Махоуни беше дълбоко убеден, че пуританите, които са бесели вещиците в Салем, са изглеждали точно като него. Ако той самият беше на мястото на онези фанатици в Салем, със сигурност би предпочел да опъне горките жени, вместо да ги беси.

— Попаднах в задръстване — отговори Морган, без да прави опит да маскира лъжата си.

— Трафикът наистина е ужасен — рече Махоуни и кимна с масивната си брадичка към младежа със син костюм и куфарче в ръце, който стоеше на крачка зад Морган. — Кой е този?

— Асистентът ми Робърт Феърчайлд, господин председател — отвърна щатският политик.

— Асистент значи — поклати глава Махоуни, сякаш одобряваше появата на младежа. После заби тежък поглед в лицето му. — Виж какво, Боби... Искам да поговоря с шефа ти насаме, затова предлагам да изнесеш младия си учен задник някъде другаде! Иди да се разходиш в парка. Или просто наведи глава пред великия стадион и поискай прошка от Господ заради работата, която вършиш за човек като Морган!

Феърчайлд отвори уста да каже нещо, но Морган вдигна ръка.

— Всичко е наред, Робърт. Чакай ме в колата.

Обърна се към Махоуни и добави:

— Да седнем в някое сепаре, господин председател. Или предпочитате затворено помещение? Сигурен съм, че тук ще се намери такава...

— Тц — поклати глава Махоуни. — Нека си останем тук на бара. Дръпни един стол...

После, без да обръща внимание на нацупения си гост, който явно не обичаше високите столчета, махна на жената зад бара.

Червенокосата красавица, някъде около четирийсетгодишна, на млади години явно си беше вадила хляба като топлес танцьорка в заведения с по-ниски цени и по-скромни претенции.

— Още един бърбън, Джон? — попита с усмивка жената. Махоуни харесваше усмивката ѝ — секси и леко носталгична. Как си живеехме някога, сякаш казваше тя.

Забеляза шока на Морган от фамилиарното обръщение. Явно беше от хората, които не приемат липсата на уважение от страна на нисшестоящите. Което беше доказателство, че Хадли Морган не знае какво означава да печелиш уважението на околните.

— Разбира се, скъпа — усмихна се на барманката той. — Каква е твоята отрова, Морган?

— Аз не пия, господин председател.

— Защо ли не съм изненадан? — насмешливо отвърна Махоуни.

— Да ви предложи газирана вода, сър? — попита червенокосата. — Или предпочитате кафе, безалкохолно?

— Минерална вода в бутилка — отвърна Морган, избягвайки да я гледа в очите.

— Веднага, сър — кимна жената, потупа месестата лапа на Махоуни и леко му намигна. — Ей сега ще ти донеса питието, сладурче.

— Хубавица — въздъхна след нея Махоуни. — Ако можеше да я видиш как изглеждаше на двайсет!

— Предполагам — каза Морган.

Махоуни изчака да им изпълнят поръчката и започна:

— Виж какво, Морган... Не намирам нищо нередно в начина, по който си стиснал топките на Дени Кокран, за да го принудиш да гласува както му наредиш. Такива са правилата на играта...

— Не знам за какво...

— Но не и да го изнудваш с внучетата му... Тук вече си прекрачил границата!

— Господин председател, аз...

— Харесвам Дени и в последно време доста поразсъждавах върху ситуацията, в която е попаднал. И стигнах до заключението, че няма да е лесно да ти се отплатя както трябва, защото си светец! Пълна скука! Не пиеш, не играеш комар, имаш прекалено много пари, за да приемаш подкупи — поне такива, които по традиция се предлагат в

плик. Естествено, не ходиш и по кучки. Казано с други думи, ти си костелив орех, Морган! После ми хрумна нещо интересно... Какъв порок може да има един толкова... толкова антисептичен човек като теб?

Махоуни опразни чашата си на една глътка и измъкна пура от джобчето на сакото. Морган понечи да каже нещо, но председателят вдигна ръка — знак, че трябва да изчака ритуала със запалването. После издуха отровно облаче над главата му и продължи:

— Вчера имах разговор с един от младите си сътрудници. Опитах се да му внуша да бъде по-внимателен с всичките тези имейли, дето ги изпраща. Защото напишеш ли нещо на проклетия компютър, то винаги си намира начин да остане някъде там, между жиците или бог знае къде. Знаеш ли това, Морган? Знаеш ли, че дори когато натиснеш оня клавиш с надпис „изтрий“, шибаните имейли само се преструват, че са изчезнали? Но на практика се скриват някъде в машината, пустите му електрони! И човек винаги може да ги намери, стига да знае къде да ги търси. Така се случи и с мен, Морган...

Лицето на Хадли Морган стана още по-сиво, въпреки че това на пръв поглед изглеждаше невъзможно.

— Имам и един друг млад сътрудник — продължи Махоуни. — Той пък ползва услугите на специален помощник, някакъв шантав хлапак, който ходи на лов в интернет, както аз едно време ходех на лов за патици. Помолих този хлапак да надникне в твоя компютър, Морган. Просто ей така, да видим какво криеш... Ще познаеш ли какво намерихме там?

Морган не отговори, тъй като явно беше изгубил дар слово.

— Момчето ми каза, че може да проследи всички посещения в интернет, направени от твоя компютър — продължи все така небрежно Махоуни. — После изготви списък на тези посещения, придружени от някакви доказателства — не знам какви, — че те са били направени именно от теб. Може би твоят асистент ще успее да ти обясни за какво точно става въпрос. Но както и да е. По всичко личи, че си посещавал тези сайтове в свободното си време, понякога в продължение на дълги часове. Щях да взема една снимка, за да ти я покажа, но се уплаших, че може да ме блъсне автобус и да я открият близо до мъртвото ми тяло. Но няма смисъл да ти показвам такава снимка, нали, Морган? Защото ти прекрасно знаеш какво съдържат тези сайтове.

— Няма нужда — глухо отвърна Морган.

— И аз така си помислих — кимна Махоуни и голямата му глава се наведе на сантиметри от лицето на другия мъж. — А сега ме слушай много внимателно, болен психар такъв! Ако отнемеш внуците на Дени Кокран, всички централни вестници ще получат разпечатки от персоналния ти компютър! А що се отнася за това, което вършиш в интернет... Всъщност нека ти го кажа по друг начин: ако някога решиш да реализираш болните си фантазии на живо, в смисъл да подмамиш някое дете, Бог ми е свидетел, ще направя всичко възможно да те тикна в затвора! Можеш ли да си представиш какво ще се случи там с крехко и извратено същество като теб? Можеш ли да си представиш как ще прекарваш нощите си?

Махоуни млъкна, обърна гръб на събеседника си и извика:

— Дай ми още едно последно, скъпа!

После хвърли кос поглед към Морган и изръмжа:

— Махай се по дяволите! Вдругиден искам да прочета във вестника, че си подал оставка!

Напуканите устни на Морган се раздвижиха, но от тях не излезе нито звук. Сухото му тяло се смъкна от високото столче и се насочи към изхода. Крачеше бавно и внимателно, сякаш очакваше краката му да се подгънат.

Червенокосата донесе питието на Махоуни, опря лакти на бара и се наведе напред, позволявайки му да се наслади на дълбоко изрязаното ѝ деколте.

По лицата им пробягаха усмивки.

— Много ми харесва — кимна той по посока на парка. — Най-вече начинът, по който светлината пада върху зелената трева. Помниш ли кога за пръв път се люби на тази трева, скъпа?

Панорамното стъкло над корта се пръсна на хиляди късчета, които засипаха главата и раменете на Демарко. Той изчака малко и вдигна очи към трибуните. Ли Мей все още беше там с пистолет в ръка. Обърна се към средата на корта, очаквайки да види тялото на Ема сгърчено на пода. Но тя продължаваше да стои на предишното си място с ракета в ръка. Явно дебелият стъкло беше отклонило куршума или пък Ли Мей не бе пожелала да я убие с първия изстрел.

Главата му отново се завъртя по посока на нападателката. Сега пистолетът ѝ беше насочен право в него. При липсата на стъклената преграда вече можеше спокойно да го улучи, дори и ако отскочи до стената.

Ли Мей бе решила да убие първо него.

Миг преди да натисне спусъка, Ема нададе яростен вик и запрати ракетата си по нея. Китайката я избягна с лекота, после отново насочи пистолета си към Демарко.

В помещението треснаха два изстрела, произведени от оръжие без заглушител. Ли Мей се завъртя надясно и натисна спусъка. Във въздуха се разнесе отчетливото съскане. Демарко не знаеше колко патрона побира пълнителят ѝ, но преброи поне пет-шест изстрела. После китайката свали пистолета, обърна се и хукна към стълбището вляво. След нея треснаха още два изстрела. От тавана на галерията се посипа мазилка.

Междувременно Ема се стрелна към дъното на корта, където беше оставила чантичката си. Измъкна от нея малък автоматичен пистолет, зареди и блъсна вратата. Тя не помръдна, въпреки че би трябвало да се отвори навън. Явно Ли Мей се беше погрижила да я блокира.

— Помогни ми, Джо! — извика Ема.

Заблъскаха едновременно с рамене и вратата бавно поддаде. Това им отне две, най-много три минути.

Ема се втурна към стълбището, по което беше изчезнала Ли Мей. Изобщо не погледна към галерията, убедена, че китайката отдавна е напуснала трибуните. Насочи се към най-близкия изход и отвори с ритник масивната врата. Изскочи навън и светкавично се завъртя, стиснала пистолета с две ръце. Ли Мей не се виждаше никъде. Остана в тази позиция още минута, после бавно свали оръжието.

— Иди да се обадиш на... — задъхано започна тя, но после изведнъж млъкна, избута приближаващия се Демарко и хукна обратно към залата. — По дяволите! Карла!

Изтекоха няколко секунди, преди Демарко да включи, че става въпрос за Брунхилда, агентката бодигард. Настигна Ема на другото стълбище, което водеше към трибуната. На най-долното стъпало лежеше Карла. Пистолетът беше на няколко сантиметра от лявата ѝ ръка, а подът под главата ѝ беше подгизнал от кръв.

— О, господи! — проплака Ема. — Бедното момиче!

Остана известно време така, после бавно се изправи и погледна към Демарко.

— Тя ми спаси живота!

Демарко се наведе над трупа, огледа го и поклати глава.

— Застреляна е в тила, Ема.

— Вероятно се е завъртяла, за да потърси укритие — промълви Ема, после, изпреварвайки реакцията на Демарко, добави: — Отивам да видя дали Ролф е жив! — Но от начина, по който го каза, пролича, че не храни особени надежди. — Обади се на Бил Смит! — изкрещя през рамо тя и се затича по коридора. — Да дойде тук, преди да се появят ченгетата!

Демарко я проследи с поглед, после се опита да възстанови последователността на инцидента. Ли Мей беше стреляла първа, разбивайки стъклената преграда на трибуните. После прозвучаха двата изстрела от оръжие без заглушител, очевидно насочени към нея. На които тя отвърна с истински залп от пет-шест изстрела, а после побягна към стълбите. Престрелката завърши с нови два изстрела от обикновено оръжие.

Как е възможно финалистка в олимпийския биатлон да пропусне неподвижна цел, при това с два изстрела? — беше първата мисъл, която се появи главата му. А втората беше още по-логична: ако Ли Мей

е застреляла Карла в главата, кой тогава е произвел последните два изстрела?

Обади се на Смит и напусна клуба. Откри Ема над тялото на Ролф, което лежеше в храстите край паркинга. Куршумът беше влязъл през тила, а изходящата рана беше обезобразила цялото му лице.

— Застреляла го е от упор — промълви Ема. От тона ѝ личеше, че не разбира как китайката е успяла да се промъкне толкова близо, без да я усети Ролф.

Лишен от професионален опит, Демарко си помисли, че раната в тила на бодигарда е абсолютно същата като тази на Карла.

През следващите два часа настъпи организиран хаос. На паркинга с вой нахлуха патрулни коли и линейки, санитарите полагаха трупите в пластмасови торби, криминалисти пълзяха на колене по корта, търсейки веществени доказателства. В кафенето се скупчи тълпа от членове на клуба в скъпи екипи, които чакаха да бъдат разпитани. Повечето от тях бяха здравата разтърсени от стрелбата и убийствата в техния ексклузивен клуб. От физиономията им личеше, че са много възмутени от подобен инцидент на мястото, на което идваха да тренират и да се забавляват.

Бил Смит най-сетне се появи и успя да убеди представителите на местната полиция, че трябва да отведе Ема и Демарко. Напуснаха паркинга в колона, всеки седнал зад кормилото на колата си. Начело беше Ема, която отби пред първия бар, който се появи пред очите ѝ.

Изчакаха поръчката в пълно мълчание. Демарко глътна наведнъж по-голямата част от съдържанието на чашата си. Направи му впечатление, че и Ема стори същото.

— Не постъпи според очакванията ми — промълви тя.

— Явно си пада по такива номера — рече Смит.

— Мислех, че ще ме нападне, докато тичам, но тя избра място, което гъмжи от цивилни...

— Дали целта ѝ е била отново да те отвлече, или просто да те убие?

— Не знам. Можеше да ме убие веднага след като пръсна стъклото, но вместо това насочи оръжието си към Джо. Но Карла откри огън, преди да натисне спусъка.

— Бог да я прости — промълви Смит и вдигна чашата си.

— Имаше ли си някого? — попита след кратка пауза Ема. — Приятел, съпруг, деца?

— Не знам, не я познавах — отвърна Смит.

— Е, това поне можеш да разбереш! — остро каза Ема, опразни чашата си и направи знак на бармана.

— Не съм убеден, че те спаси именно Карла — обади се Демарко. За разлика от Ема той още беше разтърсен от това, което се беше случило.

— Какво!? — рязко се извъртя партньорката му.

Той им описа наблюденията си, свързани с реда на стрелбата, наблюдайки на раните в тила на Карла.

— Искаш да кажеш, че по Ли Мей е стрелял друг? — присви очи Смит.

— Не съм сигурен. Може и да греша.

— Грещиш! — отсече Ема. — Ако имаше друг човек, непременно щяхме да го видим.

Демарко сви рамене. Изстрелите бяха много, върху главата му падаха стъкла, а сърцето му биеше с бесен ритъм. Ли Мей беше използвала заглушител и може би беше произвела повече изстрели от тези, които той беше чул. Но все още не можеше да приеме, че Карла не я улучи с цели два изстрела.

— Е, стрелбата по мишени е доста по-различна от стрелбата по жива цел — поклати глава Смит.

— Не — възрази Ема. — Според мен в думите на Джо има логика. — Протегна ръка и измъкна парченце стъкло от косата на Демарко и се извърна към Смит. — Обади се на ченгетата в клуба. Нека проверят колко патрона има в пълнителя на Карла.

Смит извади мобилния си телефон. Когато насреща вдигнаха, той заговори с друг тон — тона на държавен служител, който държи нещата под контрол. Ема и Демарко мълчаливо чакаха, отпивайки от чашите си.

— Добре, благодаря — каза най-сетне Смит, изключи и се обърна към Ема: — Изобщо не е стреляла.

— Тогава кой е стрелял по Ли Мей? — попита Демарко.

— На този въпрос има само един отговор: китайците — въздъхна Ема. — Вероятно са изпратили тук свои хора със задачата да

наблюдават както Ли Мей, така и мен. И сутринта са успели да я засекаат.

— Тогава защо не са се опитали да я заловят? Или да я убият, преди да влезе в клуба?

— Може би не са успели да я засекаат навреме. Тя е много добра.

— Без майтап! — изгледа я иронично Смит, отпи от чашата си и продължи: — Значи освен Ли Мей на сцената се появява цял екип скапани китайци, които се опитват да заловят собствения си агент. Направо под носа ни!

Демарко отвори уста да му каже, че ако беше изпратил достатъчно охрана на Ема, може би неговият екип щеше да засече Ли Мей и китайците. Но агентът го изпревари:

— Добрата новина е, че нещата ще бъдат поети от ФБР, след като вече установихме, че Ли Мей се намира в района. Вече няма как да твърдят, че охраната на Ема е работа на ВРУ!

— Започва да ми писва от това прехвърляне на топката, да знаеш! — изръмжа Демарко. — Едната служба, другата служба... Цял куп бюрокраатични глупости! Няма ли най-сетне да...

— Напускам страната! — обяви с категоричен тон Ема. — Хващам първия самолет под фалшиво име, после ще сменя още няколко и едва тогава ще се насоча към мястото, което съм избрала. Ли Мей не разполага с достатъчно средства, за да ме проследи.

— А после какво? — изгледа я Демарко. — Ще останеш в изгнание до края на живота си?

— Не знам — въздъхна Ема. — Но вече няма да позволя да избиват хора заради мен!

— Аз имам по-добра идея — изсумтя Смит. — Ще те заложим на някое открито място, подходящо за стрелба — може би в някоя вила на плажа. Ще направим така, че тя да разбере къде си. Още не знам как, но ще го направим. После ще блокираме района със снайперисти в маскировъчно облекло. Аз ще ръководя операцията и когато шибаната китайка се появи, лично ще ѝ пусна един куршум в сърцето!

А защо не го направи досега?! — понечи да попита Демарко, след което изведнъж си даде сметка, че мъжът насреща му е хладнокръвен убиец. Може да дрънка за гофрети и палачинки, може да изглежда безобиден като покойния мистър Роджърс, но на практика Бил Смит членуваше в същия смъртоносен клуб, в който членуваше и

самата Ема. Той ще застреля Ли Мей, без да му мигне окото, и това изобщо няма да се отрази на съня му.

— Не я искам мъртва, Бил — поклати глава Ема. — Искам я неутрализирана, но не и мъртва.

— Ти да не си превъртяла?! — изръмжа Смит. — От началото на бъркотията тази жена вече уби колко... седем или осем души? А при следващата възможност ще убие и теб!

— Ние я направихме такава, Бил. Аз и проклетото ЦРУ с неговата шайка мръсници!

Махоуни излезе от бара доста пийнал, но не и пиян. При тази мисъл устните му се разтеглиха в усмивка. Ирландецът в него изобщо не признаваше думичката „пиян“.

Влезе в асансьора за паркинга, усмивката му се разшири. Какъв ползотворен ден. Много му хареса начинът, по който натика онзи плъх Морган обратно в дупката му. Освен това видя и Майра. Годиците й личаха, но си оставаше прекрасна. Хрумна му да я покани в хотела си след края на смяната й, но после се отказа. Не искаше да я излага на показ, а и май вече беше поостарял за подобен род упражнения.

Ха! Последното беше пълна глупост!

Асансьорът спря и вратите се отвориха. Къде, по дяволите, беше оставил колата си? Не трябваше да идва с кола. Трябваше да я остави на паркинга пред хотела и да вземе такси за срещата с Морган. Но времето му беше малко и по тази причина реши да дойде дотук с колата. Обикновено Махоуни не вземаше автомобили под наем, защото предпочиташе някой друг да го вози. Но в случая реши да обедини акцията „Морган“ с един официален обяд, на който беше поканен от ротарианците или някаква друга идиотска секта — вече не помнеше коя, след който проведе среща с няколко души, чиито портфейли очакваше да отвори, но без това да става обществено достояние. По тази причина реши да шофира лично и ето го тук, порядъчно на градус в просторния подземен паркинг, без никаква идея как изглежда тъпата кола.

Започна да проверява номерацията на местата за паркиране, отбелязани на табелките, окачени по стената и бетонните колони. Да, етажът е същият. Значи просто трябва да се повърти наоколо, докато открие возилото. В края на краищата ставаше въпрос за огромен черен линкълн, а такива коли бият на очи.

След няколко крачки усети болка в коляното. Проклетият шрапнел. Надяваше се, че дребният шибаняк с дръпнати очи, който бе заложил онази мина, отдавна е обезобразен от остра форма на артрит.

Смешно, поклати глава той. Който и да е той, не го искаше мъртъв. Войната отдавна беше минало. Врагът му трябва да е на неговата възраст, а може би и по-стар. Махоуни му пожела всичко хубаво — е, плюс леко накуцване...

Къде е тъпата кола, да я вземат дяволите? А, ето я. Огромна като живота. Бръкна в джоба си, но ключовете не бяха там. А сега де? Май започваше да изкуфява. Дано не ги е забравил в бара. Не, не, ето ги. Голям късмет все пак...

Понечи да вкара ключа в ключалката, но в същия момент нещо твърдо опря в гърба му.

— В микробуса, старче! — рече някакъв глас. Млад глас с чужд акцент.

О, по дяволите! Махоуни се обърна. Зад него стоеше младеж с азиатски черти, вероятно виецнамец. Метър и шейсет, на не повече от осемнайсет. В ръката си държеше глок. Постът на Махоуни му даваше право на охрана по всяко време. Обикновено тази функция изпълняваше градската полиция на Вашингтон, но поради факта че беше третият най-вероятен кандидат на предстоящите президентски избори, с нея се беше нагърбила и Сикрет Сървис. Ако нивото на заплахата в национален мащаб беше високо, те изобщо не му даваха право на избор. Така стана, когато вицепрезидентът претърпя сърдечна операция, а също и когато му отправиха една от редките лични заплахи. Но в повечето случаи Махоуни избягваше бодигардовете, защото не се връзваха с неговия стил на работа. А това пътуване държеше да извърши сам, без свидетели. Но съдбата му извъртя поредния номер и ето го сега в безлюдния подземен паркинг срещу някакъв виецнамески лумпен с пистолет в ръка. Явно съдбата беше забравила статута му.

— Ти качва в бус! — повтори виецнамецето и посочи с глава черния микробус, паркиран през две коли от линкълна.

— Знаеш ли кой съм аз, синко? — меко попита Махоуни.

— Не ми пука — отвърна младежът. — Или влизаш в онзи микробус, или пускам куршум в твой... в твой крак!

— Стига де! — въздъхна Махоуни. — Я ми вземи портфейла и се пръждосвай по дяволите! В левия заден джоб. Вътре има около триста долара плюс кредитни карти...

— Погледни мен! — заповяда хлапакът. Махоуни се наведе и се взря в очите му. После кимна и бавно тръгна към микробуса.

Жалко, рече си той. До този момент вечерта беше наистина прекрасна!

Прехапал език, Демарко внимателно посипваше настърган пармезан. Това беше ключовият момент в приготвянето на лазанята, най-големият майсторлък. Сиренето не трябваше да бъде нито много, нито малко, равномерно разпределено по цялата повърхност.

Беше използвал стара семейна рецепта, предавана от баща на син, от майка на дъщеря в продължение на няколко поколения. Самият той беше научил рецептата от баща си, но имаше голяма вероятност традицията да бъде прекъсната, защото все още не беше завършил поколение. Но той беше твърдо решен да направи нещо по въпроса. Подобен егоизъм беше недопустим. Ако не успее да стане баща, в края на живота си непременно ще потърси надежден наследник на семейната рецепта дори ако за тази цел трябва да преобърне света. Щеше да бъде последната голяма авантюра в живота му.

Но какво ще стане, ако внезапно ме тресне някой инфаркт? — запита се той. Може би трябва да променя завещанието си, включвайки в него и рецептата. Не, не. Само с рецептата няма да стане. Списъкът със съставките, начинът на тяхното приготвяне и продължителността на процеса не могат да уловят творческия момент. Май ще е най-добре да направи видеозапис на свещенодействията си в кухнята. Само по този начин би успял да предаде познанията си от отвъдното. Ще започне с малко въведение: „Когато гледате този запис, аз ще съм мъртъв. Но дори от гроба ще ви помогна да споделите райската наслада от това много специално блюдо.“

Покри лазанята с алуминиево фолио и провери температурата. Всичко беше наред — фурната беше затоплена точно до нужните градуси. Дръпна остъклената врата и внимателно положи тавичката точно в средата и нагласи таймера на четирийсет и пет минути — времето, необходимо за изпичане на лазанята. След сигнала на таймера щеше да отстрани фолиото и да я остави да хване коричка за още десет минути, докато пармезанът придобие златист цвят. Последната операция беше изваждането на тавичката от фурната и оставянето ѝ да

почине в продължение на петнайсет минути. Надяваше се, че Даян Карлучи ще бъде точна. Много щеше да го е яд, ако се наложи да притопля този кулинарен шедевър поради евентуалното ѝ закъснение. Подобен акт би прекратил отношенията помежду им още преди да бъдат консумирани.

Е, може би нямаше да се стигне чак дотам...

Всъщност очакваше с нетърпение тази среща с Даян. Преди два дни тя му се обади с новината, че е преместена във Вашингтон за срок от шест месеца. Последната му връзка бе приключила преди близо година, когато спря да се среща с една служителка от вътрешното министерство. И тя отлетя на юг като повечето от предишните. След нея не беше имал нищо сериозно. Надяваше се този път да бъде малко по-различно. Не му се искаше да мисли за забележката на Ема, според която Даян Карлучи прилича на бившата му съпруга.

Погледна часовника си. Времето за изпичане на лазанята щеше да стигне за бърснене и бърз душ, а също така и за смяна на чаршафите, ако случайно му се усмихне късметът. Но той вече се чувстваше късметлия. Отвори бутилка вино — силно червено вино, което биха оценили само хора с италиански произход, а след това тръгна към банята.

Трийсет минути по-късно отново влезе в кухнята — безупречно чист, избърснат и сресан. Препаса една престилка, разбира се, в „мъжкия“ син цвят, след което си наля чаша вино. Вкусът му беше страхотен. Поздравя се за предвидливостта да купи две бутилки, след което се залови със салатата. На вратата се позвъни в момента, в който приключи с подреждането на масата.

Беше подранила и това беше добър знак. Ще изпият по чаша вино преди вечеря. Насочи се към вратата и посегна да свали престилката, после се отказа. Няма нищо лошо, ако един мъж си е сложил престилка в кухнята. Отвори вратата и усмивката му замръзна. На площадката стоеше Фил Кармоди с насочен в гърдите му пистолет.

— Влизай! — изръмжа той.

Демарко се подчини. Сега вече съжаляваше, че не си свали престилката. По неизвестни причини остана с чувството, че това дава предимство на Кармоди. Едно абсурдно чувство, защото мъжът насреща му държеше пистолет, а военноморските сили на Съединените щати го бяха обучили да убива по всевъзможни начини.

— Какво готвиш? — попита Кармоди. — Мирише страхотно!

— Лазаня.

— И май очакваш компания — констатира неканеният гост след бърз поглед към подредената маса. — Кога трябва да се появи дамата?

— Всеки момент.

— Лошо — поклати глава Кармоди.

— Какво искаш?

— Да организираш среща между Ема и Ли Мей.

— Върви на майната си!

— Очаквах го — въздъхна Кармоди.

Извади мобилен телефон от джоба си и натисна един бутон. Дулото на пистолета му остана насочено в гърдите на Демарко.

— Аз съм — рече той. — Дай ми важната клечка...

Подаде апарата на Демарко и добави:

— Насреща е Джон Махоуни. Попитай го къде се намира в момента.

Мамка му! Демарко пое телефона от ръката на Кармоди.

— Шефе?

— Аз съм. Наясно ли си какво става, по дяволите?

— Не.

— Попитай го къде се намира — повтори Кармоди.

— Къде си, шефе?

— В някакъв микробус, компания ми правят няколко гадни виетнамчета, три парчета. В момента пътуваме по Деветдесет и пета на юг в посока Вашингтон. Нямам никаква представа какво, по дяволите...

— Дай ми телефона — протегна ръка Кармоди. — Господин председател, аз съм Фил Кармоди. В случай че Демарко изпълни нарежданията ми, обещавам, че още утре сутринта вие ще бъдете в кабинета си. А сега бихте ли му предали да изпълни исканията ми, сър?

— Целуни ме отзад — отвърна Махоуни.

Кармоди се засмя и прекъсна връзката.

— Какво си намислил, Кармоди? — изгледа го Демарко.

— Вече ти казах. Искам да организираш среща между Ли Мей и Ема. Помолих хората от китайското посолство да се поровят в

миналото ти. Откриха, че работиш за Махоуни, след което ми хрумна да го прибера, за да получа цялото ти внимание.

— Абе ти луд ли си?! Та той е председател на Камарата на представителите! Нима си въобразяваш, че можеш да го отвлечеш и да ти се размине?

— Всъщност, да — кимна онзи. — Разполагаме с около десет часа, Демарко. Горедолу толкова ще отнеме Махоуни да бъде върнат във Вашингтон. Ако дотогава приключим, ще бъде освободен точно пред стъпалата на Капитолия. Никой няма да разбере, че изобщо е бил отвлечен, ако той не го сподели.

— А ако откажа да ти сътруднича?

— Недей, Демарко. Сам каза, че този човек е председател на Камарата. Не искаш да рискуваш живота му, нали? Не можеш да рискуваш живота му!

Отвори уста, но в същия момент на вратата се позвъни. Даян Карлучи беше точна до секундата.

По дяволите!

— Имам работа, Джо — изръмжа Ема. — Събирам си багажа. Какво искаш?

Чаровница както винаги.

— Кармоди е тук, у дома — отвърна Демарко. — Насочил е пистолет срещу мен и Даян Карлучи.

— Коя?

— Даян Карлучи. Агентката на ФБР, с която се срещнах във Ванкувър.

— Какво иска Кармоди?

— Сам ще ти обясни, Ема. Но първо искам да ти съобщя и нещо, което трябва да знаеш: неговите хора са отвлекли Махоуни.

Ема рязко си пое дъх, замълча за миг, после каза:

— Дай му телефона, Джо.

Кармоди пое слушалката.

— Госпожо...

— Какво искаш? — прекъсна го с леден глас Ема.

— Да се срещнеш с Ли Мей.

— За да ме гръмне, а?

— Не, за да я пипна.

— Какво!?

— Чу ме. Не искам никой да умира — нито ти, нито Ли Мей. Но ти ще ми помогнеш да стигна до нея...

Ема помълча малко, после тихо попита:

— Кармоди, ти работиш за китайците, нали? И именно ти ми спаси живота в онзи клуб.

— Сега не е време за анализи — тръсна глава Кармоди. — Съдбата на трима души зависи от теб. Имам предвид Демарко, младата дама от ФБР и Махоуни.

— Какво трябва да направя? — попита Ема.

Даян Карлучи беше толкова бясна, че беше готова на убийство. Краката и ръцете ѝ бяха вързани за един от кухненските столове на Демарко, а върху устата и имаше лепенка. Столът беше вързан за хладилника, за да не може да го мести.

— Съжалявам, мис Карлучи — промълви Кармоди. — Наистина съжалявам. Но след няколко часа всичко ще приключи и вие ще можете да се насладите на вечерята, която ви е приготвил мистър Демарко.

Държеше се като истински джентълмен. Преди да завърже Даян, той ѝ позволи да изпие чаша вода и да отиде до тоалетната. После предложи на Демарко да включи малкия телевизор в кухнята и му разреши да извади лаянията от фурната и да я сложи в хладилника.

Едва ли някой би могъл да иска повече от похитителя си.

Демарко хвърли поредния извинителен поглед по посока на Даян — един от хилядите, с които я беше възнаградил през последния половин час.

— Окей — рече Кармоди. — Време е за шоу!

— Трябва да пусна една вода — промърмори Махоуни, отправил поглед през предното стъкло на микробуса. Пътуваха вече два часа. Току-що бяха отминали отбивката за Хартфорд, Кънектикът.

Компанията му се състоеше от трима виетнамски гангстери, и тримата млади. Единият шофираше, другият седеше до него, а третият беше заел позиция в дъното на фургона и не сваляше злите си очички от Махоуни. Явно това беше започнало да му писва, защото от известно време се беше облегал на задната врата и в очите му се четеше отегчение. Държеше отпуснат тежкия глок в ръката си и очевидно не вярваше, че Махоуни ще предприеме нещо.

И тримата похитители бяха почти деца. Едва ли някой от тях беше навършил двайсет. Този на седалката до шофьора беше съвсем хлапак — най-много на петнайсет-шестнайсет. От радиото блъскаше ужасен рап, а двамата се полюшваха в такт и си разменяха по някоя непонятна фраза на виетнамски. Нищо в поведението им не показваше безпокойство от факта, че са отвлекли един от най-влиятелните политици на Америка.

Махоуни разбра по какъв начин Кармоди бе организиран отвличането му. Новината за обедната му реч пред членовете на „Лосовете“, или както там ѝ беше името на оная шантова организация, беше публикувана в два-три вестника и няколко уебсайта. По всяка вероятност виетнамчетата го бяха поели след събитието, като едновременно с това бяха потърсили подходящо място за своята малка операция. И бяха избрали подземния паркинг. Махоуни беше убеден, че тези хлапета, по всяка вероятност нелегални имигранти, изобщо нямат представа кой е той. Вярно, че в родния му щат го познаваха всички, но само на двайсет километра от околоръстното на окръг Колумбия хората не знаеха дори името на председателя на Камарата, да не говорим за разпознаване. А за тези хлапета той беше само един дебел старец, когото са им наредили да отвлекат.

— Чу ли какво ти казах, кретенче такова? — изрева той. — Трябва да пусна една вода!

Хлапаците не си бяха направили труда дори да го завържат. Седеше с гръб към двойната задна врата, която беше заключена. Дори да искаше да скочи при сто километра в час, нямаше как да го направи. Държеше пълна бутилка уиски, която похитителите му тикнаха в ръцете. Явно Кармоди си беше направил труда да го проучи, но не чак дотам, че да стигне до любимата му марка. Идеята беше ясна — пленникът ще се насмуче и няма да създава проблеми по време на пътуването. Дразнеше се от липсата на респект у бандитите. Не към председателя на Камарата на представителите, а към човека. Явно не се съмняваха, че лесно ще се справят с един невъоръжен дядка с наднормено тегло и бели коси — по-лесно, отколкото с някое десетгодишно хлапе. И това го ядосваше много повече, отколкото самото отвличане.

— Хей! — изрева Махоуни. — Казах, че...

— Затваряй уста! — отвърна онзи с пистолета, подхвърли нещо на шофьора и двамата избухнаха в смях. Явно беше много смешно, защото младежът започна да блъска с юмруци по арматурното табло.

— Ако се напикая, ще ви очистя всичките! — изръмжа Махоуни. Изобщо не се шегуваше.

— Ти млъквай, ние спре след малко — обясни му стрелецът. Замълча за миг, после добави: — Нас наредили не те закачаме, ама кажеш ли още един път „кретенче“, аз фрасне теб с пищов! Ясно?

Махоуни се усмихна.

Пет минути по-късно микробусът напусна магистралата и пое по тясно отклонение. След още пет спря на банкета. От двете страни на пътя чернееше разорано поле. Шофьорът натисна някакво копче и вратата зад гърба на Махоуни изщрака. Двамата с пасажера слязоха и му отвориха.

— Пикаеш бързо! — разпореди се онзи с пистолета.

Махоуни понечи да обясни, че простатата му не се връзва с бързо пикаене, но после се отказа. Хлапакът знаеше само няколко думи на английски, а другите двама не знаеха и толкова. Закачката с простатата нямаше да бъде разбрана, макар че изобщо не беше закачка.

Слезе на земята с цената на известни усилия. Ставите му се бяха сковали от дългото седене, а раненото коляно адски болеше. Отдалечи

се на няколко крачки и дръпна ципа на панталоните си. Шофьорът и онзи с пищова застанаха зад гърба му, а младежът от предната седалка се изравни с него и също разкопча панталоните си. Сякаш бяха стари дружки на чашка, излезли да се облекчат.

Махоуни вдигна глава. Небето беше обсипано със звезди. Неестествено ярки в чистия, свободен от градския смог въздух. Винаги се беше удивлявал на звездите. Особено по време на войната. Но тогава удивлението му беше примесено със страх, защото ги гледаше от поредната кална дупка сред безкрайните оризища и чакаше някой като тези хлапаци да изскочи от мрака и да му види сметката. Но тогава и самият той беше хлапак.

Сега обаче не се страхуваше, факт, който леко го изненада.
Просто искаше да разбере какво става.

Демарко получи инструкции да вземе метрото. Слезе на Галъри Плейс, изкачи се на повърхността и мина под голямата арка на Ейч стрийт, отвъд която се простираше вашингтонският китайски квартал. Тръгна по тротоара с чувството, че го следят.

Измина една пряка, като внимателно оглеждаше сградите. Кармоди го беше инструктирал да търси хотел с наименование „Червения покрив“. От другата страна на улицата имаше четири порутени сгради с боядисани в бяло тухлени стени. Вратите на три от тях бяха червени, а тази на четвъртата — зелена. Той прекоси платното, спря пред зелената врата и завъртя топката на бравата. Беше отключено. Преди да влезе, огледа улицата в двете посоки.

На десетина крачки зад гърба му стояха трима китайци и се възряха втренчено в него. Откъде, по дяволите, изскочиха? Сякаш бяха духове, материализирали се от парата, която се виеше над канализационната решетка.

— Търся Ли Мей — обясни им той. — Не съм от полицията.

Триото не реагира. Просто стояха и го гледаха.

Исусе! Не знаеше дали споменава Божието име по навик, или като част от предсмъртна молитва. Отвори вратата и пое по дървената стълба към горния етаж. Дано да ме убият на място, ако са решили да ме застрелят в гръб, помисли си той. Не му се искаше да завърши живота си като инвалид с парализирани крайници от някой куршум, заседнал в гръбнака му.

Кармоди каза, че Ли Мей ползва услугите на китайска банда, която следи Ема. По тази причина нито тя, нито Ролф я бяха видели в близост до къщата. Наброяваща двайсетина души, повечето от тях тийнейджъри, бандата беше следила и докладвала за всяка крачка на Ема. Вероятно младежите не знаеха коя е жената, която плащаше толкова щедро за изпълнението на една толкова лесна задача.

— Не мога да вляза в контакт с нея — беше допълнил Кармоди. — Бих могъл да я застрелям, отдалеч, с помощта на снайпер, но не и

да я доближа. Бандата я охранява изключително зорко.

Пропусна да сподели, че бе копирал тактиката на Ли Мей, наемайки младите виетнамски гангстери за отвличането на Махоуни.

Но не пропусна да го предупреди да внимава.

— Едноклетъчните имат повече мозък от тези бандитчета! Ще те гръмнат, а после ще отидат да похапнат, без изобщо да им мигне окото!

И в този случай не му каза всичко — например как точно да внимава.

В горния край на стълбите имаше още една врата, изписана с йероглифи. Разбира се, Демарко нямаше как да знае какво означават те. Почука, изчака няколко секунди и почука отново. После се обърна. Тримата китайци бавно се качваха по стълбите. Двамата отпред бяха на не повече от двайсетина години, а третият — облечен в анцуг на „Ред Скинс“, със сигурност беше прехвърлил трийсет. В ръката на единия се полюшваше пистолет. Демарко се обърна. Стори му се, че шпионката леко потъмня.

После вратата се отвори и на прага се изправи Ли Мей.

За пръв път я виждаше толкова отблизо. Непосредствените му впечатления бяха две. Първо, че е на крачка от най-опасната машина за убиване, на която се беше натъквал през целия си досегашен живот. До този момент жената насреща му беше ликвидирала осем души и едва ли щеше да се поколебае да убие и него. Второто му впечатление беше, че насреща му стои една зашеметяваща красавица. Моментално разбра защо Джон Уошбърн е бил омагьосан от нея и е изпълнявал всичките ѝ желания.

— Кой си ти? — попита Ли Мей.

— Знаеш кой съм — отвърна Демарко. — Онзи, когото се опита да очистиш на корта.

За миг остана с впечатлението, че тя изобщо не го беше забелязала по време на престрелката във фитнес клуба, тъй като цялото ѝ внимание е било насочено към Ема.

— Как ме откри?

— Ема успя да проследи едно от момчетата ти — отвърна той и насочи палец зад гърба си.

— Лъжеш! — отсече Ли Мей.

— Ема иска среща с теб.

Устните на жената помръднаха в лека усмивка.

— Помисли — настоя той. — Ако искаше да те залови или убие, сега тук щяха да са ченгетата, а не аз.

— Може би вече пътуват насам — отбеляза Ли Мей, но не изглеждаше разтревожена.

— Знаеш, че не е така.

Тя леко кимна.

— Защо иска да се срещнем?

— Не съм много сигурен — рече Демарко. — Вероятно за да си изясните нещата.

Ли Мей се разсмя. В смеха ѝ имаше нотка на истерия.

— Да си изясним нещата?! Какво означава това, по дяволите?!

— Не знам — въздъхна Демарко. — Каза, че твърде много хора са изгубили живота си, а тя не желае нови жертви да ѝ тежат на съвестта. Исква да се срещнете и да поговорите. Вече ти споменах, че ако искаше да те ликвидира, сега щеше да разговаряш с агентите на ФБР, а не с мен.

Това беше най-силният му аргумент, друг нямаше.

— Къде иска да се срещнем?

— Ти решаваш. Не иска тя да посочи мястото, защото ще си помислиш, че ти залага капан. Единственото ѝ условие е срещата да не бъде в китайския квартал.

— Защо е избрала теб за посредник?

— Защото съм ѝ приятел.

— А не ти ли мина през главата, че... Всъщност как ти беше името?

— Демарко.

— А не ти ли мина през главата, че вече си мъртвец, Демарко?

— Мина ми — призна той. — Но в такъв случай няма да видиш Ема. Тя каза, че ако откажеш срещата, ще изчезне и никога няма да я откриеш. Каза и още нещо, ако аз не присъствам на тази среща, жив и здрав, тя изобщо няма да се появи. Тоест няма да ти позволи да ме използваш като заложник.

Ли Мей отново се засмя и каза нещо на китайски. Мъжете зад гърба на Демарко затрополиха нагоре по стълбите. Той понечи да се обърне, но един от тях го блъсна с рамо към отворената врата на апартамента. Спъна се в прага и се просна по очи. Лицето му пламна от съприкосновението с линолеума.

Шофьорът се обърна и подхвърли нещо на стрелеца в задната част на микробуса. Онзи отвърна грубо и между двамата се завърза спор. Пътникът се намеси, но стрелецът започна да ругае и него. Крясъците продължиха няколко минути. После стрелецът млъкна, очевидно отстъпил пред аргументите на другите двама.

Махоуни разви капачката и отпи глътка бърбън. Направи го за пръв път от началото на пътуването, твърдо решил да остане трезвен. Но една мъничка глътка нямаше да му навреди. Много му се искаше да разбере за какво се карат тия дребни копеленца.

Петнайсет минути по-късно микробусът отново напусна магистралата. Намираха се някъде в Ню Джърси, вероятно в околностите на Трентън. Махоуни нямаше представа точно къде, защото беше пропуснал указателната табела. След известно време автомобилът отби вляво и спря пред закусвалня на „Макдоналдс“. Шофьорът понечи да паркира в близост до входа, но стрелецът излая нещо. Онзи кимна, заобиколи сградата и спря отзад, в близост до контейнерите за смет.

Махоуни изпусна въздишка на облекчение. Явно хлапаците бяха спорили дали да спрат да хапнат или къде точно. Е, поне не къде да изхвърлят трупа му...

— Ти гладен, старче? — попита стрелецът.

— Аха — кимна Махоуни. А после се изненада от факта, че действително беше гладен. — Искам един „Биг Мак“ с пържени картофи и чаша кафе. Две бучки захар и две сметанки...

Стрелецът се усмихна и каза нещо на другите двама. Всички избухнаха в смях.

— Ти плаща — обърна се към него този с пищова.

Махоуни изруга и бръкна за портфейла си. Извади банкнота от двайсет долара и я хвърли на шофьора, но той поклати глава и потърка пръсти. Към двайсетачката се присъедини още една.

Шофьорът угаси мотора, направи знак на младежа до него и двамата слязоха от микробуса. Стрелецът излая нещо след тях. Шофьорът се обърна, пъкна ключа обратно и пушна радиото.

— Ако ти вдига шум, аз пушне един куршум в твое шкембе! — изсъска стрелецът.

Кой ще ме чуе на фона на тая врява? — понечи да отвърне Махоуни, но се овладя и само поклати глава. Проклетият рап направо го подлудяваше.

Изчисли, че двамата ще се забавят поне десетина минути. Вдигна глава към пазача си, който му отвърна с безстрастен поглед. Хладнокръвен лайнар!

Облегна се на стената на микробуса и изпъкна крака. Стрелецът беше на около метър и половина от него. Вдигна бърбъна и започна да развива капачката. Но бутилката се изплъзна от пръстите му и се търкулна към задната част на микробуса.

— Мамка му! — изруга Махоуни, а хлапакът подигравателно се ухили.

Преценил, че няма как да стигне до шишето от тази позиция, председателят се завъртя и застана на колене. Ставите му пропукаха, от устните му излетя болезнено пъшкане. Протегна ръка и успя да хване шишето, но с цената на ново изпъкване. Развинти капачката, поднесе го към устните си, след което отново го изпусна.

Престори се, че протяга ръка да хване бутилката, но всъщност я побутна към пазача си. Хлапакът гневно изкрещя. Микробусът беше нов, задната му част беше покрита с чистичък мокет. Обзето от желание да спаси положението, момчето се наведе да хване бутилката и дулото на пистолета му за миг се насочи към пода. В същия момент се раздвижи и Махоуни. Силно се съмняваше, че действията му ще бъдат достатъчно бързи, но го крепеше надеждата, че хлапакът няма да посмее да дръпне спусъка. Едрото му тяло се стрелна напред. Момчето стреснато извърна глава, но вече беше късно. Юмрукът с размер на пушен бут потъна в лицето му — точно между разширените от ужас очи. Каросерията се изпълни с противното пропукване на строшени кости и хрущяли.

— На ти, гадно копеле! — изръмжа Махоуни, докато падаше с цялата си тежест върху младежа, тласкан от инерцията. В следващия момент започна да се надига, издърпа пистолета изпод пръстите на

виетнамеца и го захвърли на предната седалка. След което вдигна бутилката пред очите си. Около половината от съдържанието ѝ беше изтекло. Той разочаровано изсумтя, внимателно завинти капачката и я пъкна в нишата между предните седалки. Колкото — толкова, както казваше майка му.

Хлапакът се размърда и Махоуни вдигна тежкия си юмрук за втори удар. Не можеше да му позволи да се върне в съзнание. После размисли и свали ръката си. Момчето едва ли щеше да се свести толкова скоро.

Сега най-важното беше да се измъкне навън, но задните врати се оказаха заключени. Направи опит да се промуши на предната седалка, но големият му задник отказа да мине между облегалката и тавана. Опита да се пъкне в процепа между двете облегалки, но там пък му попречи шкембето. Обърна се към хлапето да провери дали не се е свестило, после насочи вниманието си към бутона за централно заключване, разположен на шофьорската врата. Протегна ръка. Малко не му достигна. Опита отново. Вероятно изглеждаше абсурдно с дебелия си задник високо във въздуха, отчаяно опитвайки се да достигне бутона. Успя при третия опит, механизмът се освободи с остро изщракване. Оттегли се назад, блъсна двойната врата и излезе навън.

Сега бързината беше от решаващо значение. Обърна се, легна по корем на пода на микробуса и хвана краката на пазача си. Издърпа го навън и го пусна. Главата му глухо изтропа на асфалта.

— Гадно копеленце!

Измести неподвижното тяло встрани и забърза към шофьорската врата. Понечи да влезе, после изведнъж се обърна, изтича тронаво до хлапето и претърси джобовете му. Искаше да вземе мобилния телефон, който го беше видял да използва.

Отвори вратата и седна зад кормилото. Седалката беше прекалено напред, но нямаше време да я нагласява. Завъртя ключа и моторът забоботи. Трябваше му известно време, за да разучи скоростите и да открие задния ход. Минута по-късно запали, даде газ и... моторът угасна.

— Мамка ти! — задъхано изруга Махоуни и отново завъртя стартерния ключ. Този път микробусът се подчини и бавно потегли назад.

На излизане от осветения паркинг купето се огласи от тържествуващ крясък.

От години Махоуни не се беше чувствал толкова добре.

Ема спря пред къщата на Демарко. На верандата седеше Кармоди, небрежно изтегнат на един от плетените столове. Когато я видя, той вдигна малкия сак в краката си и спокойно тръгна към колата. Отвори дясната врата на мерцедеса, седна и пусна сака на пода.

— Здравсти — усмихна ѝ се той.

Сякаш бяха двама приятели, тръгнали за работа. Дали мога да си бърбря с такъв човек, въздъхна Ема, а на глас попита:

— А сега какво?

Кармоди ѝ даде кратки разяснения.

— Ще седим и ще чакаме да ти се обади — заключи той.

— Кое то може и да не се случи — поклати глава тя. — Особено ако подозира капан.

— Ще се обади. Няма начин да не се обади, защото мисли само за теб. Все пак заради сигурността на приятеля ти и на Махоуни гледай да я убедиш да дойде на срещата!

Помълчаха известно време, после Ема вдигна глава.

— Защо правиш всичко това, Кармоди?

— Работодателите ми искат да я приберат. Напоследък им създава само неприятности.

— Дрън-дрън! — отсече Ема. — Китайците искат секретните документи, но не и нея самата. Предпочитат я мъртва! За разлика от тях и по неизвестни причини ти я искаш жива.

Кармоди само сви рамене, помълча малко и изрече:

— Между другото, ние с теб сме се виждали и преди...

— Тъй ли? — вдигна вежди Ема.

— Аха. Преди десетина-дванайсет години, на борда на една подводница край бреговете на Либия. Проведе инструктаж на специален екип тюлени, в който бях и аз. Няма как да си ме запомнила, защото всички бяхме с маски и неопренови костюми.

— Наистина не те помня, но помня операцията — изгледа го изпитателно Ема. — Един от вас го убиха.

— Но изпълнихме задачата.

Ема кимна. Тюлените винаги изпълняваха задачите си.

— Познах те в момента, в който се появи в Бремертън. Имаш запомнящо се лице. Допусках, че си сменила работата, но не ми се вярваше, че си оставила шпионажа заради някаква канцеларщина, пък било то и в Конгреса.

— Значи ти си този, който пусна Ли Мей подире ми.

— Така е. Бях на нейно подчинение, но нямах представа за сблъсъка ви на Хавайските острови. Научих за него от китайците след опита ѝ да ме ликвидира във Ванкувър.

— А защо направи този опит?

— Не ѝ трябвах повече — сви рамене Кармоди. — Надявала се е, че американците не са имали време да ме разпитат както трябва и не са научили кой знае колко за нея и операцията ѝ в корабостроителницата. Но с Ли Мей човек никога не е сигурен...

— Как успя да я откриеш във Вашингтон?

— И китайците, и аз бяхме сигурни, че ще тръгне подире ти. Те организираха наблюдението на болницата във Ванкувър, изчакаха да излезеш оттам и ми помогнаха да напусна Канада. Веднага след това поех да те наблюдавам и успях да засека хората на Ли Мей.

— Хората на Ли Мей?

— Плати на една китайска банда, която и в момента ѝ помага.

Ема мрачно поклати глава. Тя би трябвало да засече хората на Ли Мей, тя би трябвало да открие и Кармоди. Изглежда, беше изгубила някогашните си способности. Събитията от последния месец категорично доказваха, че вече не е толкова добра, колкото в миналото. Или Кармоди и Ли Мей просто бяха по-добри от нея.

— Как успя да организираш операцията с Махоуни за толкова кратко време след инцидента в клуба? — вдигна глава тя.

— Не беше чак толкова кратко. Наблюдавах Ли Мей в продължение на седмица, търсейки начин да я отделим от бандата. След което ми хрумна да използвам теб. И Махоуни. Но нападението в клуба ме хвана неподготвен. Стана внезапно, сякаш ѝ бяха избили чивиите. Извадих късмет, че се появих навреме. Можех да я ликвидирам, но исках да я хвана жива. За съжаление тя успя да се измъкне. Но след инцидента в клуба разполагах с предостатъчно време, за да организирам похищението на Махоуни.

Този е добър, помисли си Ема. Не по-малко добър от хората, с които съм работила.

— Какво накара човек като теб да стане предател, Кармоди? — попита тя. — Само не ми казвай, че си го направил за пари!

Мобилният ѝ телефон звънна, преди да получи отговор.

Махоуни измина осемте километра до следващото отклонение на магистралата и отби на първата бензиностанция. Две минути му бяха необходими да открие проклетото лостче за преместване на седалката. Победата беше отпразнувана с глътка бърбън от бутилката, сгушена между седалките.

А сега какво?

Най-разумно беше да се обади в полицията. Проблемът беше, че Кармоди държи Демарко на неизвестно място и едно обаждане в полицията може би ще му навреди. А може би не. Виетнамските бандитчета при всички случаи щяха да докладват за бягството му. Вярно, че беше отмъкнал джиесема на онова със злите очи, но в днешно време всички млади сополанковци притежаваха мобилни телефони. Дали Кармоди ще убие Демарко, когато разбере, че той, старият, дебел и побелял пияница, беше успял да се измъкне от трима здрави и прави младежи? Може би, но не веднага. Защото бившият тюлен бе организиран отвличането му с единствената цел да принуди Демарко да му свърши някаква работа. Следователно Джо щеше да живее, поне още известно време.

Значи трябва да се обади в полицията. Веднага! Ако ченгетата спипат виетнамчетата, които най-вероятно се придвижват пеша или обикалят онзи „Макдоналдс“, за да задигнат някоя кола, те вероятно ще ги накарат да проговорят и да посочат местонахождението на Кармоди. Може би, въздъхна Махоуни, спомнил си за злите очи на гаменчето, което беше приспал.

Отпи още една глътка. Бърбънът беше скапан, но в момента му се струваше отличен — не по-лош от скъпите марки, на които беше свикнал.

И тъй, на кого да звънне? Изборът беше голям: от губернатора на щата Ню Джърси до директора на ФБР или главния прокурор. Работата беше там, че не помнеше шибаните им номера. Би могъл да звънне на

Пери Уолас и да ги вземе от него или направо да го накара да се свърже с тях. Но щеше да отнеме време, а бандитите трябваше да бъдат прибрани час по-скоро.

По тази причина Махоуни направи това, което всеки нормален гражданин на негово място би направил: набра 911.

Ръцете на Демарко бяха стегнати зад гърба му със здраво тиксо. Ли Мей и тримата ѝ помощници го преведоха през апартамента и го пъгнаха в голям гардероб, намиращ се в най-отдалечената спалня. Дъното на гардероба се оказа майсторски замаскирана врата. Зад нея се показва тесен коридор, водещ към съседната къща. Прехвърлиха се през покрива и се спуснаха от другата страна, използвайки противопожарната стълба. В задната уличка ги чакаше голям автомобил с работещ двигател. Ли Мей вземаше мерки да не бъдат проследени, в случай че Демарко е бил под наблюдение.

Напуснаха китайския квартал и прекосиха Потомак по моста на Четиринайсета улица. Демарко беше на задната седалка, притиснат между двама от гангстерите. Третият шофираше, а Ли Мей седеше до него и гледаше през страничното стъкло. Мъжете не издадоха нито звук — не казаха нищо на Демарко, не си размениха никакви реплики. Твърди като скала и лишени от чувства професионалисти, които просто си вършеха работата. Единият носеше риза с дълъг ръкав, но на китката му се виждаше част от татуировка — вероятно от онези, които покриват цялото тяло. Демарко беше готов да се обзаложи, че ако тоя тип се съблече, под ризата му ще се покаже огромен дракон.

Шофьорът се включи в оживеното движение на магистралата „Джордж Вашингтон“, а пет минути по-късно даде мигач към изхода за яхтеното пристанище. Пристанището се намираше в югоизточния край на парка „Лейди Бърд Джонсън“, сгушено между магистралата и тясно разклонение на Потомак, наречено Граничен канал. По него лодките напускаха пристанището и навлизаха в самата река. Демарко бързо разбра защо Ли Мей е избрала това място за срещата с Ема: то се намираше само на петнайсет минути от центъра на Вашингтон, но в десет вечерта беше затворено за посетители, абсолютно пусто и затъмнено. А близката река представляваше удобно място за изхвърляне на нечий труп, в случай че се наложи.

Поеха по свързващата алея и излязоха на голям паркинг. В дъното се виждаше ниска постройка. Там бяха канцелариите на пристанищната управа, а под тях имаше малък снекбар. Вляво от паркинга започваше територията на залесен с дръвчета и храсти туристически къмпинг, в средата на който се виждаше тухленият куб на сервизните помещения, а вдясно минаваше Граничният канал, нарязан от седем-осем пристана с дължина петдесетина метра. На тях бяха закотвени около двеста моторни лодки. Шофьорът насочи колата към дъното на паркинга, направи обратен завой и спря с лице към алеята. Административната сграда остана на петдесетина метра зад тях.

Измъкнаха Демарко от задната седалка, след което Ли Мей даде някакви инструкции на китайците. Единият от тях извади оръжията от багажника. Еднакъв калибър и една и съща марка, вероятно откраднати в сандъци от някой армейски арсенал или оръжеен магазин: автомати с къси цеви и големи пълнители, може би узи. Китайците изслушаха инструкциите на Ли Мей и се пръснаха в мрака. Един тръгна към къмпинга, втори към административната сграда, откъдето щеше да покрива тила. Третият се качи на най-близкия пристан и строши крушките, които го осветяваха.

В следващия миг до ушите на Демарко долетя остър звук, сякаш някой насилваше дървена врата с метална щанга. Забоботи мощен дизелов мотор, вероятно на невидима в мрака яхта. Човекът на Ли Мей беше разбил кабината на някой от закотвените на кея съдове. След известно време дизелът заглъхна и над пристанището отново се възцари тишина.

Защо им е лодка? — запита се Демарко.

След като се увери, че хората ѝ са заели позиция, Ли Мей извади джиесема си и набра номера, който беше взела от Демарко. Тъмните ѝ очи светеха в мрака като на дива котка.

— Чакам те на яхтеното пристанище — каза тя. — Знаеш ли къде е?

Можеше да се обади на Ема още от китайския квартал, но очевидно искаше да бъде първа на мястото на срещата.

— Колко време ти трябва? — Пауза, после: — Цял час? Глупости!

Послуша малко, после отстъпи:

— Добре, един час, но не повече! Ако закъснееш, ще убия приятеля ти. Ако не си сама, пак ще го убия. Същото ще се случи, ако вместо теб се появи полиция.

Господи Исусе! — помисли си Демарко. Няма ли сценарий, в който да не се предвижда убийството ми?

Ли Мей изключи телефона и се обърна към него.

— Моли се да изпълни нарежданията ми! А сега иди ей там, пред колата!

После подвикна нещо на китайски. Вероятно обясняваше на партньорите си, че се налага да почакаат.

Демарко се облегна на предния капак. Ръцете му продължаваха да са вързани на гърба. Долови тихото плискане на Потомак и неволно си представи трупове, понесени от течението към океана.

Кармоди и Ема отбиха на банкетата, на стотина метра от изхода на магистралата, която щеше да ги отведе към пристанището. Стигнаха тук за десетина минути, потеглили с бясна скорост от къщата на Демарко в Джорджтаун. До срещата с Ли Мей оставаха петдесет минути.

Кармоди отвори сака, който лежеше в краката му. Извади кутийка камуфлажна боя и започна да маже лицето и ръцете си. Целият беше в черно: шапка, пуловер с висока яка, черни джинси и черни ботуши. Следващият предмет, който извади от сака, беше нож в кожен кафък, който пристегна към десния си глезен с помощта на тиксо. След него се появи заглушител, който завинти към дулото на малък пистолет 22-ри калибър. Извади още един пистолет, който пъкна в колана на гърба си. Стори го толкова бързо, че Ема не успя да установи марката му. Последната вещ в сака се оказа чифт очила за нощно виждане.

— Като в доброто старо време, а? — подхвърли Ема.

— Не — поклати глава Кармоди. — Тогава го върших в името на родината.

Ема остана изненадана от горчивината в гласа му.

— Трябва ми един час — добави той.

— Четирийсет и пет минути — поклати глава Ема. — Тя ме предупреди, че ще убие Джо, ако закъснея.

— Трябва ми най-малко час! — настоятелно рече Кармоди.

— Тя ще се изнерви. И вероятно ще хукне да бяга.

— Да се надяваме, че няма да го направи.

Кармоди вдигна ръка и натисна едно копче над главата си. Не искаше лампичката на тавана да се включи при отварянето на вратата. Хвана дръжката, но се спря.

— Между другото, ако случайно ме гръмнат, а ти оцелееш, кажи на флота, че не съм предал на китайците нищо важно...

— За какво говориш?

— В момента ядрената технология на нашите бойни кораби е доста остаряла. „Нимиц“ — първият ни атомен самолетоносач, е построен през 1972 година, а първата атомна подводница „Трайдънт“ — през седемдесет и девета. За това време те са събрали предостатъчно информация за тях и несъмнено са били запознати с повечето неща, които им предавах. Направих си труда да прегледам дисковете от корабостроителницата, преди да ги предам на Ли Мей. Изтрих от тях всички нововъведения, направени през последните четири-пет години. Промених някои неща и в техническите наръчници, което на практика ги прави неизползваеми. Общо взето, китайците получиха много неща, някои от които със сигурност виждат за пръв път. Но сред тях няма нищо, свързано с последните модификации на навигационните и оръжейните системи. От оперативна гледна точка не съм им предал нищо съществено. Със сигурност биха научили повече от материалите в специализирания печат. Кажи на флота, че това беше най-доброто, което успях да направя... Но което трябваше да направя!

— Но защо, Кармоди? Не беше за пари, нали?

Бившият тюлен пренебрегна въпроса и отвори вратата.

— Искам един час, за да се измъкнем живи — рече през рамо той.

— Фойерверките — рече Ема.

— Какво? — обърна се той.

— Онази кутия, която открихме в дома ти. Беше пълна с детски фойерверки. За твоето дете ли бяха предназначени, Кармоди?

Той я гледа втренчено в продължение на цяла минута, но не отговори. После внимателно затвори вратата и изчезна в мрака.

— Къде се губи, по дяволите? — изръмжа Ли Мей.

— Ще дойде — рече Демарко.

— Закъснява с десет минути!

— Откъде идва?

— От Манасас. Но вероятно излъга.

— Не те е излъгала. След престрелката в клуба тръгна именно за Манасас. Няма начин да се появи за по-малко от час, защото шосе 66 е в ремонт. Дори в този час от денонощието ще е принудена да кара бавно.

Това за ремонта беше лъжа. Демарко нямаше представа каква е причината за забавянето, но Ема (и Кармоди) със сигурност имаше достатъчно разумно основание. Ли Мей обаче не беше доволна от обяснението му. Беше много възбудена и вероятно се опитваше да отгатне какъв капан са ѝ заложили. Не е далеч от решението да ми тегни куршума и да изчезне от мястото на срещата, мрачно си помисли той.

Времето сякаш спря. Минутите се точеха агонизиращо бавно. Приискаха му се доста неща. Да изпуши една цигара, защото в момент като този изобщо не му пукаше за опасността от рак на белите дробове. Да се обади на майка си и да ѝ каже колко много я обича. Не беше я чувал от месеци. Да задържи Даян Карлучи максимално далеч от цялата бъркотия. Да беше тръгнал на онова прословуто пътешествие из Европа, което планираше от години. Да беше запазил брака си и да имаше дете. Ех, колко много желаниа...

В дъното на алеята се появи кола. Забави се за миг на входа на паркинга, после бавно се плъзна напред и спря на трийсетина метра от тях. Макар и заслепен от светлината на фаровете, Демарко веднага разбра, че това е мерцедесът на Ема.

* * *

Проснат по очи, Кармоди насочи прибора за нощно виждане към пристаните. Закотвените лодки грейнаха в яркозелено — очертаха се палубите и кабините.

Не знаеше колко души е довела Ли Мей, но предположението му клонеше към трима. Колата, с която бяха дошли дотук, беше

петместна. Което, естествено, не изключваше възможността за втора кола с подкрепления, паркирана някъде другаде.

До този момент успя да засече двама от хората на Ли Мей — първия почти веднага, сгъшен зад обществената тоалетна вляво от паркинга, а втория — залепен за стената на административната сграда в дъното. Третият би трябвало да е на някой от пристаните зад гърба на Ли Мей просто защото нямаше къде другаде да бъде.

Близо половин час му беше необходим, за да засече втория. Наложих се да пълзи по корем, използвайки за прикритие единствено рехавите храсти на къмпинга, а това изискваше време. А за да стигне до административната сграда, трябваше да пропълзи на петдесетина метра от колата на Ли Мей. Ако се беше обърнала, тя непременно щеше да го види, но за щастие вниманието ѝ беше насочено в обратна посока.

Току-що гръмна втория китаец, който се беше скрил зад контейнера за смет до вратата на снекбара. В момента оглеждаше пристаните, за да открие третия. По всяка вероятност той беше заел позицията най-близо до колата, но явно се беше маскирал добре. Извърна шава към лимузината. Демарко стоеше облегат на предния капак с ръце на гърба, вероятно завързани или оковани в белезници. Ли Мей беше на крачка зад него, леко вдясно. В ръката си държеше пистолет.

Кармоди погледна часовника си. Ема щеше да се появи всеки момент. Налагаше се да влезе във водата, за да засече третия китаец, но едва ли щеше да успее преди появата на Ема. Обърна се и запълзя към брега.

Светлината на фаровете се появи откъм алеята в момента, в който ръцете му докоснаха водата.

Ема погледна часовника си, после запали мотора и включи фаровете. Напусна магистралата и пое по тесния път, който водеше към пристанището. Няколко минути по-късно колата навлезе в пустия паркинг, в дъното на който се очертаваше тъмният силует на кола и фигурата на мъж пред нея. Трябва да е Демарко, помисли си тя и спря на трийсетина метра от колата. Фаровете осветиха Демарко. Лицето му беше мрачно. Мрачно и гневно, но без следа от страх.

Ли Мей не се виждаше.

Ема се сгуши на седалката, главата ѝ почти се скри зад кормилото. Свали страничното стъкло и извика:

— Пусни Джо, Ли Мей! Нека тръгне нагоре. Когато се отдалечи достатъчно, аз ще изляза от колата и ще можем да поговорим!

Смехът на Ли Мей долетя от мрака — някъде отзад и вляво. Вероятно беше заела позиция в момента, в който бе зърнала светлината на фаровете.

— А след като се отдалечи, ще звънне на ФБР, нали? — иронично каза тя.

— Нищо подобно. Джо вероятно ти е споменал, че ако исках да бъдеш арестувана, ФБР щеше да те пипне още в китайския квартал. Или вече щяха да са тук. Искам да поговорим и нищо повече.

— За какво?

— Пусни Джо, Ли Мей. Ако не го видя да се отдалечава, ще включа на заден, ще блокирам пътя ви и ще повикам помощ. Много голяма помощ!

— Ще го убия в мига, в който помръднеш тази кола! — предупреди я Ли Мей.

— Но ще изпуснеш мен. Хайде, пусни го!

Според Демарко приятелката му не си даваше сметка, че Ли Мей разполага с подкрепа и хората ѝ ще надупчат гумите на колата ѝ в момента, в който потегли. Което, между другото, ще се случи и с него, ако Ли Мей наистина реши да го освободи.

Настъпи тишина, натежала от напрегнато очакване. Когато Ли Мей най-сетне проговори, гласът ѝ прозвуча някъде вдясно от Демарко. Очевидно се местеше постоянно, за да заблуди Ема.

— Ти! — подвикна към него тя. — Можеш да си вървиш.

Но Демарко не помръдна. Къде, по дяволите, е Кармоди? — питаше се той.

— Мърдай, какво чакаш?

Той продължаваше да стои пред колата. С вързани ръце и без оръжие нямаше как да помогне на Ема, а и някой от помощниците на Ли Мей със сигурност щеше да му пререже гърлото в мига, в който се отдалечи от паркинга. Трябваше му план.

— Тръгвай, Джо! — подвикна Ема. — Върви към магистралата. Не търси помощ от никого, всичко ще бъде наред.

Прозвуча доста самоуверено, помисли си Демарко. Но тя си беше такава. Поколеба се за миг, после тръгна напред, към колата на Ема.

— Помагат ѝ трима, въоръжени са с автомати — полугласно изрече той.

— Не спирай! — извика от мрака Ли Мей.

— Продължавай да вървиш, Джо — рече Ема.

— Къде е...

— Върви, Джо! — настоя Ема.

Изчака фигурата му да се стопи в мрака, пое си дъх и излезе от колата. Беше водила добър, на моменти превъзходен живот. Който, ако така беше писано, може би щеше да свърши тук, на брега на река Потомак, откъдето се виждаше Пентагонът. По света имаше и далеч по-неприятни места за умиране.

Тръгна бавно към Ли Мей с разперени ръце, за да се вижда, че няма оръжие. Беше облечена с джинси и тясно прилепнал пуловер. Спря и бавно се завъртя, предлагайки възможност на врага си да я огледа и отзад за скрито оръжие.

— Изключи фаровете! — заповяда Ли Мей. — Светлината се вижда от магистралата и може да привлече вниманието на някое ченге. Нали не искаш да ти тежат на съвестта нови мъртви ченгета?

— Не — отвърна Ема. — Ти вече уби достатъчно хора. — Отиде да изключи фаровете през сваленото стъкло, после отново тръгна напред. Все още не можеше да види противничката си.

— Стоп! — заповяда Ли Мей.

Ема се подчини.

— Ако вдигна глава, вероятно ще ме застрелят — добави китайката. — Защото си водиш някой и друг снайперист, нали?

— Не. Дойдох сама, както ти обещах.

— И мислиш, че ще ти повярвам? — изсмя се Ли Мей.

На това нямаше какво да се отговори.

— Защо поиска тази среща? — продължи Ли Мей. — Защо не заповяда да ме арестуват в китайския квартал?

Къде е Кармоди? — запита се на свой ред Ема.

— Защото не искам повече смърт — отвърна на глас тя. — А ако бях изпратила ФБР в китайския квартал, там щяха да умрат много хора. Дойдох да ти направя едно предложение. Ако предадеш документите на Кармоди и Уошбърн и се съгласиш да сътрудничиш на

нашето разузнаване, само след няколко години ще бъдеш свободна. Ще можеш да започнеш нов живот на място по свой избор.

Нямаше правомощия за подобни оферти, но в момента това не я интересуваше. Главното беше да печели време.

Кармоди, къде си, по дяволите?!

Ли Мей мълча в продължение на няколко секунди, после се изправи и тръгна към Ема с пистолет в ръка.

— Глупаво е да си въобразяваш, че ще приема подобно предложение — каза тя. — А още по-глупаво е, че се появи тук!

За миг лишена от дар слово, Ема не отговори.

— Един траулер чака на рейда пред Кейп Хенри — добави Ли Мей. — Нашите хора все още биха желали да узнаят какво имаш в главата си. Налага се да предприемеш малко морско пътешествие. Докато пътуваш към Китай, ще бъдеш разпитвана, изтезавана, а вероятно и изнасилвана. Когато пристигнеш, ще получиш още една порция от всичко това. Ще предадеш страната си и ще умреш в самота, с напълно разбита психика. Едва тогава ще си уредим сметките за онова, което се случи на Хаваите.

Май казва истината, изтръпна Ема. Свързала се по някакъв начин с китайското разузнаване през последните два часа, тя вероятно е успяла да ги убеди в предимствата на своя план. Но в същото време си даде сметка, че китайците със сигурност искат да пипнат не толкова нея, колкото самата Ли Мей.

— Ако ме предадеш на твоите хора, те незабавно ще те ликвидират, Ли Мей — предупреди я Ема.

— Може би. Но има шанс да отърва кожата като резултат от размяната. Няма да им позволя да ме заловят. Но ще умра с приятната мисъл, че ти ще страдаш месеци, а може би и години наред. Това ми стига.

Нека говори!

— За бога, Ли Мей! Ти си още млада! Това ли е всичко, което искаш от живота? Да ми причиниш страдания?

— Да.

Точка по въпроса. Едно „да“ и край. Явно не мислеше за нищо друго освен за отмъщение.

— О, и още нещо — добави Ли Мей. — Приятелят ти също ще умре. — Обърна се към тъмнината отвъд паркинга и извика на

китайски: — Убийте белия мъж!

— Не! — изкрещя Ема. Схвана смисъла на заповедта въпреки ограничените си познания по езика.

Миг по-късно екна автоматичен откос. Трябваше й частица от секундата, за да схване, че стрелбата не идва откъм гърба ѝ — накъдето се беше отправил Демарко, а точно от обратната посока — откъм пристана.

Демарко прекоси паркинга и пое по алеята, която водеше към магистралата. В последния момент обърна глава и успя да зърне Ема, изправена до колата си. Ли Мей не се виждаше никъде.

Огледа се. Къде ли дебне проклетият китаец? Беше наясно, че единият от помощниците на Ли Мей беше на пристана, а другият е някъде около административната сграда. Оставаше третият, който вероятно беше наблизно, скрит в храстите. Къде ли се мотае проклетият Кармоди?

Даваше си сметка, че заради шума китайският гангстер едва ли ще го застреля. Далеч по-вероятно беше да го намушка с нож — някъде тук, между паркинга и магистралата. Което означаваше, че час по-скоро трябва да освободи ръцете си.

Отново погледна зад гърба си. Ема вече не се виждаше. На двайсетина метра от него алеята правеше лек завой, а от двете ѝ страни тъмнееха ниски дръвчета. Там Ли Мей нямаше как да го види, но това не се отнасяше за китаеца, скрит някъде из околните храсти. Насочи се натам с максималната бързина, на която бяха способни краката му. Миг по-късно опря гръб на близкото дърво и започна да трие в грапавата кора тиксотото, с което бяха стегнати китките му. Търкаше бясно, сваляйки повече кожа, отколкото лепкава пластмаса. Болката беше неопишуема, но в крайна сметка ръцете му бяха свободни.

А сега какво? Да хукне към магистралата с надеждата да спре някоя кола или да остане при Ема? По-разумно беше да стигне до магистралата, преди да го спипа някой от гангстерите на Ли Мей. Тръсна глава и хукна натам, но вече беше твърдо решен, че не може да изостави Ема.

Идеята му беше да направи заблуждаваща маневра. Да се насочи към магистралата, а после да направи завой и да се върне. В очите на

евентуалния наблюдател ще изглежда така, сякаш бяга, за да спаси кожата си. Но ако маневрата успее, той ще има всички шансове да се озове зад гърба на китаеца. Планът не беше особено добър, а може би беше откровено глупав, но с друг не разполагаше. Трябва да си намеря някой камък или дебело дърво, помисли си той, след което се втурна напред.

Тъмнината му пречеше, не виждаше почти нищо. Придвижваше се бавно и внимателно, оглеждайки се за китаеца. Така изтекоха три-четири минути, а може би повече. До паркинга оставаха няколко метра, но от човека на Ли Мей нямаше следа. При моя късмет като нищо ще се окаже, че в мрака се таи някакъв шибан нинджа, мрачно си помисли Демарко, продължавайки да се оглежда с максимално внимание. В ръката си стискаше голям камък, готов да го запрати по врага. А в следващия миг го видя.

Китаецът лежеше по гръб на няколко крачки от обществената тоалетна. По нищо не личеше, че се крие. Демарко се втурна към него, вдигнал камъка над главата си. Но онзи лежеше, без да мърда. Наведе се и го докосна. Беше все още топъл, но мъртъв. Не си направи труда да провери пулса му, тъй като нямаше време. Вместо това започна да опипва тревата около тялото и скоро откри автомата с къса цев.

Сега вече беше готов. Ядосан и въоръжен. Не знаеше как се стреля с това чудо в ръцете му, но то без съмнение беше оръжие. Изправи се и тръгна към предполагаемата позиция на Ли Мей. Пръстите му нервно опипаха приклада, търсейки предпазителя. Откри някаква малка метална пластина отстрани, но не знаеше надолу или нагоре трябва да я натисне. Тъмнината му пречеше да види евентуалните знаци върху метала. Дали онзи бандит е държал оръжието си с вдигнат предпазител? Нямаше как да открие отговора на този въпрос. Ако той беше на неговото място, със сигурност щеше да държи опасното нещо блокирано.

После до слуха му долетя сърдитият лай на друго узи.

Кого застреляха, по дяволите? Ема или Кармоди?

Понесен от течението, Кармоди бързо се приближи до пристана. Вдигна прибора за нощно виждане точно навреме, за да улови раздвижването. Китаецът се спотайваше зад носа на някаква лодка. От

тази позиция беше в състояние да следи движенията на Ли Мей и Ема, от които го разделяха около петдесет метра.

Направи му впечатление, че този е едър почти колкото него, много по-едър от двамината, които вече беше неутрализирал. Остави прибора да потъне, напълни дробовете си с въздух и се гмурна. След няколко метра под вода отмина лодката с мъжа и показа главата си на повърхността след още няколко съда, закотвени на пристана. Хвана се за дебелите дъски и безшумно се покатери на кея, в гръб на китаеца.

Насочи поглед към паркинга. Ема беше излязла от колата и стоеше на двајсетина крачки от Ли Мей, в ръката на която мътно проблясваше пистолет. Долови гласовете им, но беше твърде далеч, за да чуе какво говорят.

Задръж вниманието ѝ само още една минута, помоли се безгласно Кармоди.

После запълзя напред, приближи се до китаеца и го простреля в гръба. Заглушителят издаде тихо съскане, като безобиден пистолет играчка. Това би трябвало да е всичко, край на мача. Но гангстерът явно беше държал пръста си на спусъка и в момента, в който куршумът проникна в тялото му, инстинктивно го беше натиснал. Екна къс откос, десетина куршума свирнаха над Граничния канал, а част от тях се забиха в лодките, закотвени на съседния кей.

По дяволите! Без да губи нито секунда, Кармоди се изправи и подвикна на китайски:

— Всичко е наред. Натиснах спусъка, без да искам.

После тръгна към двете жени на паркинга, сгушил глава в раменете си с надеждата да скрие огромния си ръст. Надяваше се, че тъмнината ще попречи на Ли Мей да го види добре. Спокойната му крачка щеше да я заблуди, поне временно. Трябваша му само още няколко секунди и двајсетина метра, за да бъде сигурен, че ще я улучи.

При звука на изстрелите Ли Мей рязко се обърна. Чу репликата на Мин, че всичко е наред, и напрегна взор. Мин ли беше това? Човекът на кея ѝ се стори доста по-едър от него. Тя притежаваше дарба да вижда като котка в тъмното. Частица от секундата ѝ беше нужна, за да разбере, че мъжът на пристана не е Мин, а Кармоди!

Нямаше представа откъде се е появил. До този момент беше сигурна, че го е застреляла във Ванкувър, но явно не беше така. Беше си жив и здрав и вървеше към нея. Ето кой бил жокерът на Ема!

Светкавично вдигна пистолета и натисна спусъка. Ясно видя как Кармоди спира на място и се олюлява.

Но преди да стреля за втори път, Ема връхлетя върху нея, събори я на земята и успя да стисне ръката ѝ с оръжието.

Бившата разузнавачка бързо усети, че ще изгуби битката. Ли Мей беше по-млада и по-силна от нея, а на всичкото отгоре и луда. Всеки момент щеше да се изтръгне от хватката ѝ.

Кармоди скочи на земята. Куршумът улучи защитната му жилетка, точно над сърцето. Погледна вкопчилите се в люта битка жени, на лицето му изплува усмивка. Миг по-късно вече беше на три крачки от тях — разстояние, от което не можеше да пропусне. Нямаше никакво значение коя от двете ще поеме първия куршум. Пръстът му бавно се уви около спусъка.

В същия миг Демарко изскочи от мрака с автомат в ръце и ококорени очи. Беше уплашен до смърт, защото очакваше да се изправи срещу другите двама китайци. Но вместо това видя Кармоди, насочил пистолета си към Ема и Ли Мей, които продължаваха да се боричкат на няколко крачки от него. Бившият тюлен беше непосредствената заплаха.

— Хвърли оръжието, Кармоди! — неистово изкрещя той.

Онзи светкавично се обърна и насочи пистолета в гърдите му.

Време за колебание нямаше и Демарко натисна спусъка. От късата цев на автомата би трябвало да излети порой от куршуми и все някой от тях ще попадне в целта, механично си помисли той. Но не се случи нищо подобно. Предположението му се оказа погрешно: проклетият предпазител се оказа спуснат.

Кармоди моментално стреля. Демарко сведе очи към гърдите си, промърмори едно „мамка му“ и бавно се свлече на земята с подвити крака. Узито изтрака на половин метър от него. Той понечи да го вдигне, но ръката му се оказа тежка като олово, безполезен баласт, прикачен към рамото.

Миг преди да потъне в мрака, успя да зърне как Кармоди стреля още два пъти.

Първият му изстрел попадна в гърлото на Ли Мей, а вторият — в сърцето на Ема.

Махоуни хвърли в устата си поредната хапка бъркани яйца. Чувстваше се превъзходно. Направо неопишимо, по дяволите! Усмиваше се дори докато дъвчеше.

Очите му се спряха върху Ема и Демарко, които седяха на масата срещу него. И двамата бяха нацупени и едва докосваха закуската си. Тази на Ема се изчерпваше с половин грейпфрут и препечена филийка без масло. Животът е твърде кратък, за да се храни човек по този начин, поклати глава Махоуни.

— Е, тоя път здравата ви наритах задниците — рече той. — Но все пак можете да се поусмивнете, нали? Разбихте голяма шпионска мрежа и отстранихте една особено гадна кучка.

Отвърна му мълчание. Ема го изгледа така, сякаш много ѝ се искаше да забие издължената лъжичка за грейпфрута в дебелия му врат.

Кармоди им беше разказал играта. Изпонадупчи всички със специални стрелички с упойващо вещество — Ема, Демарко, Ли Мей и тримата гангстери. Именно с резервното оръжие, чието предназначение Ема не успя да определи. А след това хвърли безжизнената Ли Мей в собствената ѝ лимузина и изчезна. По-късно колата беше открита близо до пристанището на Балтимор, а в багажника ѝ се оказаха всички секретни материали, събрани от него и Уошбърн.

На даден етап беше позвънил в полицията да съобщи за няколко души в безсъзнание на пристанището на остров Колумбия. Когато Демарко се свести, над него се бяха надвесили ченгета и цял екип на Бърза помощ. Лежеше на паркинга с вързани ръце, в компанията на Ема и тримата китайски бандити. Ченгетата нямаха идея какво се беше случило, но трите автомата узи и надупчената кабина на една от закотвените лодки ги наведоха на мисълта, че става въпрос за престъпна група, чието място е в ареста.

Демарко веднага ги предупреди за отвличането на Махоуни, но те го изненадаха с новината, че председателят е успял да се измъкне. За трите часа, прекарани в несвоят, всички правоохранителни органи на Източното крайбрежие бяха предприели масирано издирване на трите виетнамски хлапета, които бяха взели за заложник една от най-важните политически фигури в държавата. Но бандитчетата изчезнаха без следа, отмъкнали някаква кола в района на Ню Джърси, точно както беше предположил Махоуни.

Полицията подозираше, че са успели да се доберат до някоя от големите виетнамски общности в Трентън или Ню Йорк, където чакат да бъдат изведени от страната.

Демарко помоли да съобщят на Махоуни за задържането им и половин час по-късно вече бяха на свобода — унизени, но все пак свободни. Цял час след като се върна в съзнание, Демарко се сети за Даян Карлучи, която бяха оставили овързана в кухнята му.

Но Кармоди и Ли Мей потънаха вдън земя. С издирването им се зае ФБР, активно подпомагано от трите главни разузнавателни централи, но резултат нямаше.

— Значи мислиш, че около тоя Кармоди е замесено дете, така ли? — извърна се председателят към Ема.

— Да — кимна тя. — За пръв път си го помислих, когато открихме онази кутия за обувки в мазето му, а вчера направих това, което би трябвало да направя няколко седмици по-рано — влязох във връзка с негови познати от времето, когато е бил на работа в Хонконг. От тях научих, че е бил изключително необщителен човек, но е имал връзка с местна жена. Единият спомена, че имал син, но не беше сигурен...

Човек като Филип Кармоди трудно би станал предател за пари. Според теорията на Ема китайското разузнаване е използвало съпругата и детето му, за да го принуди да се включи в шпионската операция в Бремертън. Той е действал перфектно, предлагайки на Ли Мей точно толкова информация, колкото е била необходима за сигурността на семейството му, без да нанася големи щети на Американския военноморски флот. Именно по тази причина е пленил Ли Мей, вместо да я убие, както са настоявали господарите му. Искал е да я използва за разменна монета, заплашвайки, че ако не я разменят срещу семейството му, ще я предаде на американските власти. Разбира

се, китайците не са имали интерес да се вдига шум около излязъл от контрол агент, но основното им притеснение е било свързано с факта, че поставен под натиск, този агент може би ще разкрие неща, които те не искат да бъдат разкривани. И са преценили, че един човек и малкото му семейство са добра цена за потушването на всичко.

— В момента вероятно води преговори за размяната на семейството си срещу Ли Мей — заключи Ема. — След което ще изчезне.

— А какво ще направят с нея китайците? — попита Махоуни, после, изпреварвайки отговора на жената срещу себе си, ядосано огледа масата и изръмжа: — Къде са скрили шибаното табаско, да ги вземат мътните?

— Ще я убият — спокойно отвърна Ема, докато председателят се опитваше да привлече вниманието на сервитьорката.

— За което бих ги поздравил — сви рамене Махоуни. — Тази кучка изтрепа сума народ, за да се добере до теб.

— Май не ме разбра — погледна го в очите Ема. — Ако навремето ЦРУ не се беше издънило при залавянето на младата двойка на Хаваите, нейният любим нямаше да умре. Не беше нужно да умира. А тази жена е боец. Ако се бяхме отнесли нормално с нея, ако не бяхме я изтезавали, тя нямаше да изгуби детето си. Най-много ме тревожи начинът, по който изгуби детето си. Ние непрекъснато говорим за човешки права, но действваме като варвари. Така постъпи ЦРУ преди двайсет години, така действаме и днес — например в Абу Граиб и Гуантанамо. Искам да кажа, че най-после трябва да се научим да се държим по-добре от врага, господин председател!

— Чудесно те разбирам, уважаема госпожо — стана сериозен Махоуни. — На мен също ме е неудобно от това, което е станало с детето й. Но тя беше шпионин и убиец, и то изключително опасен убиец. И ние бяхме длъжни да я неутрализираме. За всичко останало съм съгласен с теб. Върху главата й наистина са се струпали прекалено много нещастия.

Без да чака отговор, председателят спря минаващата покрай масата им сервитьорка.

— Дали ще можеш да ми донесеш малко табаско, скъпа?

— Разбира се, господин председател — отвърна жената и хукна да търси соса с бързината, с която би тръгнала да спасява децата си от

внезапен пожар. След броени секунди се появи отново и подаде на Махоуни малкото кафяво шишенце като развълнувана ученичка.

Махоуни пое шишенцето, после стисна отрудената ѝ длан между лапите си.

— Ако не бях женен, Алис... — прошепна той. — Всъщност ако ти кажа какво си мисля, със сигурност ще се изчервиш...

Пълничкото лице на Алис действително почервения като цвекло, клепачите ѝ запърхаха като пред припадък, а тежката ѝ пазва видимо започна да вибрира. Как е възможно? — смаяно се запита Ема. Този дърт дебел алкохолик говори неща, които никой уважаващ себе си сценарист на сапунени опери не би използвал, но въпреки това жените го намират за неотразим!

От своя страна Демарко изобщо не се смяташе за неотразим. Два пъти потърси Даян Карлучи, която все още беше на курс във Вашингтон, но и двата пъти получи отказ на поканата си за среща. Започваше да си мисли, че младата жена го възприема като носител на лош късмет, колкото и абсурдно да му звучеше това. В крайна сметка нямаше никаква вина, че Кармоди я беше завързал за онзи стол! Все пак в душата му мъждукаше надеждата. При последния разговор бе доловил мъничко топлина в гласа ѝ и той си помисли, че може би някъде в близко бъдеще отново ще пече лазаня. Много се надяваше, защото животът му имаше крещяща нужда от жена като Даян.

Единственият щастлив човек на масата беше Махоуни. Беше адски доволен от факта, че сам се е измъкнал от похитителите си, отнемайки оръжието от ръцете на млад здравеняк, който беше на една четвърт от годините му. Изобщо не се тревожеше, че бандитите бяха успели да се измъкнат. Още повече че пресата описа геройството му по начин, който многократно надхвърляше ефекта на най-скъпо платените реклами. Предния ден му беше позвънил Летерман с покана да гостува в популярното му шоу и той сериозно се замисли. Харесваше Дейв въпреки славата му на скандалджия.

— О, щях да забравя — обърна се той към Ема, след като изсипа върху яйцата си внушително количество лютив сос. — Специалисти от флота прегледаха материалите, копирани от Кармоди. Казал ти е истината: той действително е подменил някои цифри и е отстранил важните неща. Експертите са на мнение, че ако китайците бяха

получили тези материали, програмата на техния военнопromишлен комплекс със сигурност би се върнала десет години назад.

Ема разсеяно кимна, продължавайки да мисли за съдбата на Ли Мей.

— Има ли нещо друго? — попита след известно време тя.

— Май това беше всичко — отвърна Махоуни. — Реших, че ще искаш да чуеш какво е свършил Кармоди...

Ема отвори уста с намерението му изнесе поредната лекция, после я затвори и извърна глава. Демарко остана с впечатлението, че яркосините ѝ очи са навлажнени. Никога не я беше виждал да плаче и не вярваше, че това ще се случи точно сега.

— В такъв случай ще тръгвам — обяви Ема, стана и напусна заведението.

— Ще ѝ мине — обади се Махоуни, проследявайки я с очи. Грубият му глас прозвуча изненадващо нежно.

— Едва ли — поклати глава Демарко.

Преди време Ема бе изразила мнение, че всяка власт оправдава действията си с националната сигурност. Но изпълнението на тази благородна задача неизбежно е свързано с безкраен низ лични трагедии: мъртвороденото дете на Ли Мей, смъртта на младия агент на ФБР на онази уличка във Ванкувър, убийството на бившата олимпийска състезателка Карла, опитала се да защити Ема. Хората продължават да страдат и умират, защото управниците не проявяват достатъчно разум и хуманност, за да променят системата. Демарко беше убеден, че при следващата среща приятелката му отново ще бъде предишната Ема — твърда и цинична, но дълбоко в себе си никога няма да си прости за ролята, която беше изиграла в превръщането на Ли Мей в чудовище.

Махоуни не можеше да знае какви мисли минават през главата на младия мъж насреща му, но прекрасно знаеше как да насочи вниманието към други, по-приятни неща.

— Е, трябва да се връщам на работа — обяви той. Каза го с тон на фабричен работник, отскочил да изпуши една цигара, а не като председател на Камарата на представителите. Започна да навлича сакото си, като едновременно с това внимателно наблюдаваше помощника си.

— Вчера чух нещичко за Хъчисън — небрежно рече той. Имаше предвид лидера на малцинството в Камарата на представителите — човек, когото дълбоко ненавиждаше. — По всичко личи, че момчето му е загазило здравата, и ако това се разчуе, старият язовец здравата ще се изпоти... Веднага ще добавя, че пет пари не давам за него, но ми е жал за жена му. Аз я харесвам, защото е добър човек. А и никоя майка не бива да чува подобни неща за детето си. Мислех си...

Вече бяха на тротоара пред ресторанта и всеки момент щяха да се разделят. Махоуни щеше да се върне в Капитолия за обичайната си дейност — превръщането на партизанските интереси в общоприемливи закони, а на Демарко предстоеше среща с бащата на един кривнал от правия път младеж.

— Не те ли видях зад волана на онова нещо там? — попита Махоуни и брадичката му кимна по посока на паркираната до тротоара кола.

— Аха — кимна Демарко.

— Каква марка е?

— Тойота, модел 2005. Навъртяла е някакви си четирийсет хиляди километра и гори пет на сто.

Голямата глава на Махоуни смаяно се поклати. Неговият личен автомобил беше 12-цилиндров ягуар кабриолет.

— За бога, Джо! — въздъхна той. — Кога най-после ще се научиш да живееш?

Демарко само кимна и натисна копчето на малкото пию-пию, което държеше в ръка. Колата се отключи с тихо изщракване. На лицето му изплува щастлива усмивка.

ЕПИЛОГ

Кармоди наблюдаваше черния мерцедес, който забави ход и спря.

От него слезе китаец с граждански костюм, но веднага си пролича, че е човек, свикнал да носи униформа. Беше едър колкото него и вероятно не по-малко здрав. Двамата си размениха продължителни погледи, но никой не проговори. После китаецът бавно отвори задната врата на мерцедеса. От нея слезе слабичка жена, последвана от малко момче.

Кармоди кимна на офицера и посочи един буик със смачкан калник, паркиран на около двайсет метра по-нататък. Китаецът каза нещо на жената, тя хвана момченцето за ръка и го поведе към Кармоди. Когато стигнаха на няколко крачки от него, той подхвърли връзка с ключове по посока на мерцедеса.

Момченцето изведнъж се отскубна от ръката на майка си и затича към него. Той го вдигна на ръце и го притисна толкова здраво, че за момент се изплаши да не му счупи някое ребро. После освободи едната си ръка, привлече жената към себе си и я целуна по устните.

Китаецът ги наблюдаваше безстрастно. Никой не можеше да каже дали е развълнуван от сцената, озадачаваната събирането на едно отдавна разделено семейство. След секунда се обърна и тръгна към буика. Използва един от ключовете на подхвърлената връзка и отвори багажника. За миг остана неподвижен, после се наведе и докосна шията на жената, която лежеше вътре. Беше жива. Това наистина беше тя. Една действително невероятно красива жена. Какъв срам, господи, скрито въздъхна той.

Обърна се към Кармоди и кимна. След което, за огромна изненада на някогашния тюлен, вдигна два пръста за поздрав и на лицето му се появи широка усмивка. Кармоди не успя да определи дали поздравът е искрен или подигравателен, но в момента това изобщо не го интересуваше.

Най-после беше получил всичко, което желае.

БЕЛЕЖКА НА АВТОРА

Авторът заявява, че за цялата информация, свързана с военноморските сили на САЩ, е използвал открити и незасекретени източници. Това се отнася както за военните корабостроителници, така и за и бойните съдове, задвижвани от атомна тяга.

Изчезването на информация, записана на преносими електронни носители (ПЕН), за което се споменава в книгата, се базира изцяло на събитията, разиграли се през юли 2004 г. в Националната лаборатория в Лос Аламос. Изчезването на ПЕН от въпросната лаборатория е обект на обширни коментари в печата и интернет.

Безспорен факт е, че информацията за задвижваните от атомни реактори на военноморски плавателни съдове съществува в електронен формат, а проблемите с наръчниците за техническото обслужване на ядрените реактори и парните турбини открито се дискутират в официалния уебсайт на Военноморския флот. По същия начин се обсъждат и въпроси, свързани с подводниците, изпълняващи разузнавателни мисии, проблемите за шумозаглушаването и апаратурата за засичане на плавателни съдове под вода. Информация по тези въпроси предлагат редица сайтове в интернет, а също така и романът „Блъфът на слепеца“ с автори Шери Зонтаг и Кристофър Дру.

Тази книга засяга и някои въпроси, свързани с физическата охрана на военните корабостроителници — лични пропуски на служителите, огради с бодлива тел, електронно наблюдение, личен състав на охраната. Авторът подчертава, че голяма част от тази тема е плод на художествена измислица, а друга е умишлено променена — факт, който моите приятели от военната корабостроителница в Пюджит Саунд несъмнено са отбелязали. (За охрана на контролно-пропускателните пунктове на военноморските обекти не се използват морски пехотинци, а секретните материали са защитени по различен начин от този, който е описан в настоящата книга.)

Издание:

Автор: Майкъл Лосън

Заглавие: Вторият периметър

Преводач: Веселин Лаптев

Година на превод: 2007

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Обсидиан

Град на издателя: София

Година на издаване: 2007

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Абагар“ АД, В. Търново

Редактор: Здравка Славянова

Технически редактор: Людмил Томов

Коректор: Петя Калевска

ISBN: 978-954-769-141-4

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/6010>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.